

Giới thiệu Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 1: A Sầu

Thể loại: cổ đại, nam tàn nhẫn nữ thâm tình, nữ truy, siêu ngược và siêu sắc (rating 21+)

Độ dài 10 chương.

Một câu chuyện tình yêu ngược tâm tàn nhẫn của nam chính dành cho nữ chính chung thủy tình thâm

Khi định mệnh sắp đặt cho lần đầu Hạ A Sầu gặp Triệu Vũ Hi, hắn vừa bị cha đẻ bỏ rơi, nằm co ro hấp hối giữa đời!

Một kẻ cha không thương, mẹ mất sớm, từ nhỏ đã cô đơn âm trầm, yếu ớt bệnh tật... hắn chẳng hề giống như ý lang quân trong lòng nàng, vậy mà nàng vẫn không kìm được xót xa thương cảm, cứu hắn một mạng, trao cho hắn cả mảnh tình thâm!

Ở bên hắn nấu món ăn ngon, hướng làm điều thiện, giúp hắn hiểu được nhân tình nồng đậm, cộng khổ đồng cam... cứ thế Hạ A Sầu đã yêu hắn mười ba năm, yêu đến tâm hồn héo úa, thân xác tàn tạ...

Cứ thế đánh mất tôn nghiêm sức khỏe, mất đi cả thân nhân duy nhất còn lại.. lòng tàn lụi.. nàng không gượng nổi nữa!!

...

Lần đầu Triệu Vũ Hi gặp nàng ấy, chẳng có ấn tượng gì! Kì thực ngoài chấp niệm giày xéo một đời, không một điều gì rõ ràng trong tâm trí hắn!

Vậy mà rốt cục lại yêu nàng ấy, nữ tử không đáng nhất trong cuộc đời hắn đã sớm vạch ra!

Để rồi vật vã quằn quại giữa tình yêu và chấp niệm, giữa vận mệnh khắc nghiệt và lòng nguời mỏng manh... để rồi khiến nàng đau, khiến những người yêu thương hắn, và chính hắn càng đớn đau... để rồi muộn màng, bỏ lỡ rồi, chẳng còn vấn hồi được nữa!!!

Là một mối tình ghi tâm khắc cốt, thực đẹp đẽ, nhưng cũng thực buồn như thế... Chỉ còn mong rằng nếu mùa xuân về, bích đào rực rỡ, một ngày nào đó.. một kiếp nào đó.. chúng ta sẽ cùng ngắm hoa bay...

Chúc mấy nàng đọc truyện và hứng máu vui vẻ^^

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 1: A Sầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ta yêu chàng mười năm

Hạ A Sầu không có cha, còn mẹ là một kĩ nữ hết thời. Lúc mang thai nàng, bà đã bốn mươi bảy tuổi, sinh ra nàng như mất thêm nửa cái mạng nữa, nên sau đó cũng chỉ ở được với nàng thêm sáu năm rồi đi.

Từ ấy nàng sống một mình ở căn nhà tranh cheo leo giữa sườn núi Lâm, ăn rau dại và quả rừng qua ngày. Đôi khi Phạm bá bá dạo qua cái ổ nhỏ của nàng, sẽ thương tình ném lại ít lương khô, hay vứt cho nàng vài chiếc áo cũ của con gái bá.

À, kỳ thực bá đối tốt với nàng cũng đều là vì người con gái ấy. Tỷ tên Phạm Thủy Tiên, hơn nàng bốn tuổi, từ nhỏ cùng nàng lớn lên, là bạn tâm giao, cũng là đại mỹ nhân nổi tiếng nhất trăm dặm núi rừng này.

Tóc tỷ ấy đen mềm như thác nước, da trắng mịn tựa bông tơ, mắt hạnh mày ngài, dáng hình yếu điệu. Không chỉ sắc nước hương trời, Thủy Tiên còn được ngưỡng mộ hơn bởi tài trí thông tuệ. Tỷ đọc rất nhiều sách, từ kinh thi kim cổ đến binh pháp chiến chinh, cảm kỳ thư họa, nữ công gia chánh đều xuất chúng hơn người.

A Sầu vẫn nhớ những buổi hoàng hôn, nàng ngồi bên đống rơm loay hoay đan sợi bện áo, lắng nghe tiếng tỷ ấy gảy đàn ngâm thơ.

Thủy Tiên thường bảo nữ tử phải có tài có sắc mới làm chủ được vận mệnh của bản thân, ngày sau an nhàn vui vẻ. Dù nàng không cho là đúng nhưng vẫn thấy bộ dạng tỷ ấy lúc chuyên chú như thế rất đáng yêu mỹ lệ.

Nàng bảo:

"A tỷ, tài nữ Đông Kinh liệu có đẹp bằng, giỏi bằng tỷ không?! Muội thực muốn nhìn tỷ tới Đông Kinh, rồi cái gì mà yêu... cái gì mà quân..."

"Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu!"

"Ừ đúng rồi, yếu điệu thực... thực... tóm lại là vậy đấy, tỷ tỷ đến nơi đó, gặp được tỷ phu, cùng nhau viết lên một thiên tình sử rung động trời đất, giống

như trong những câu chuyện tỷ hay kể cho muội ấy... Chà... vừa nghĩ đến đã phấn khích lắm luôn~"

"Đồ ngốc!"

Tỷ khẽ cốc nhẹ lên trán nàng, trêu chọc mắng:

"Đã vậy sao không tự mở mình là nhân vật chính đi, trải nghiệm càng chân thực rõ nét!"

"Nhưng muội đâu có bản lĩnh đó!"

"Vậy thì lại đây lại đây, để tỷ tỷ dạy cho chút kinh nghiệm câu trai nào!"

Thủy Tiên vừa nói, móng vuốt vừa phóng về phía A Sừ, nắm trọn bầu ngực non nớt mà nhiệt tình xoa nắn, xảo quyết bảo:

"Để nam nhân thích, nơi này phải thật to, thật to nha~"

"Đừng mà đừng mà! Tỷ tỷ xấu lắm! Bắt nạt Sừ Nhi!"

A Sừ hét ầm lên, tay chân quẫy đạp lung tung, đầu cũng lắc nguội nguội. Thủy Tiên thấy nàng có vẻ sợ liền không tiếp tục đùa nghịch, bàn tay chỉ nhẹ nhàng vờn ra, ôm chặt nàng vào lòng, thở dài bảo:

"Phải làm sao với Sừ Nhi của ta đây?! Người cũng như tên, đúng là thật ngốc, thật ngốc!"

Ừm... A Sừ quả thực rất ngốc, đã lên mười tuổi nhưng vẫn chưa biết đọc biết viết, đến ca dao thành ngữ để giao tiếp hàng ngày cũng bập bẹ khi nhớ khi quên. Nàng còn chẳng khéo tay, đừng nói thêu thùa may vá, đến dọn dẹp nấu nướng đều không ra hồn. Thủy Tiên bảo nữ tử như nàng sẽ chẳng kiếm nổi hôn sự, tương lai sợ rằng phải chịu nhiều uất ức thôi!

Tỷ ấy lo lắng, còn nàng chỉ cười ngờ ngạc nhiên!

Khi ấy Hạ A Sừ nghĩ thế gian rộng lớn như vậy, nhất định sẽ có người dành cho mình! A Đào tỷ tỷ thôn bên xấu hơn thậm hơn nàng chẳng phải vẫn gả được cho khát cái thúc thúc đó sao!

"Lẽ nào Sừ Nhi cũng muốn lấy một tên ăn mày nghèo hèn xấu bản?"

Thủy Tiên trừng mắt lườm, nàng bèn thuận thế dựa sâu vào lòng tỷ, nũng nịu bảo:

"Cũng có sao đâu! Chỉ cần muội thương chàng, chàng cũng thương muội..."

Giống như những tài tử giai nhân trong câu chuyện tỷ kể, bọn họ không ham quyền quý, chẳng màng giàu sang, nghèo cũng được, khổ cũng được, chỉ cần có nhau thôi, không phản bội gian dối, không thay đổi hai lòng...

Khi ấy Hạ A Sừ luôn nghĩ ước mong của mình thật bé nhỏ bình dị!

"Gió thổi nhẹ nhẹ,

Nước mùa hạ phẳng lặng không gợn sóng..

Nắng chiếu ấm áp,

Vẫn lạnh lẽo tựa tuyết ngày đông..."

Tiếng hát mông lung lặng lẽ của Thủy Tiên, khi ấy nàng cho rằng đơn thuần là ca từ, đâu ngờ đến lại biến thành vận mệnh!

Khi ấy... quả là ngày thơ ngốc nghếch!

Hạ A Sừ của mười ba năm sau ngả người xuống chõng tre, vừa phóng mắt dõi khắp cảnh vật xung quanh, vừa cười nhàn nhạt.

Nơi nàng ở bây giờ là hậu viên xa xôi hẻo lánh nhất trong Triệu phủ. Nghe nói nhiều năm trước sau khi vị thiếp thất nọ tự tử, chỗ này liền bị bỏ hoang. Không được tu sửa, tường gạch bong chóc vừa vụn, mái ngói thùng lỗ chỗ, cỏ dại rêu nấm cũng càng mọc tràn lan.

Trong không khí luôn vắng vắng mùi ẩm mốc, và còn có thanh âm của chuột bọ đánh nhau chí chóe, tiếng ruồi muỗi vò vè, hay tiếng quạ quang quác gọi bầy.

"Thật thâm!"

Bọn gia nhân khi mang thức ăn đến cho nàng, thường thì thăm vào tai nhau như vậy. Họ bảo không sớm thì muộn, nhất định nàng sẽ phát điên phát loạn thôi! Đường đường là "thiếu phu nhân tương lai" ngọc ngà cao quý sống trong nhung lụa, sao có thể chịu khổ chịu nhục đến nhường này.

Sao có thể chịu đựng đến lúc này, chính A Sứ cũng luôn tự hỏi!

Là vì... yêu ư?!

Ngần ấy năm qua rồi, nàng vẫn yêu người đó ư?!

Như con gió chớm hạ, như giọt nắng cuối đông, như khoảnh khắc đầu tiên nàng gặp Triệu Vũ Hi, mười ba năm về trước?!

Hạ A Sứ nhủ mảy may nghĩ, có những cảnh tượng tưởng đã in hằn khắc sâu, chiếm vị trí vừa rực rỡ vừa thiêng liêng trong kí ức, giờ nhớ lại bỗng mông lung phủ lớp sương mù! Nàng tự hỏi, lần đầu tiên nàng gặp người đó, rốt cục là như thế nào nhỉ?!

Là mùa xuân? Hay là mùa hè?

Lúc trời mưa? Hay khi tạnh ráo?

Hắn phải là một dịp đặc biệt lắm, người xuất thân giàu sang hiển quý như hắn mới sa giá đến vùng núi Lâm nghèo hèn nhỏ bé của nàng!

Rồi bọn họ sẽ gặp nhau bên thác nước thơ mộng, giữa rừng đào ngát hương, hay trên đỉnh núi Lâm cheo leo mà tráng lệ?!

Nhớ lại thì, tình yêu nàng dành cho hắn vốn chẳng hề giống những câu truyện Thủy Tiên thường kể, rung động nhân tâm hay lãng mạn bi tráng. Nó tầm thường giản đơn như chính con người nàng, như con đường mòn gồ ghề tăm tối lần đầu họ gặp mặt.

Khi ấy, Triệu Vũ Hi hãy còn là đứa con ngoài giá thú của Triệu huyện quan, bị cả gia đình dòng tộc, đặc biệt là vị huynh trưởng cùng cha khác mẹ Triệu Gia Minh khinh thường ghét bỏ.

Khi ấy, một đoàn xe ngựa xa hoa rực rỡ, nườm nượp kẻ hầu người hạ theo chân, vậy mà lại chẳng dung thứ nổi một thiếu niên gầy yếu bệnh tật như Vũ Hi. Họ ném hắn xuống đường, giữa trời đông tháng giá... à phải rồi, chính là mùa đông! Một mùa đông vừa dài vừa lạnh đến thế, họ mặc hắn y phục mỏng dính, nằm co ro giữa trời.

Mưa bụi lất phất, sương chiều nhẹ giăng, đoàn người ngựa đã đi rất xa, A Sứ mới bước ra từ bụi cây, lại gần lảng lảng ngắm nhìn hắn. Nàng thấy mặt hắn tái nhợt, móng tay tím đen, những tiếng rên rỉ không rõ đầu đuôi, cách hắn thở gấp nặng nề mà khó nhọc!

Nàng biết là hắn sắp chết!

Giống như cách mẫu thân chết, hắn phải bị thương lưu luyến lắm đúng không? Nhưng tại sao đôi mắt hắn vẫn cứng cỏi lạnh lùng đến vậy, chăm chú ngó lại nàng, không cầu xin hay uất ức, mà phảng phất tia tàn nhẫn cùng không khuất phục.

Ánh mắt khiến người ta kinh sợ!

Vậy mà càng nhìn, kì lạ thay A Sứ càng thấy lòng mềm mại dịu dàng! Nàng nghĩ hắn thật giống một con thú bị thương, yếu ớt cô độc, nhưng vẫn phải cố phóng ra gai nhọn, khiến nàng xót xa, thực muốn ôm chặt vào lòng mà nâng niu chăm sóc.

Thực tế, nàng cũng đã làm như thế!

Đốt lên vài đồng lửa, rồi kéo hắn vào giữa quang sáng ấm áp nóng bỏng kia, ngón tay nàng vuốt ve khuôn mặt hắn, cẩn trọng và chậm rãi ôm hắn vào lòng. Truyền cho hắn hơi ấm của mình, sự cảm thông của mình, liệu đó có phải khoảnh khắc bắt đầu của yêu thương?!

A Sứ tự hỏi, rồi tự cười mông lung!

Nàng lại nhớ đến lần thứ hai họ gặp nhau, bấy giờ là nửa năm sau, Vũ Hi vẫn sống, đã trở về Triệu gia, và bằng cách nào đó, đã dần hòa hợp với người trong nhà!

Bấy giờ, hắn cũng đã quên nàng!

Mà không, kì thực, hắn vốn chưa bao giờ nhớ nàng! Trong kí ức của hắn, người cứu mạng hắn trên sườn núi Lâm phải lương thiện xinh đẹp cao quý tựa Lý Phong Ca tiểu thư, chứ không phải loại nha đầu xấu xí vô học là nàng.

Cho nên hắn không ngần ngại mà cùng Triệu Gia Minh phá nát hàng quán của Phạm bá nàng. Hắn chửi bới lăng nhục bá và nàng, cũng đánh đập dân thường, trêu ghẹo cô nương.

Phạm bá bá kể dù mới mở hàng vài trên phố huyện này mấy hôm, đã nghe đủ thứ chiến tích của cặp huynh đệ trời đánh này! Kiêu căng hống hách, hư hỏng xấu xa, thanh danh bọn chúng thối hoắc hơn cả phân trâu, khiến người người nghiêng răng căm phẫn. Nếu không phải có phụ thân là huyện quan đứng sau chống lưng đàn xếp, chỉ sợ chúng đã sớm bị đâm đập nát bét mấy trăm lần.

"Nói như vậy..."

A Sứ cân nhắc câu từ, một lúc mới ngập ngừng hỏi:

"Như vậy vị nhị công tử đó.. hẳn cũng đã được Triệu lão gia đề mắt đến rồi, phải không?"

"Hả? Ý con là "Triệu con hoang" ư?"

Phạm bá bá khẽ nghiêng răng, hẳn học đáp:

"Hừ, mẫu thân là tiên tỷ thấp kém, sinh ra loại tiểu nhân đó quả cũng chẳng sai! Hẳn bây giờ y như cái đuôi bám theo Triệu Gia Minh, thông đồng chuyện xấu, nịnh hót xúi giục! Triệu huyện quan để bao che cho quý tử, nên đồng thời phải bao che cho cả hẳn! Ta còn khinh thường hẳn hơn cả huynh trưởng của hẳn nữa kia!"

"Nhưng là... biết đâu đều có lý do... hẳn... có lẽ chỉ muốn sống thôi mà!"

A Sừ lẩm bẩm trong lòng. Khi cả thế gian ruồng rẫy Vũ Hi, nàng liền nhớ đến hình ảnh hẳn trở trời giữa sườn núi Lâm, không hiểu sao càng làm nàng xót thương hơn nữa!

Bởi vì thấy hẳn bí mật để tiền lại những nơi họ phá hoại, vì hẳn chưa từng đánh đập người già, trẻ con và phụ nữ, hay bởi vì bắt gặp trong mắt hẳn nỗi muộn phiền mà mong lung?!

Dù chưa từng nói chuyện với nhau, A Sừ luôn cảm thấy mình hiểu hẳn còn hơn chính bản thân. Những nỗi đau, sợ hãi, cô độc và bất đắc dĩ của hẳn đã thấm vào tủy xương, tâm hồn nàng và hẳn cũng đồng điệu cùng nhau từ lúc nào!

Hạ A Sừ yêu Triệu Vũ Hi như vậy!

Khi hẳn là "Triệu con hoang" tàn ác nơi phố huyện, nàng là nữ tử ngây ngô hoang dã miền sơn cước, nàng liền trào đèo lội suối xuống tìm hẳn, mỉm cười với hẳn, nói với hẳn rằng hẳn không cô đơn!

Hắn làm chuyện xấu, nàng leo đèo theo chân!

Hắn đánh người, nàng đưa thuốc!

Hắn đập phá, nàng thu dọn!

Dần dần, câu chuyện giữa nàng và hẳn chính là: một tiểu nha đầu vừa xấu vừa điên si mê tên cường hào ác bá, đúng là ngu ngốc ngu ngốc mã tầm mã, thực xứng đôi vừa lứa vô cùng!

Vũ Hi lúc đầu cũng chửi bới dọa nạt, nhưng càng về sau càng mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, Thủy Tiên tỷ bảo là bởi vì hẳn không coi trọng nàng, chính là loại cô cũng được không có cũng chẳng sao!

Thủy Tiên khuyên nàng tỉnh ngộ đi!

Thủy Tiên nói nàng sẽ chịu khổ!

Thủy Tiên bảo nàng còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nhất định sau này sẽ gặp được nhiều người thật tốt thật tốt!

Còn nàng, nàng chỉ nghĩ rằng nếu mình cũng bỏ mặc Vũ Hi lại, hẳn sẽ càng đau khổ cô độc đến mức nào?!

Nàng cãi nhau với Thủy Tiên rất nhiều, sau cùng rồi bỏ sườn núi Lâm, chuyển hẳn xuống sống dưới phố huyện. Từ xúc phân quét rác đến bồi bàn hay rửa bát thuê, một đứa nhóc mười một tuổi có thể làm được gì, nàng đều không ngần ngại.

Ở bên Vũ Hi thật nhiều, nấu cho hẳn những món ăn ngon, nói với hẳn những câu từ đẹp đẽ, nàng tin chỉ cần luôn chân thành và kiên nhẫn, một ngày nào đó hẳn nhất định sẽ mở lòng với mình, cũng mở lòng với thế gian, trở thành người tốt hơn, giống như đáng ra hẳn phải như vậy!

Nàng chờ đợi, cứ thế cứ thế liền trôi qua ba năm, A Sừ mười bốn, Vũ Hi mười sáu.

Bước ngoặt chuyển đến bất ngờ, là lúc Triệu Gia Minh vì tranh chấp ầu đã với đám người huyện bên mà bị quý tử của tam phẩm họ Hồ ngộ sát.

Triệu Gia Minh chết, Triệu lão gia cực kì phần uất, nhưng không thể làm gì vì họ Hồ quyền thế ngập trời, con trai ông cũng chẳng phải loại bạch liên hoa. Cho nên ông trút tất cả bức dọc lên người đứa con khác là Vũ Hi, chửi mắng đánh đập, đuổi hẳn ra đường, cũng là một ngày đông lạnh lẽo, như khung cảnh hẳn năm co rúm trên sườn núi Lâm bốn năm trước vậy.

Khi lang thang bất định giữa dòng đường đông đúc, vừa đói vừa khát, khi hai chữ gia đình mà bản thân tự huỷ hoại lừa dối bao năm cũng chẳng thể bao biện nữa, Triệu Vũ Hi mới nhận ra bản thân đã mệt mỏi chán chường đến mức nào!

Hắn dày công lập mưu bày kế, thủ đoạn mưu mô, từng bước biến huynh trưởng mình thành một tên phá gia chi tử, bị người người phi nhỏ khinh ghét, rồi lại từng bước đẩy huynh hắn đến cái chết nhìn như là tai nạn vô ý... Hắn đã giết chết huynh hắn, để rồi cục trở thành người nổi dối duy nhất... Hắn đã trở thành đứa con duy nhất của phụ thân hắn, nhưng vì sao lại mệt mỏi tới vậy?!

Hắn có thực là sống không? Là đang sống, hay cố chấp tồn tại?!

"Vũ Hi..."

Một thanh âm bỗng vang bên tai, trong hơn cả tiếng suối, ánh mắt cũng lấp lánh, đẹp đẽ tựa ngàn sao. Nàng vẫn là Hạ A Sứ, tiểu nha đầu xấu xí phiền phức kia, chỉ là khoảnh khắc này, sao lại tựa tia sáng rực rỡ chói lòa, khiến lòng hần yên bình ảm áp đến lạ!

Thế sự vô thường, lòng người đổi thay, Triệu Vũ Hi vốn không tin yêu bất kì ai, vào thời khắc ấy, đột nhiên bỗng kiên định tin rằng nữ nhân trước mắt dù thế nào cũng không rời xa, vĩnh viễn vĩnh viễn không bỏ rơi hần!

Hạ A Sứ đưa hần về nhà trọ của nàng, làm cơm cho hần ăn, thổi nước cho hần tắm, rồi lại lẳng lặng ngồi xuống cạnh hần, cùng hần ngẩn người suốt cả một đêm.

Chỉ cần có người ở bên, dù không nói gì, nàng tin đó cũng là sự chia sẻ.

Triệu Vũ Hi quả nhiên thấy được an ủi, sang đến ngày thứ hai tâm tình cũng thoáng hần, có thể phụ nàng thu dọn quét tước, thỉnh thoảng trò chuyện đối đáp vài câu.

Sau này nhớ lại, khoảng thời gian đó có lẽ là những ngày tháng an nhiên đẹp đẽ nhất trong mối duyên nợ giữa nàng và Vũ Hi! Dù rằng, cũng thực ngắn ngủi!

Vì chưa tới nửa tháng, A Sứ đã nghe tin Triệu lão gia được bổ nhiệm làm tuần phủ Đồng Kinh. Một đứa con, đôi lầy chức quan này, Triệu lão gia mặc dù ảm ức uất hận, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm lành. Dầu sao, ông vẫn còn một đứa con, không đến mức tuyệt tử tuyệt tôn, có lỗi với dòng tộc.

Bởi vậy, Vũ Hi được ông đón về, đưa lên làm dòng con chính thống. Ông cũng chuyển phủ từ nơi huyện nhỏ ra thành lớn, phong tỏa tất cả tin đồn xấu của hần ngày trước, lại mời thầy giỏi khắp nơi về dạy cho hần đủ thủ cầm kì họa thư.

Vũ Hi quả là thần đồng ngàn năm khó kiếm, học một biết mười, đọc mười hiểu trăm, chỉ chưa đầy ba năm liền thông tuệ hiểu biết, bằng kẻ khác mấy chục năm ôn luyện. Hoặc nói đúng hơn, hần vốn vẫn luôn xuất chúng tài năng như vậy, chỉ là trước đây ảm mình, tự xây dựng vỏ bọc thô nát để kẻ địch lơ là khinh khi!

Dù thế nào thì, tình cảm A Sứ dành cho hần cũng chẳng đổi thay!

Nàng theo hần lên kinh, vất vả ngược xuôi, rốt cục cũng xin được một chân phụ việc trong tiệm thuốc.

Đại phu chủ tiệm đó họ Lưu, tuổi tầm bốn mươi, hay năm mươi? Thực sự rất khó đoán!

Ngài có làn da sáng tựa ánh trăng, sống mũi cao như đỉnh núi, môi đỏ chót, và đôi mắt vừa sắc vừa dài.

Khuôn mặt hoàn mỹ hơn cả tượng tạc, nom tươi trẻ vô cùng, chỉ có điều mái tóc ngài lại bạc trắng, và ánh nhìn mơ màng tựa hồ đã từng trải qua bao lần hồng hoang dâu bể ấy, luôn khiến người đối diện bất giác kính sợ kính ngưỡng, không dám đoán ra tuổi thật!

Tính cách ngài cũng thực quái dị, đôi khi bốc thuốc chữa bệnh miễn phí, đôi khi lại hét giá trên trời. Ngài không nói chuyện nhiều, vào mùa xuân thường bỏ đi biệt处 cả vài tháng, hoặc ngăn người ngồi ngắm hoa đào rụng rơi!

Các phu nhân tiểu thư gia đình quyền quý đều phát điên phát dại vì Lưu đại phu, trái ngược với đám nam nhân ghét bỏ bài xích ngài ra mặt!

Vũ Hi cũng vậy, hần không thích ngài!

Hần thường bảo nam nhân đẹp đến như thế, chắc chắn là họa thủy! Chưa kể mặt trắng lạnh lẽo, mắt dài gian xảo, so với vua Quý Lê Uy Mục nổi danh tàn ác mấy chục năm trước kia, thực chẳng sai khác chút nào.

"Chàng xấu quá!"

Mỗi lần như vậy, nàng liền trừng mắt nói:

"Sao lại so sánh Lưu đại phu với vị vua kia! Chàng có biết đại phu tốt lắm, nhân hậu hiền đức lắm không?! Mùa đông ngài phát áo bông, mùa hạ đi đưa thuốc, thu đến lại đắp đập xây bờ ngăn lũ... ngài làm rất nhiều việc thiện chẳng mong hồi báo, quan phủ khắp nước chả có mấy kẻ được như ngài!"

"Tức là... người rất thích lão ta! Bảo sao ta bao lần sắp xếp công việc khác, người cũng cố chấp không theo!"

"Đâu có đâu, chỉ vì nơi này rất hợp với ta!"

"Nói dối! Rõ ràng là vì Lưu đại phu! Thích lão thì ở bên lão, sao còn tối ngày chạy theo ta? Sao cứ làm phiền ta chứ?!"

"Hừm..."

A Sứ tròn tròn mắt, chăm chú nhìn về mặt tức đến đỏ bừng của Vũ Hi, một lúc mới bật cười bảo:

"Chàng... đang ghen? Đang ghen... ha ha... là ghen đúng không?"

"Câm miệng!"

"Ghen vì ta, nghĩa là có để ý đến ta đúng không?! Nói mau! Nói mau! Bây giờ chàng thích ta được mấy phần!"

"Ta... ta ghét người nhất! Thứ nữ nhân ngu xuẩn thấp kém, không thèm nói chuyện với người!"

Vũ Hi nghiêng răng nghiêng lợi, hàm hấp giận dữ bỏ đi!

Lần này cũng là lần thứ hai trong tháng hấn không vui mà đến, khó chịu mà đi!

A Sứ đôi khi thấy chán chường, nhưng cũng không tìm cách thay đổi!

Bởi vì so với hồi ở huyện lỵ bị hấn trực tiếp ngó lơ như không khí, tình trạng mờ mịt không rõ này cũng chứng tỏ một điều: dù quan hệ của họ là đù trên sợi dây chòng chành mỏng mảnh, chỉ ít... giữa họ cũng đã có một sợi dây! Nên khó khăn đến đâu nàng cũng sẽ biết ơn, chân quý và gìn giữ sợi dây này, nàng tin tưởng rằng có một ngày Vũ Hi sẽ hỏi đáp nàng!

Đến lúc ấy bọn họ sẽ nhất định.. nhất định vô cùng hạnh phúc!

Sau đó lại qua thêm một năm, A Sứ mười tám, sắp thành gái lỡ thì. Còn Vũ Hi mới chỉ hai mươi, thi đỗ Bảng Nhân, nam nhi phơi phới, quan lộ thênh thang!

Hấn vào triều làm quan, ban ngày diện thánh, ban đêm cùng huynh đệ bạn hữu tụ tập vui chơi! Bây giờ hấn đã có nhiều mối quan hệ, được nhiều người yêu mến coi trọng, cũng trở thành viên ngọc sáng trong dòng tộc mình!

Bây giờ, số lần gặp gỡ của họ đã ít lại càng thêm ít ỏi, có những khi ba bốn tháng không liên lạc, khuôn mặt hấn nàng cũng chẳng rõ ràng!

Chiếc ghế trong tiệm thuốc vừa mủn kêu ọt ọt, nàng ngồi lên đó, vuron tay đều đều xay bột thuốc, lặng lẽ nhìn sợi dây giữa họ dần mờ hồ mong manh. Nàng tự hỏi đến lúc nào dây sẽ đứt, giải thoát cho nàng, để duyên nợ giữa họ hoàn toàn chấm dứt?!

Mùa thu, lại một mùa thu, A Sứ bước vào tuổi đôi mươi, không có tiền đồ, chẳng một thân nhân, và vẫn chỉ đơn phương người đó!

Hay là bỏ hấn, buông bỏ cảm tình suốt mười năm? Hay cứ chờ, đợi chờ mãi trong vô vọng?!

Gần đây, nàng hay tự hỏi mình như vậy! Gần đây, có một suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng đậm nét: chính là dù có hi sinh đánh đổi đến chết, Triệu Vũ Hi với Hạ A Sứ chỉ là biết ơn cảm mến, vĩnh viễn chẳng phải yêu thương!

Quả nhiên, suy nghĩ ấy chính xác hoàn toàn! Nửa tháng sau đó, đường hàng ngõ hẻm khắp Đông Kinh bỗng rộ lên đồn đại giữa ngũ phẩm bộ Hình Triệu Vũ Hi và Lý Oanh Ca, thiên kim tiểu thư phủ Lý tướng!

Chàng thông minh tuấn nhã, nàng tài mạo hơn người, nơi bọn họ gặp gỡ là Ngọc Tú viên trăm hoa khoe sắc, cùng nhau gảy đàn ngâm thơ, cùng nhau đánh cờ đàm đạo...

A Sứ đứng từ xa lặng lẽ ngắm nhìn họ, chợt thấy một cánh hoa vô ý đáp xuống mái tóc Lý Phong Ca tiểu thư! Cánh hoa màu vàng cam, vốn vô cùng tươi mát thanh lệ, thế mà đặt bên mái tóc mềm mại như tơ của nàng ấy bỗng trở nên xấu xí tầm thường, không thể chứa chấp!

Rồi nàng lại thấy ngón tay Vũ Hi vuron lên, nhẹ nhàng phui đi cánh hoa vương trên tóc nàng ấy, ánh mắt hấn cũng dịu dàng nhìn nàng ấy, như chứa cả thiên ngôn vạn ngữ, trăm mối tình thâm!

Quả là thơ mộng đẹp đẽ, A Sứ chợt nghĩ đây mới đích thực là tài tử giai nhân trong câu chuyện Thủy Tiên kể năm nào! Còn nàng chỉ là tuyến nhân vật phụ, người qua đường, hay một nốt đệm bé nhỏ nơi cuộc tình rúng động trời đất của hai người họ?!

A Sứ càng ngắm càng lắc đầu cười nhạt, một giọt nước lăn khỏi khóe mắt, liền bị nàng gạt đi thật nhanh! Đau lòng không phải là khóc, đau lòng là đến khóc cũng không lên lời!

Mà hiện tại nàng cũng chưa đến mức khóc không lên lời, hấn là yêu Triệu Vũ Hi rất nhiều, cũng không nhiều như nàng vẫn tưởng!

Mười năm hay hai mươi năm, thời gian cứ trôi, tin rằng nhất định có thể quên hết!

A Sứ tự nhủ, tự hứa rồi tự thề như thế!

Sau đó nàng trở về tiệm thuốc, bái biệt Lưu đại phu! Ngài nhìn nàng bằng ánh mắt mong lung, một lúc mới thở dài, bảo:

"Người theo ta đến một nơi!"

"Nơi nào ạ?!"

"Đi rồi biết!"

Đại phu nhàn nhạp đáp, rồi sải từng bước dài, băng qua khu phố chợ. Ngài đi lúc nhanh lúc chậm, khi vội vã như đang trốn chạy, khi lại khoan thai chậm rãi tựa hồ đang hồi tưởng những kỉ niệm xa xưa.

Đến Đông Thành, rẽ vào đường mòn, xuyên suốt rừng sấm, họ đi rất lâu rất lâu, rốt cục cũng đến được một khoảng rừng trống trải: nơi có ánh trăng lấp lánh, dòng suối trong mát uốn lượn, và một bóng cây cổ thụ oai nghiêm hùng vĩ, vươn từng tán lá đến tận trời xanh.

Nàng nhìn đến gần ngơ, vô thức hỏi:

"Lưu đại phu, kia là cây gì?!"

"Đào... bích đào!"

Khi đông qua xuân lại, mưa phùn bủa vây, cũng là lúc cánh hoa nhú ra khỏi nụ, đỏ chấy như lửa, rực rỡ kiêu sa... cả khoảng trời này lúc ấy sẽ đều là đào hoa... đẹp đến mức nào... đến mức nào...

"Tiểu nữ có thể tưởng tượng được!"

A Sứ khẽ gật đầu, trầm trồ nói:

"Hắn là vô cùng rung động kinh diễm, như chốn đào nguyên thiên giới, hay là tiên cảnh bồng lai... nếu có thể cùng người mình chân quý đến đây ngắm hoa, chắc hẳn đời này kiếp này, vĩnh viễn không thể nào quên được!"

"Ta cũng nghĩ vậy!"

Lưu đại phu nhọt nhạp đáp lại. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, khóe môi ngài bỗng nhú chặt, đáy mắt càng tăm tối mệnh mang. Giống như trong khoảnh khắc, ngài bỗng hòa làm một thể vào bức họa phong cảnh kia, trở nên thực xa xôi mơ hồ, cũng thực bị thương đau đớn!

Nhìn ngài như vậy, đột nhiên A Sứ muốn bật khóc. Nàng cân nhắc một lúc, mới run giọng bảo:

"Đại phu làm nhiều việc thiện, rồi cũng sẽ có cái kết xứng đáng thôi!"

"Ta không tốt như người tưởng đâu, chỉ là... đang chuộc tội! Những lỗi lầm từng gây ra, phải trả giá bằng cả đời này mới được!"

"Lỗi gì mà lớn vậy?"

Thấy đại phu nhún vai không trả lời, A Sứ càng bạo gan gặng hỏi tiếp:

"Có liên quan đến hai vị cô nương trong tranh kia không?!"

"Người biết nàng ư?!"

"Tại vì đêm nào trước khi đi ngủ cũng thấy đại phu mở tranh ra nhìn hai nàng ta! Tiểu nữ để ý, khi xuân đến còn nhìn nhiều hơn nữa kia! Một người tình khôi đơn thuần, một người chim sa cá lặn, đẹp tựa thiên tiên... họ hẳn là phu nhân và nhi nữ của ngài, đúng chứ?!"

"Không!"

Đại phu bật cười, rồi ngẩng đầu ngơ ngẩn ngắm những tán cây, rất lâu rất lâu mới nhẹ nói:

"Bọn họ... đều là người trong lòng ta!"

Hai người con gái ta yêu, hai người con gái ta nợ, hai người con gái ta vừa mong gặp lại, cũng vừa hi vọng đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không có tương phùng!

Thanh âm đại phu hờ hững nhạp nhòa, nhưng ánh mắt ngài càng lúc càng trầm lặng u uất hơn, tựa như bị giam cầm giữa một biển mù sương, không thấy đường, không có ánh sáng hay tương lai, ngài lạnh nói:

"Sứ Nhi... yêu thương là quá trình vừa đau đớn, cũng vừa hạnh phúc vui vẻ! Ta thật không mong người từ bỏ!"

"Đại phu?"

Đừng giống như ta!

"Sau này hãy đưa người đó về đây... nhất định phải trở về đây... cùng nhau ngắm hoa đào nở rộ!"

Tui là tác giả: Cuối cùng cũng lết hết chương đầu, sang chương tới sẽ có thịt nha~~ Và hãy thông cảm cho sự chậm chạp của tui, vì thi là viết mấy chương thuần chay thiệt là oải oải muốn chột ọ_ọ

Chương 2: Hãy cứ sống đi

Lưu đại phu là người lãnh đạm trầm tĩnh, thế nhưng đêm hôm đó khi uống rượu cùng A Sứ, ngài lại khóc nức nở như đứa bé con. Ngài cũng nói với nàng rất nhiều, gấp mấy chục lần số từ sáu năm qua cộng lại.

Điều này khiến A Sứ cực kì cảm động, nàng biết ngài muốn khuyên nàng phải bình tĩnh lại. Phật cũng từng dạy kiếp trước ngoài đầu năm trăm lần, mới đổi được kiếp này một cái gặp gỡ thoáng qua. Thế mà nàng và Vũ Hi ở bên nhau những mười năm, nhân duyên này phải quý trọng đến mức nào chứ?!

Cho nên A Sứ lại trở về tiệm thuốc nhỏ, ngồi trên chiếc ghế mục rữa, ngày ngày lăn cối xay bột thuốc, chờ đợi Triệu Vũ Hi.

Nàng muốn cho bọn họ thêm một cơ hội! Nếu nàng có chút vị trí nào trong lòng hắn, hắn hẳn nên có một lời giải thích rõ ràng. Còn nếu không..

Nếu không..

Khỏe mắt bỗng đỏ bừng, sống mũi cũng cay cay, ngày hôm ấy A Sứ ước có thể đem nỗi đau này xóa sạch hình ảnh Vũ Hi, dùng nước mắt cả đời để rửa trôi những kí ức về hắn! Tiếc rằng nhân gian chẳng có mong ước, chỉ còn hai hàng lệ đóng đầy, chảy tràn trên gò má, A Sứ cứ khóc mãi, khóc mãi khôn nguôi...

Vậy là... ngày hôm ấy Triệu Vũ Hi đã cầu hôn Lý Phong Ca!

Hạ A Sứ cũng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi!

Nàng đã tỉnh rồi, sẽ trở về sườn núi Lâm! Dù hiện tại Thủy Tiên tỷ đã không còn, gia đình Phạm bá cũng chuyển nhà khỏi đó rồi vô tích biệt tung, dù nàng chẳng bao giờ tìm lại được thân nhân... ít nhất về núi Lâm... trái tim sẽ không quá đau đớn nữa!

A Sứ ra đi vào một ngày đông lạnh lẽo!

Nàng cứ tưởng đây sẽ là lần cuối được ngắm nhìn, hít thở mùi vị Đông Kinh, không ngờ chưa đi được một chút đã bị đám người lạ mặt đánh thuốc mê, rồi trói chặt ném vào trong bao tải.

Khi A Sứ tỉnh dậy, bật mắt đã tháo, dây trói cũng đã cởi ra, chung quanh nàng là một căn phòng xa hoa tráng lệ, và ba bốn hắc y nhân đang chễm chệ ngồi trên phản gỗ. Nàng nhận ra chúng chính là kẻ bắt cóc mình, chỉ là vẫn không hiểu nổi mục đích của chúng.

"Là vì tiền ư? Vậy thì tất cả của cải của ta đều trong tay nài! Các người cứ lấy hết, lấy hết đi! Cứ lấy đi... chỉ xin là hãy tha cho ta một mạng!"

A Sứ nói liền một mạch, thấy bọn bắt cóc vẫn không chút phản xạ, cõi lòng lại càng thêm lạnh lẽo.

Lẽ nào... định cướp sắc, số nàng lại xui xẻo đến vậy ư?!

Vừa bỏ đi mới tình mười năm, nàng còn chưa kịp đau lòng đâu, giờ lại như này... Mà cướp của ai không cướp, lại nhằm trúng một bà cô vừa già vừa xấu, hai mươi xuân xanh chưa từng biết mùi đời... rốt cục là khẩu vị của bọn chúng quá tệ, hay là vận nàng đen hơn cả cứt chó?!

"Thật bất công! Bất công huu bất công quá!"

A Sứ càng nghĩ càng hận càng khóc lóc âm ỉ, mặc cho bọn bắt cóc mắt tròn mắt dẹt không hiểu chuyện gì! Tận đến khi một người nhẹ bước về phía nàng, bàn tay mềm mại trắng nõn như búp măng khê lau hàng lệ trên má, vòng tay quen thuộc ấm áp cũng ôm lấy nàng thật chặt, người ấy bảo:

"Không sao... không sao... Ta ở đây rồi!"

Giọng nói người ấy du dương trầm ấm hết tiếng đàn cầm, A Sứ vừa nghe thì kinh ngạc ngẩn đầu, liền thấy một làn da trắng mịn như bông tơ, cánh môi ướm mọng tựa trái chín. Mắt người ấy là hàng triệu vì sao hội tụ tỏa sáng, cũng đang nhìn nàng chăm chú, dịu dàng hỏi:

"Nhớ ta không?!"

"Người... người là..."

Nếu có ai hỏi điều gì hối hận nhất trong cuộc đời, Hạ A Sứ sẽ lập tức trả lời: là Phạm Thủy Tiên! Không chỉ hối hận, đó còn là nỗi đau đớn day dứt khôn nguôi, ngày qua ngày khắc gặm nhấm tim gan cốt tủy. Giống như khung cảnh lần cuối họ gặp mặt, sườn núi Lâm, chín năm về trước.

Lần ấy vì Triệu Vũ Hi, A Sứ đã cãi cọ với Thủy Tiên một trận rất lớn. Tỷ tức giận cho nàng một cái tát, nàng ôm mặt mắng tỷ là người xấu, cả đời này cũng không muốn gặp lại nhau.

Chẳng ngờ tâm thành ý toại, mùa xuân hai năm sau đó, tỷ tỷ liền bắt ngờ hương tiêu ngọc vẫn, rời khỏi thế gian.

Câu chuyện về cuộc đời tỷ đến tận giờ vẫn là giải thoại huyền bí trong nhân dân. Từ một thôn nữ hoang dã làm sao để biến thành quận chúa cao quý, thành cầu nối hòa bình giữa Nam Bắc triều, rồi cứu rỗi cả vận mệnh Đại Việt? Rồi lại làm cách nào từ sùng phi trở thành con gái nuôi của vua nhà Lê-Trịnh, rồi sống, rồi chết thế nào?!

Thủy Tiên tỷ đã chết như thế nào? Ở Nam triều xa xôi, vào ngày mùa xuân mưa phùn lất phất?!

A Sứ không nhớ được nữa, nàng chỉ biết hôm ấy mình đã khóc như điên như dại, sau đó ốm liệt giường nửa tháng không thể nhích chân.

Vũ Hi không biết chuyện này, mà dù có biết cũng sẽ chẳng quan tâm. Hắn luôn nghĩ thế giới của nàng hiển nhiên quay quanh hắn, nhưng kì thực bởi vì hắn, nàng đã bỏ lỡ những người quý trọng, những điều đẹp đẽ quý trọng đến mức nào?!

"Sứ Nhi... Sứ Nhi à..."

Người trước mặt lại gọi nàng:

"Ta trở về quá muộn rồi... muội... không nhận ra nổi, đúng không?!"

"Không... Tỷ... Thủy... Thủy Tiên tỷ?!"

Lòng ngực A Sứ đập thành thịch, tai cũng ong ong. Có nằm mơ cả vạn lần nàng cũng không tin nổi những gì đang diễn ra, ngần ngợ lúc lâu mới lắp bắp đáp:

"Quả thực là a tỷ... Thủy... Tiên... Thủy Tiên tỷ..."

Nước mắt nàng tựa lũ tràn đê, ôm chặt lấy tỷ, chăm chú khắc họa từng biểu tình, từng đổi thay trên gương mặt tỷ ấy, run rẩy bảo:

"A tỷ vẫn sống! Vẫn sống! Thật may... tỷ vẫn sống! Vậy thì những năm qua tỷ đã đi đâu? Cả Phạm bá bá và bá mẫu, mọi người đều đi đâu vậy?! Muội đã nhờ người dò hỏi khắp nơi mà không chút kết quả... đã rất hối hận... rất đau đớn... a tỷ... những năm qua tỷ đã sống thế nào?!"

Sống thế nào? Lệnh đênh hồng trần, trở thành một kĩ nữ vừa thấp hèn vừa đáng khinh, liệu có là đang sống?!

Thủy Tiên hơi ngần ngợ, những điều muốn nói bỗng tắc nghẹn trong cuống họng, thốt mãi không lên lời. Rốt cục chỉ có thể lắc đầu thờ dài, nàng kéo A Sứ vào buồng, chỉ sang người đang nằm liệt trên giường, nói lảng:

"Chuyện của ta không quan trọng! Trước mắt muội phải xem nên giải quyết kẻ kia như thế nào đã!"

"Hà?! Vũ...Hi? A tỷ, chàng... chàng làm sao vậy?"

A Sứ hoảng hốt chạy đến lay gọi, hắn bất tỉnh nhân sự, lại lo lắng sờ trán hắn, không sốt, rồi kiểm tra quần áo tay chân hắn, vẫn hoàn hảo toàn vẹn không một vết thương! Vậy nhưng vì sao lại hôn mê thế kia? Lê nào....

Thủy Tiên ngó nàng bằng ánh mắt ngưng ngưng, chậm chạp nói:

"Đây cũng là lý do ta nhờ người bắt muội đến đây! Họ Triệu đó... đã trúng phải Thát Xuân Hoàn!"

"Hà? Gì cơ?"

"Là xuân dược! Một đêm phải hoan ái với nữ nhân bảy lần, bằng không hắn sẽ chết!"

Nàng ngệt mặt ra, lúc lâu mới tiêu hóa được lời Thủy Tiên nói là gì, mặt thoáng chốc đỏ bừng, rồi lại trắng xanh, rồi càng kinh khiếp hoảng loạn:

"Vậy chàng... chàng sẽ chết ư?! Làm sao... sao có thể như vậy? Ai đã hại chàng? Không... không... muội phải đi tìm Lư đại phu, trước mắt phải mau tìm Lư đại phu đến cứu chàng đã..."

"Đứng lại!"

Thủy Tiên thấy nàng nhào ra cửa, vội chạy đến cản, rành rọt nói:

"Người hạ độc Triệu Vũ Hi là Hoắc quan gia. Y cũng thích Lý Phong Ca tiểu thư, đã nhiều lần tranh đoạt với hắn mối hôn sự đó! Đêm nay y dụ hắn đến thanh lâu này, hạ dược chính là ép hắn thân hoan cùng kỹ nữ, sau đó dẫn Lý tiểu thư đến bắt gian! Cho nên y chuẩn bị rất chu toàn, Thát Xuân Hoàn là thánh dược của giới phong hoa, không thể giải, hoặc là làm chuyện kia, hoặc là chết!"

"Vậy thì..."

Hạ A Sứ càng nghe, lòng càng thêm lạnh, trái tim cũng tê tái khó chịu, tựa như đã bị lấy khỏi lồng ngực, rồi châm kim sát muối vào. Thì ra những thê thốt kia chỉ là lừa mình dối người, nàng vẫn yêu hắn, yêu vô cùng, hơn cả chính bản thân nàng nữa.

Vừa nhìn hắn, nàng vừa suy nghĩ mông lung lắm, có những điều khiến nàng ghê tởm kinh hãi, cũng có điều làm nàng dần vật đón đau. Rốt cục cũng chỉ dám thờ dài một hơi, quyết tuyệt bảo:

"Vậy thì... xin a tỳ giúp muội chăm sóc chàng một chút, muội lập tức đến Lý phủ đón tiểu thư về! Chàng thương tiểu thư như vậy, tin rằng hai người nhất định sẽ thành thân, thế thì để cứu mạng chàng, làm chuyện kia sớm một chút, chắc tiểu thư cũng không ngại!"

"Muội điên à?!"

Thủy Tiên không kim nổi mà cốc đầu A Sứ, trợn mắt mắng:

"Muội chẳng phải yêu hắn sao? Đã yêu suốt mười năm, nay lại hai tay dâng hắn cho người?"

"Nhưng chàng không thích muội!"

"Ai quan tâm! Hắn đang trúng xuân dược, giờ muội bên hắn chính là cứu mạng hắn ta, hắn tạ ơn còn không kịp! Rồi bắt hắn chịu trách nhiệm, lừa gần rom lâu ngày, lại sợ không bền ư?!"

"Tỳ tỳ luôn nói thật hay!"

Hạ A Sứ nghe một lúc, bỗng cười rộ lên, nhưng ngón chân vẫn rảo bước ra cửa không ngừng. Thủy Tiên lặng nhìn nàng, cuối cùng chỉ đành cười buồn, bất lực bảo:

"Sứ Nhi à Sứ Nhi, ta cho muội một cơ hội hiếm có, chỉ mong muội ích kỉ xấu xa hơn một chút... nhưng tại sao muội vẫn ngốc nghếch, khiến ta lo lắng như vậy?!"

"Ý tỳ là gì?!"

"Triệu Vũ Hi sẽ chỉ hôn mê thêm nửa canh giờ nữa thôi, ngần ấy thời gian còn không đủ để muội đến được bậc thềm Lý phủ! Đêm nay hoặc là muội, hoặc là đám kĩ nữ ngoài kia cứu hắn!"

"Nhưng mà chàng..."

"Sứ Nhi..."

Thủy Tiên bỗng cắt lời Hạ A Sứ, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc nàng, ánh mắt lại mơ màng nhìn khắp thanh lâu chung quanh. Hoa lệ rục rờ, đây chính là Đồng Kinh của nàng ấy. Ăn no mặc ấm, cũng là lời thề của Đồng Minh! Tất cả đều đã thành hiện thực, chỉ có điều:

"Tại sao phải hi sinh quá nhiều, để rồi chính muội chịu tổn thương? Yêu đương chỉ là mây bay gió thoảng, có thể sống bình an yên ổn mới quan trọng nhất, Sứ Nhi à!"

"Nhưng mà..."

"Thôi được rồi!"

Thủy Tiên khẽ lắc đầu, đẩy giá sách sang một bên, lại xoay một cơ quan trên đó, mở ra một mật đạo sâu hun hút, dịu dàng bảo:

"Ta không ép nữa! Nếu muội vẫn cương quyết muốn bảo vệ mối hôn sự của hắn và Lý Phong Ca, trước mắt đem hắn tránh đến nơi khác giải dược đã, ta sẽ sắp xếp kỹ nữ theo hầu!"

Dứt lời dịu Triệu Vũ Hi đứng dậy, vòng tay hắn qua vai A Sứ, để nàng đỡ hắn bước từng bước xuống mật đạo tối đen.

Triệu Vũ Hi dáng vóc cao lớn, gần như đè bẹp thân hình nhỏ bé của A Sứ, khiến bước chân nàng siêu vẹo mông lung. Nhưng nàng vẫn cương quyết không buông tay, vừa cố chấp vừa nhiệt thành, giống hệt như bộ dạng Phạm Thủy Tiên năm đó!

Nhưng mà Sứ Nhi à, muội giống ta, cũng chỉ nên giống một chút!

Đừng nên hi sinh, đừng chịu áp lực, nhất định đừng thê thảm hèn mọn như ta bây giờ!

Xin hãy nắm giữ cơ hội, sống vì mình... xin muội... nhất định phải hạnh phúc!

Tui là tác giả: Hồng nhan bạc mệnh, đơn độc nổi chìm chính là cuộc đời Phạm Thủy Tiên ọ_ọ Ai hóng hồi 2 kể về nàng này không? Cho tui thấy một cánh tay~ một cánh tay thôi mooooooooo~~~

Mật đạo tối lại hẹp, nền đất gồ ghề, thi thoảng lại chia ra vài nhánh rẽ cây, A Sứ vừa dò đường vừa phải diu dờ một nam nhi trai tráng là Triệu Vũ Hi, chẳng mấy chốc người đã mệt nhoài ướt nhọt mồ hôi, thở hồng hộc.

Kĩ nữ Y Mộng đi theo thấy vậy liền trầm trồ bảo:

"Hóa ra Thủy Tiên không lừa ta, người quả thực yêu hấn!"

"..."

"Nhưng nàng nói người yêu hấn đã mười năm rồi! Mười năm ư? Thật ư?!"

Thấy A Sứ ngẩn ra không đáp, Y Mộng liền bật cười, lại nói:

"Chắc là không rồi, trông người năm nay cũng chỉ mười chín, hai mươi thôi mà, nhỉ? Lẽ nào lại yêu từ năm mười tuổi? Hồi ta mười tuổi còn bắt phụ thân kể chuyện cổ tích, người lại đã tài lanh háo sắc đến vậy ư..."

"Người cầm miệng cho ta!"

A Sứ rốt cục cũng mở miệng gất lên, một Triệu Vũ Hi đã khiến nàng thở không ra hơi, giờ còn thêm ả kĩ nữ ham chuyện lăm lờ kia, ông trời có còn để nàng sống nữa không chứ!

"Người đừng oán trách ông trời!"

Y Mộng như đọc được suy nghĩ của nàng, nghịch ngợm đáp:

"Ngài cho ai đó nhân duyên, cũng đều có dụng tâm mục đích cả!"

Ngừng lại đánh giá Triệu Vũ Hi một vòng từ đầu đến chân, ả cười tiếp:

"Vải lụa loại hai, chân đi giày gấm, cùng lắm là hạng trung lưu, bậc quan ngũ phẩm! Rồi thì môi mỏng bạc tình, mày sắc lạnh lùng vô tâm.. Một kẻ vừa không quyền không tiền, vừa không thích người, tính cách lại chẳng có điểm nào tốt đẹp, vì sao người còn nặng tình thế?!"

A Sứ nhướn mày nhìn Y Mộng, một lúc mới hờn hển đáp:

"Người không hiểu chàng, đừng nói bừa!"

"Bừa hay không chính người rõ nhất! Ta từng theo phụ thân vào nam ra bắc cả chục năm xem tướng số, được mệnh danh là thần cơ diệu toán, mấy chuyện này nói chẳng sai đâu!"

"Thế sao không tự bói cho mình đi?! Để tránh được một kiếp hồng trần nhơ bẩn!"

"Người... người..."

Y Mộng tắc họng, giận đến không lên lời! A Sứ cũng nhận ra mình đã quá đáng rồi, nên càng lúng túng ngượng ngùng, một câu cũng không tiếp.

Quãng đường tiếp tới của bọn họ vì thế chỉ có tiếng thở hồng hộc, tiếng gót chân dẫm lên cành khô và sỏi đá, đôi lúc còn có tiếng chuột chít chít kêu.

Không biết qua bao lâu mới rời khỏi mật đạo, rồi thuê được một gian nhà trọ lụp xụp liêu xiêu, Y Mộng bèn khoanh tay, cột nhà nói:

"Thế nào, quyết định chưa? Là người, hay là ta giải được giúp hấn!"

"Ta... ta..."

"Không còn thời gian đâu!"

Y Mộng liếc nhìn nam nhân đang nằm trên phản gỗ, mặt mũi đỏ bừng, trán rịn mồ hôi, không đến nửa khắc nữa thôi, chắc chắn hấn sẽ vì quá nóng mà bùng tỉnh. Đến lúc ấy còn chưa có nữ nhân kề cận, là chết!

"Hấn sẽ chết, Hạ A Sứ, người nữ sao?"

"Ta... ta..."

A Sứ lấp bắp, ruột gan căng rói như tơ vò.

Nàng đã chạy theo Triệu Vũ Hi mười năm, quá lâu để hiểu rõ hấn. Bề ngoài lãnh đạm vô tâm, nhưng kì thực lại rất kiên định dịu dàng, đó là trái tim hấn dành cho Lý tiểu thư, tròn trịa vẹn toàn, một tác một phân cũng không thừa cho kẻ khác.

Thời gian bao nhiêu cũng chẳng so nổi với những cảm tình ấy!

Triệu Vũ Hi vĩnh viễn yêu Lý tiểu thư, còn nàng, càng cố chấp chiếm giữ thân thể, trong suy nghĩ của hấn chỉ càng là dã nữ thấp kém hèn hạ. Mọi chuyện đều rõ ràng như vậy, rốt cục còn mong lung mờ mịt vì điều gì, tham lam hi vọng vào điều gì nữa?!

A Sữu thở một hơi dài, cõi lòng cũng thanh thản bình lặng dần, liền quay sang Y Mộng, bảo:

"Bên ngoài hình như có giếng nước, ngươi cố chịu lạnh, tắm rửa một chút đi!"

"Ý ngươi là...?"

Thấy Y Mộng tròn mắt kinh hoàng, nàng bèn tiếp:

"Ta biết ngươi sẽ thấy áy náy, nhưng mà đây có lẽ là lần đầu tiên của chàng! Chàng là người ưa sạch sẽ, cho nên là..."

"Ý ngươi là... ta sẽ ngủ với hấn? Là ta? Chứ không phải ngươi?"

"Không được ư?"

"Sao lại không!"

Y Mộng nhún vai, ả là kĩ nữ, làm loại chuyện này với nam nhân vốn là sứ mệnh của ả. Huống hồ nam nhân trước mặt bộ dạng tốt, thân thể lại vẹn toàn, giao lần đầu tiên cho ả, ả mừng còn không kịp nữa. Chỉ là...

"Chỉ là..."

Ả chợt bước từng bước ra khỏi căn phòng, đắm mình xuống ánh trăng. Trăng sáng vàng vạc từng giọt nhảy nhót trên mái tóc, tựa như ảo mộng, khiến ả bỗng rực rỡ tuyệt đẹp, cũng càng xa xôi mờ mịt hơn. Gió bỗng đẩy cửa phòng khép lại, A Sữu không nhìn được biểu tình trên mặt ả ta, chỉ thấy giọng nói càng lúc càng mong lung, như vắng vắng trong màn sương tăm tối:

"Chỉ là... ngươi yêu hấn thật đấy! Thế gian này, kẻ trao đi nhiều cảm tình, sẽ càng chuốc lấy tang thương! Hạ A Sữu, ta thực ngưỡng mộ ngươi, nhưng sau hôm nay, cũng mong rằng ngươi đừng yêu nữa!"

Đừng yêu nữa...

Được, không yêu!

Hạ A Sữu gật gật đầu, vừa giặt một chiếc khăn sạch thấm mồ hôi trên mặt Triệu Vũ Hi, vừa tự nhủ:

"Sau này... ta sẽ không yêu chàng!"

"Ngươi nói gì?"

"Sau này ta không... hửm? Chàng... chàng tỉnh rồi!"

Triệu Vũ Hi từ lúc nào đã mở mắt tỉnh lại, trừng trừng nhìn nàng. Vẻ mặt hấn nóng bỏng lại mơ màng, cất tiếng thờ hào hên:

"Ta nóng quá!"

"Rất khó chịu sao?! Chàng đợi một chút, cô nương Y Mộng sắp chuẩn bị xong rồi!"

"Nóng quá!"

Đôi mắt Vũ Hi càng lúc càng đỏ cháy, như muốn thiêu đốt từng phân da thịt A Sữu. Bước chân hấn cũng tiến về phía nàng, vội vàng bảo:

"Lại đây!"

"Hửm... chàng đến chỗ ta làm gì?!"

"Lại đây!"

"Không! Ta... ta lập tức đi gọi Y Mộng... Buông ra... Áaaa..."

A Sữu còn chưa nói hết, Triệu Vũ Hi đã như hổ đói vồ lấy, đôi môi nóng như lửa của hấn tìm kiếm môi nàng, mạnh mẽ mà liếm mút chà đạp.

Đó là nụ hôn đầu của họ, đầm máu như vậy, đau đớn, cũng tràn đầy nhục cảm như vậy!

Mãi về sau nhớ lại, A Sữu thường hay tưởng tượng, nếu nàng và hấn có thể trao nhau nụ hôn đầu ở một nơi thơ mộng đẹp đẽ, với những tình cảm vừa

chân thành vừa thuần khiết, giống như những nụ hôn mà hắn vẫn dành cho Lý Phong Ca đó, thì liệu duyên phận có bớt nghiệt ngã hơn không?!

Có sống sót, chia sẻ, và liệu rằng có thể cùng nhau hạnh phúc không?!

Tiếc rằng cuộc đời chẳng có nếu như, bởi vì chính khoảnh khắc nàng chống cự vô cùng quyết liệt, hắn cũng đã xé mấy mảnh tà áo, trói nàng vào thành giường.

Động tác của hắn chẳng hề nhẹ nhàng, cổ tay nàng bị vãi thô nghiền chặt, mài lên bờ tường cứng, trầy xước bật cả máu tươi. Hai chân cũng bị tách rộng ra, tạo thành tư thế cực kì dâm dăng xấu hổ.

Nàng chỉ có thể la hét trong kinh hoàng, nhưng ngoài tiếng gió thổi vù vù qua khe cửa, Y Mộng vẫn biệt tích biệt tăm.

Nếu chỉ là ra giếng tắm rửa, động tĩnh lớn như vậy, ả không thể không nghe ra! Nhưng ả vẫn không trở lại, sợ rằng đã hiểu lầm là nàng đổi ý, muốn tự mình hầu hạ Vũ Hi rồi!

Ả đã đi rồi!

A Sừ càng nghĩ càng đau lòng. Không phải trước đây chưa từng mơ tưởng chuyện này, càng không phải vì nuôi tiếc điều gì với Vũ Hi, chỉ là trong khoảnh khắc đột nhiên nhớ ra: hắn dùng nàng làm công cụ tiết dục, nhưng trong thâm tâm có phải đang nhớ vị tiểu thư đó?!

Hắn yêu Lý Phong Ca như thế, khi tỉnh táo lại chắc chắn sẽ rất hối hận day dứt?!

Và liệu hắn có nghĩ rằng nàng có tình gai bẫy hắn, có căm hận nàng, thậm chí giết chết nàng không?!

Cho dù vậy...

"Vũ Hi... cho dù vậy... hãy cứ sống đi! Coi đây là con ác mộng thể lương cũng chẳng sao, chỉ cần là chàng... nhất định... phải sống!"

Nàng thì thào vào tai hắn những lời ấy, mặc kệ hắn mê man chẳng hay biết, đối với nàng đều là độc cạm chân tâm. Sau đó cơ thể nàng dần dần buông xuôi, cũng không còn hét hò hay chống cự nữa.

Triệu Vũ Hi như cảm nhận được biến đổi của người bên dưới, động tác chậm lại một chút, dù rằng vẫn cực kì mạnh bạo.

Môi nàng đã bị cắn rách nát, chảy đầm đìa máu tươi. Hắn lại rên rỉ từ khoe miệng chạy xuống cắn cổ, rồi xương quai xanh, đi tới đâu cũng gặm cắn chùn chụt, để lại một loạt dấu răng xanh tím.

A Sừ nắm chặt tay, cố gắng quên đi đau đớn. Nhưng khoảnh khắc y phục bị hắn xé nát, thân thể trần như nhộng phơi bày... khi bầu ngực non nớt bị bàn tay to lớn của hắn nắm bóp đủ loại hình, và môi hắn phủ xuống ngậm lấy nụ hoa mẫn cảm, điên cuồng bú hút rồi day nghiền nàng, nàng vẫn không kìm nổi mà bật thốt kêu rên:

"Aaa... đau... nhẹ... nhẹ một chút..."

Tiếng rên rỉ mềm mại yếu ớt, lọt vào tay nam nhân liền như liều thuốc kích thích dục tình, hạ thân Vũ Hi càng trướng đau cực cùng, hắn không chịu nổi nữa rồi, hắn phải lập tức giải phóng.

A Sừ thấy hắn bỗng nhòm dậy, còn tưởng hắn tỉnh táo lại nên không hành hạ nàng. Chẳng ngờ bằng vài ba động tác hắn đã tự lột sạch quần áo mình, rồi nằm đè lên người nàng lần nữa, nhấn hông thật mạnh, đâm thẳng vào trong.

"Aaaaaaaa..."

Có cái gì vừa bị xé nát, vụn vỡ, cũng vừa bắt lực thể lương, nước mắt A Sừ rơi mưa mưa, nức nở khóc.

Nàng nhớ đến ngày nhỏ gặp phải chó sói, bị cắn mất một miếng thịt, đau lắm, đau đến muốn chết, vậy mà cũng chẳng so sánh nổi với cảm nhận lúc này.

Khi hạ thân hắn thúc mạnh như giã gạo vào nàng, mặc cho nơi đó của nàng khô khốc mỏng manh, đầm đìa máu tươi, nàng chợt nghĩ hóa ra trở thành nữ nhân của Triệu Vũ Hi thật khổ sở! Mặc kệ nàng khóc đến khản họng, nước mắt thành sông, hắn vẫn miết mài đâm sâu, càng chuốc trong nàng thật nhiều uất ức, bị thương và máu.

Con người Vũ Hi bấy giờ đã đỏ ngầu như ma quái, rốt cục không chịu bèn nổi bóp ngực nàng đau điếng, khàn giọng chửi:

"Sao lại khô như vậy?! Nửa giọt nước cũng không có! Người định giết ta? Giết ta ư?"

"Bởi vì..."

A Sừ há miệng cố hớp từng hơi không khí, khó khăn bảo:

"Vi... chàng... chàng quá nóng vội! Chậm chút... nhẹ một chút! Xin hãy để ta kịp thích ứng... cầu xin chàng... Vũ Hi..."

Đôi mắt hần lạnh lẽo mịt mờ, tựa như đang cân nhắc trước sau, một lúc mới ngập ngừng hỏi:

"Như vậy... được chưa?!"

Lần này rốt cục động tác của hần đã mềm mỏng hơn!

Bàn tay phủ xuống ngực nàng, vuốt ve xoa nắn, ngón tay cũng nắm lấy nụ hoa yếu ớt, nhẹ nhàng khiêu. Thấy nàng run rẩy, hần hài lòng cúi đầu ngậm một bên ngực trắng, lưỡi nhọn như chứa sinh mệnh của riêng nó, không ngừng trần trọc mút mát, đưa đẩy đè ép, thỉnh thoảng còn dùng răng day cắn lấy nụ hoa.

Nụ hoa nhạy cảm bị hần trêu chọc, vậy mà không hề đau như trước kia, ngược lại càng trở nên to chường đứng thẳng. Một luồng tê dại bứt rứt cũng chảy lan trên đồng cỏ, phủ kín từng dây thần kinh từng thớ thịt của nàng.

"Ummm... Vũ..Hi..."

A Sừu bắt giác ưỡn ngực cong mình, hỏn hển rên kêu, như đang khẩn cầu hần vuốt ve thêm nữa. Mà hoa huyết phía dưới cũng không tự chủ co rút, mạch nước ngầm róc rách, từng đợt nóng trào dâng, khiến nàng vừa hiểu kì, vừa kinh sợ.

Rồi ngón tay hần lướt qua chiếc bụng bằng phẳng, luồn vào lớp lông óng ánh, đặt xuống nơi mềm mại nhạy cảm nhất đang gắn kết của cả hai. Ngón tay rần rờ, chứa đầy vết chai ép mạnh lên cánh hoa, niết mài, rồi lại tiếp tục lần dò, khuấy đảo vách tường mềm, chà xát nhụy châu nhỏ.

Hạ A Sừu ngẩng đầu rên rỉ, thấy hoa huyết càng nóng bỏng, từng đợt từng đợt như nham thạch cuộn trào. Mạch nước ngầm cũng chảy ra không ngừng, chẳng mấy chốc đã khiến nàng ướt đầm đầm đìa, tưới mát cả cự long của hần.

"Aaa... ta muốn..."

Hần bỗng khàn khàn nói.

Cự long này giờ vẫn giam mình trong âm huyết nhỏ bé, nhưng vì nơi đó quá khô ráo mà không dám tùy tiện xông pha. Thế nhưng hiện giờ hần có thể cảm nhận sự ướt át, trơn mềm của nàng. Càng lúc càng rõ ràng, những vòng thịt đang co bóp nhẹ nhàng, ôm ấp siết chặt lấy hần, như mời gọi hần vào càng sâu.

Cảm giác này khiến đầu óc hần điên loạn, mạch máu tựa sục sôi, sung sướng tột cùng, như bay lên chín tầng mây, lọt vào chốn bồng lai tiên giới.

Và hần càng mong sung sướng hơn nữa, nên cự long vội vàng đẩy tới, chạm đến cùng tận, rồi khẽ rút, rồi lại đâm ngập vào trong.

"Ummm... aaaa..."

Nàng vô thức ngậm lên, âm huyết bị nhồi đến tức căng, nhưng lạ là không hề khó chịu. Một cảm giác kì diệu bỗng dần lan tỏa, ngực bị cuồng bạo nắn bóp, cổ bị gặm cắn, những nơi từng bị hần hành hạ khoảnh khắc này bỗng chẳng còn đau nữa, chỉ có từng đợt từng đợt khoái ý mãnh liệt trào dâng.

Cự long của hần nóng như lửa, cứng rắn lại to dài như sắt thép, hùng hực xông thẳng vào nơi sâu nhất bên trong. Hần đè ép từng thớ thịt mỏng manh của nàng, chạm đến điểm tối mật ở cuối đường hầm càng mãnh liệt mà day nghiêng. Sướng khoái tê dại đến tận xương dâng lên theo từng hồi đâm chọc của hần, chân tay nàng co quắp, cả người như biến thành bột nước, lý trí cũng dần vỡ tan.

Hoa dịch của nàng ứa ra thật nhiều, những vòng thịt co siết càng nhiều hơn, khít khao ôm lấy hần, vỗ về liếm láp, hút chặt lấy hần như ngàn cái miệng nhỏ. Hần thở hỏn hển, bàn tay rời khỏi bầu ngực rồi luồn xuống cặp mông tròn mẩy, nâng mạnh lên, để mình đâm vào sâu thật sâu trong nàng hơn nữa.

Tay hần không ngừng vằn vò cặp mông săn chắc, rồi lại vươn ra trước đè vào hạt châu ướt át, niết mạnh nó theo mỗi nhịp thúc sâu.

Cả người A Sừu đã bủn rủn, mắt khép lim dim, chỉ có miệng không ngừng kêu rên những thanh âm vô nghĩa. Tựa như chìm trong giấc mộng nóng bỏng ướt đầm, to dài và cứng rắn chôn vùi vào trong nàng, cọ xát xay nghiền nàng, khiến cho nàng thỏa mãn đến cùng tận.

Nàng đột nhiên không thể suy nghĩ, lo lắng hay sợ hãi bất cứ điều gì? Lý Phong Ca, khinh hận hay căm ghét của hần cũng chẳng còn quan trọng. Khoảnh khắc ấy A Sừu chỉ muốn cự long kia càng nhồi nhét thật mạnh, chìm sâu trong nàng, vĩnh viễn không rời xa nữa.

Chân A Sừu vì vậy mà mở lớn, giúp hần ra vào càng dễ dàng hơn. Hồng nàng cũng uyển chuyển lắc lư, cùng hần nhịp nhàng phối hợp.

Bất ngờ, hần đâm vào một điểm gồ nhỏ, khiến nàng điên cuồng co giật, miệng la hét những như đứa bé sơ sinh:

"Aaaaaa... aaaa..."

Nàng khóc thét, nức nở, rên rỉ từng cơn. Còn hần, mỗi lần tiến vào càng nhắm điểm gồ kia mà đâm tới, liếm mút cọ rửa, chà sát nghiền day.

"Đừng... Vũ Hi... nhẹ... nhẹ thôi..."

Người A Sừu này lên, há miệng hóp từng hơi, hào hển nói:

"Ta sắp không... không... áaaaa..."

Lời của nàng còn chưa xong, hắn đã bắt ngờ đổi nhịp điệu, như gãi gạo thúc tới.

Những cú đâm vừa trầm vừa sâu khít, vừa mãnh liệt lại vừa nhanh, sướng khoái quá lớn tràn lan, khiến cổ họng nàng tắc nghẹn chói với, tầm mắt cũng trắng xóa mờ lung. Hoa huyết của nàng càng co bóp như điên, không ngừng phun ra nuốt vào cự long của hắn.

Mà hắn càng kích động hơn nữa, đâm nàng muốn rách, nghiền nát điểm nhạy cảm nhất của nàng, khiến cực khoái của nàng bỗng chốc vỡ òa, lập tức lên đỉnh.

Chân tay nàng co quắp, cả người đều giật giật, hoa dịch ào ào như lũ chảy, bắn tung tóe ra khắp xung quanh, đầu óc thì bỗng bình như trôi giữa tầng mây, mệt mỏi và cực cùng thỏa mãn.

Triệu Vũ Hi cũng thúc thêm hơn chục nhịp nữa rồi vội vàng ôm ghì cặp mông tròn lớn của nàng, để cự long của hắn càng nhồi sâu trong nàng, dịch trắng nóng bỗng phun chạm đến tận cùng, tất cả đều chỉ dành cho nàng, một giọt cũng không được thoát khỏi.

Bọn họ đã cùng nhau lên tới đỉnh, Hạ A Sứ thấy vui vẻ, những cũng mệt mỏi muốn chết. Mồ hôi nàng như mưa ướt đầm, lồng ngực phập phồng, hồn hên thờ từng hơi.

Thế nhưng đó mới chỉ là bắt đầu của đêm nay, một đêm dài, rất rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngân - Hồi 1: A Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Sẽ không đau nữa

Khi A Sứ tỉnh dậy vào hôm sau, mặt trời đã lên cao bằng con sào.

Cổ mở đôi mắt sung húp vì khóc nhiều, cảnh tượng trước nàng là căn phòng cũ kĩ xa lạ, cửa nẻo mục rữa, giường gỗ cứng lạnh như đá không có một mẫu nệm chăn. Đây rốt cục là đâu?! Và nàng, khắp mình tại sao lại như vừa bị hàng chục cỗ xe ngựa cán qua, rã rời đau đớn thế này?!

A Sứ ngơ ngẩn một hồi, kí ức dần dần quay về, mới nhớ ra đêm qua vì giải độc giúp Vũ Hi, tại nơi này nàng cùng hắn đã trải qua loại sự tình đó.

Thật may, là vẫn sống sót!

Nghĩ lại rồi, bèn cảm tạ trời đất! Thất Xuân Hoàn biến Triệu Vũ Hi thành loại mãnh hổ ác thú, điên cuồng ăn tươi nuốt sống A Sứ, làm nàng ngất lên ngất xuống, kinh hoàng tỉnh lại, rồi lại lâm vào mê man. Bảy lần, ban đầu tưởng khoái lạc vui thú, kỳ thực là tra tấn tận cốt tủy tâm can.

Tóc tai nàng giờ rối bù xù, mặt nhợt nhạt như xác chết, khắp mình càng dày đặc vết thương. Máu đông đen thành từng mảng, mồ hôi và dịch trắng bốc mùi hôi tanh, nàng lúc này chật vật tàn tạ, so với khung cảnh rách nát xung quanh càng thật gần gũi hài hòa, như là một thể!

Đối lập với người trước mặt!

Đáy mắt Triệu Vũ Hi thoáng tia phiến muộn! Hắn đã sớm tỉnh dậy, tắm rửa thơm tươm y trang chỉnh tề. Hai tay hắn khoanh tay trước ngực, tà áo trắng phiêu diêu, ánh mắt liếc xuống từ nơi cao, nom uy nghiêm xa cách như một vị thần.

Nàng thấy vậy thì vội vàng thu lượm vài mảnh vải rách, che đi thân thể bản thủ như nhuộm của mình, rồi ngẩng nhìn hắn, khó khăn bảo:

"Ch..chào... buổi sáng... a mà buổi trưa!"

Triệu Vũ Hi lắng lặng an yên, vẻ mặt đạm nhạt không một tia cảm xúc.

"Chàng... ngủ ngon chứ?!"

Giao tiếp kiểu này thực ngớ ngẩn hết chỗ nói, Triệu Vũ Hi có lẽ không muốn lãng phí thời gian bên nàng nữa, bèn mở lời vàng, trực tiếp hỏi:

"Hạ A Sứ, tại sao ngươi lại..."

"Cái gì ta?.. A..."

A Sứ mất nửa khắc mới hiểu được ý tứ người kia, cõi lòng liền như bị ai hung hăng đá mạnh, ê ẩm đau đớn.

Mười năm...

Mười năm với Hạ A Sứ là đập lên miệng lưỡi thể nhân, mặc kệ đói rách khôn khổ, mười năm là bất chấp điên cuồng, yêu không hối hận... mà khoảnh khắc này mới chợt nhận ra mình trong lòng người, lại tựa hồ như cái đuôi vô si hư thối, khiến hắn khinh thường căm hận!

Hắn coi thường nàng, nàng biết!

Kể từ khi hắn thi đỗ Bảng nhãn, nổi danh ở phố Nam lại không vì tài học mà bởi tai tiếng, từ khi dân chúng kinh thành nhắc đến hắn liền tiện thể nhắc thêm tên một tiện nhân bỏ nhà theo trai không biết liêm sỉ nữa, hắn liền càng xa lánh ghét bỏ nàng ra mặt!

A Sứ không xứng đáng với hắn!

Dù là trong tình huống cấp bách, giao tấm thân cao quý ngọc ngà cho một kẻ nhơ bẩn thấp kém, hắn sao có thể cam tâm!

Từ ánh mắt của Triệu Vũ Hi, nàng có thể đọc được như vậy!

Nàng nghĩ nếu là Y Mộng cô nương, hắn đã tốt rồi!

Y Mộng cô nương xinh đẹp hơn nàng, dường như còn biết cả ca từ thi phú, danh tiếng ở phố Nam cũng không khai thối thậm tệ...

"Nếu là Y Mộng hầu hạ đêm hôm qua, hắn đã tốt rồi!"

"Người vừa nói gì?!"

A Sứ nhất thời thất thần nói ra lời trong lòng, không ngờ lại chọc Triệu Vũ Hi đang đứng bên kia. Hắn liền chậm bước về phía nàng nghiêng răng hỏi:

"Hồi đó cứ cuốn lấy ta cả ngày nói yêu ta thương ta, chết cũng không từ... Thế mà giờ lại chấp tay nhường cho kẻ khác, già bộ cao quý sao?!"

"Không... ta..."

Về mặt Triệu Vũ Hi quá mức điên cuồng, khiến A Sứ bất giác sợ run, vội vàng giải thích:

"Đêm... đêm qua ta thực đã nhờ Y Mộng cô nương giải độc giúp mà! Còn nhắc cô nương chuẩn bị một chút, không ngờ chàng... chàng lại tỉnh dậy quá sớm! Ta... ta nói thật, ta tuyệt không có lòng riêng với chàng, chuyện đó phát sinh ngoài dự đoán... ta vốn không hề muốn cùng chàng... áaa..."

A Sứ còn chưa nói xong, cô tay đã bị người bóp chặt lấy, đẩy một cái, đập lưng xuống thành giường.

Nền giường vừa cứng vừa lạnh, thân thể nàng sau trận đại náo mấy trăm hiệp tới qua thì gần như vỡ vụn, một cái đập này liền triệt để nát luôn. A Sứ dường như đã mơ hồ nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc, một cơn đau như dùi sống lấp núi cũng tràn khắp tứ chi bách hải!

"Thế nào?! Đêm qua đối với ta như thế... giờ lại hối hận sao?!"

Giọng Triệu Vũ Hi lại tàn ác như tiếng quỷ ma, A Sứ ngẩng đầu lên, bắt gặp vẻ mặt dữ tợn của hắn, người ngòm càng run rẩy phát điên!

Nàng hối hận, cực kì hối hận rồi!

Tại sao nàng lại quên kẻ trước mắt có bao nhiêu "lương thiện"? Đến anh ruột hắn còn từng bày mưu giết hại, huống hồ là nàng, kẻ ô uế thanh danh của hắn, còn khiến thân thể hắn nhuốm màu nhơ?!

Đừng bảo hắn chịu trách nhiệm với nàng như đạo lý xưa nay, giờ A Sứ chỉ mong chuyện đêm qua được Thủy Tiên tỷ xử lý ổn thỏa, không đến tai Lý Phong Ca. Cầu cho vết mực này không ảnh hưởng đến bức tranh hạnh phúc của Triệu Vũ Hi và nàng ta, bằng không... bằng không... nàng sẽ chết!

Triệu Vũ Hi nhất định sẽ giết nàng... cho dù có yêu hắn mười năm, vì hắn thất tình thất tiết, hay vì hắn mà sinh mà tử... cho dù thế nào...

Hạ A Sứ không dám nghĩ thêm nữa!

Cổ họng nàng run lên, thanh âm trôi ra cũng biến thành tiếng nấc rồi rạc:

"Đừng... đừng giết ta!"

"Người nói gì?!"

"Xin đừng... đừng giết ta!"

A Sứ thu hết khí lực mà chấp lại tay, không ngừng vái lạy:

"Ta... chuyện đêm qua ta... ta đã nhờ tỷ tỷ sắp xếp, cũng đưa chàng đi kịp thời, Lý tiểu thư hắn sẽ không biết! Ta... ta thề sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài, cho nên không cần... không cần giết ta..."

"Giết người? Người nói ta giết người?!"

Khóe môi Triệu Vũ Hi bỗng nhú chặt, đáy mắt cũng bùng lên, A Sứu biết đây là báo hiệu hấn đang tức giận, vội vàng dập đầu như điên, kinh hoàng tiếp:

"Xin hãy tin ta! Ta... ngày hôm qua ta vốn đã định rời Đông Kinh, nhưng không ngờ... ta không còn ôm mộng gì với chàng nữa đâu! Ta cũng sẽ không dùng chuyện này uy hiếp chàng! Nếu không giờ ta lập tức rời đi, cam đoan suốt đời không quay lại! Chàng... chàng chắc chắn có thể thuận lợi lấy Lý tiểu thư, hai người bên nhau trăm năm..."

"Người hôm qua thất tiết... là người?!"

Triệu Vũ hi bỗng cắt đứt một tràng của A Sứu, hai mắt xoáy sâu nhìn nàng, gằn giọng nói:

"Người dùng thân thể... cứu ta, giờ lại cầu xin ta tha mạng?!"

"Hả?!"

Phải... phải rồi!

Rõ ràng là nàng đã cứu sống hấn mà!

Xuất thân thấp hèn thanh danh nhờ nhờ, nhưng một chữ trinh ấy cũng chẳng phải dối gian! Đến tận giờ vết thương trên mình nàng vẫn rành rành ra, mùi máu tanh trong không khí cũng còn nồng đậm!

Cộng cả lần mười năm trước, nàng miễn cưỡng có thể coi là cứu hấn hai mạng! Nên dù thế nào, hấn cũng không nên lấy oán trả ơn, đúng không?

Nghĩ nghĩ vậy, cõi lòng dần bình tĩnh hơn, thấy người kia không phản ứng gì, liền chớp lấy thời cơ nhanh chóng mặc lại qua loa mớ quần áo rách.

"Ta đáng sợ đến vậy sao?!"

Thanh âm người kia bỗng nhiên vang lên, mờ mịt mơ hồ, như vẳng qua biển sương khói:

"E sợ hận căm... phụ thân như vậy, giờ cả người cũng... lẽ nào ta sẽ thực giết người sao?!"

A Sứu không dám ngẩng đầu nhìn hấn ta, càng cố sức vịn vào thành giường, vội vã bước khỏi.

Nhưng mà chân tay đã muốn gãy nát vỡ vụn, cơ khớp càng rã rời bụn rụn! Một đêm bảy lần, đừng nói cô nương non nớt như nàng, đến kĩ nữ nhiều năm trong nghề cũng khó lòng chịu qua, vậy mà vừa rồi còn trải thêm một phen tra tấn tinh thần, Hạ A Sứu có chút chịu không nổi!

Không nổi cũng phải nổi!

Đây là lần cuối họ bên nhau rồi, sau này trời đất bao la, khó lòng gặp lại, nàng mong rằng để lại hình ảnh đẹp cho Triệu Vũ Hi! Ít nhất là một lúc nào nhớ lại... à, hóa ra đã từng có một cô nương, không phải lúc nào cũng thô kệch hèn mọn, ngu xuẩn đáng khinh, không phải lúc nào cũng khiến hấn coi thường căm ghét!

Cho nên phải cười tươi một chút, còn phải thẳng lưng bước qua hấn, điềm nhiên tiêu sái bảo:

"Không phải đâu, chàng tốt lắm! Ta từng rất thích chàng, chỉ là... thôi thì kết thúc ở đây đi!"

"Kết ở đây?!"

Hạ A Sứu vừa hạ quyết tâm, không ngờ bỗng bị kéo ngược về sau, cả người mất thăng bằng, ngã nhào vào một vòm ngực dày rộng. Và nam nhân kia mười ngón tay siết nàng càng chặt, thanh âm vừa kiên định trầm thấp, cũng vừa lạnh lẽo bi thương:

"Người nói kết ở đây sao? Muộn rồi!!!"

"Hả?!"

"Không làm được! Ta bỏ cuộc, chịu thua người!"

"Hả?!"

"Ở lại bên ta, không cần đi đâu nữa!"

"Gi... cái gì..."

"Người vì ta mà làm nhiều như vậy... ta sẽ... chịu trách nhiệm với người!"

Mới đầu, A Sứ còn tưởng hấn chỉ tùy tiện nói suông, không ngờ quả thực đã mang về Triệu phủ. Hấn sắp xếp nàng ở trong Đào cư, có thêm hai người hầu và một lão bà quản chuyện củi lửa. Hấn bảo:

"Hiện thời cứ ở tạm như vậy! Ta sẽ cố giải quyết mọi việc thật nhanh!"

"Việc gì cơ?!"

Hấn lại yên lặng, nàng cũng lặng yên. Bọn họ cứ mờ mờ nhìn nhau, rốt cục bật tiếng thở dài, hấn nhợt nhạt đáp:

"Chờ ta!"

Chờ gì? Hạ A Sứ mãi mãi không hiểu mình nên chờ đợi điều gì!

Nàng điên cuồng theo đuổi Triệu Vũ Hi mười năm, nhưng không đến mức một chút liêm sỉ tự tôn cũng không có! Đã biết hấn thu dưỡng mình chỉ vì ràng buộc ân nghĩa, còn chính mình sẽ phá hỏng nhân duyên của hấn, nàng còn dám chờ mong điều gì!

Chờ hấn yêu thích nàng sao?!

"Phải! Chờ hấn động tâm!"

Thủy Tiên bên cạnh mỉm cười như hoa, điềm đạm nói:

"Mẫu tử hấn xuất thân thấp hèn, vừa sinh ra đã bị cả gia tộc coi là nghiệt súc, nhiều lần bị hành hạ chửi mắng, xua đuổi khỏi Triệu gia! Từng trải qua những chuyện như vậy, cho dù có không hài lòng với muối đến mấy, hấn cũng không bỏ rơi muối đâu! Cho nên ta sẽ truyền chuyện này ra, đến tại Lý Phong Ca, à là kẻ cương liệt, nhất định không chịu tiếp mối hôn sự này! Đến lúc đó, chính là thời cơ của muối!"

"A tỳ!"

Hạ A Sứ hoảng hốt nhìn quanh, không thấy có ai, mới nhỏ giọng bảo:

"Tỳ đừng nói những chuyện đáng sợ như vậy nữa, được không! Muối... muối cũng không mong có được chàng theo cách ấy!"

"Thế thì theo cách nào?! Ngồi trong xó nhà, mỗi mồn đắng đắng, đợi đến khi hấn rước Lý Phong Ca về, hai người đầu bạc răng long, con đàn cháu đông, còn muối trở thành bà cô vừa già vừa xấu ư?!"

Thủy Tiên bỗng cười phá lên, tự vỗ vào thân, lạnh lùng nói:

"Hãy nhớ, ta chính là tấm gương của muối! Hi sinh vì tình làm gì? Quên mình cho giang sơn xã tắc làm gì? Rốt cục nhân tình đã thành gia lập thất, còn ta trở thành một kỹ nữ ti tiện thấp kém, ngày qua ngày bị chính đám bách tính kia hành hạ nhục nhã, chẳng phải ư?!"

"A tỳ..."

Khỏe nhất A Sứ rung rung, nhớ đến số mệnh chìm nổi lưu lạc của Thủy Tiên, cõi lòng càng nghẹn ngào đau đớn! Nàng không tưởng được sao tỳ tỳ có thể qua nổi những tháng ngày ác mộng ấy, nếu là nàng hấn đã tự vẫn ngàn vạn lần!

Vậy mà tỳ ấy vẫn sống vững vàng...

"Sống vững vàng... là vì muối!"

Bàn tay Thủy Tiên bỗng vuốt tóc nàng thật nhẹ, ánh mắt nồng nàn như nắng xuân ấm áp, nhìn nàng chăm chú, dịu dàng bảo:

"Ta mong Sứ Nhi của ta chỉ sống vì bản thân, vì gia đình, và những người thật lòng yêu muối! Còn Triệu Vũ Hi, hấn chỉ là thứ công cụ! Để có được tương lai hạnh phúc yên ổn, muối buộc phải kiểm soát được công cụ đó!"

Thủy Tiên dứt lời, tâm tình A Sứ liền như sóng cuộn lũ cuốn, cực cùng bối rối loạn mê!

Nàng xót xa tỳ, tiếc thương a tỳ nhiều năm lênh đênh uất ức, lại càng hận bản thân vô dụng ngu dốt, không cứu được tỳ khỏi ma chướng của những kẻ kia. Rồi nàng lại nghĩ đến lời tỳ nói về Triệu Vũ Hi, tuy nghiệt ngã nhẫn tâm, nhưng cũng là đạo lý.

Lòng Vũ Hi tuy giờ chỉ hướng về Lý Phong Ca, nhưng nếu nàng có thể khiến hấn hồi ý chuyển tâm, Lý Phong Ca cũng tìm được nơi chốn khác cho mình, đây sẽ không còn là phá hỏng nhân duyên, mắc tội với hấn nữa. Đến lúc đấy có thể cầu xin hấn cứu a tỳ khỏi nơi đó, ngày sau của nàng và tỳ ấy cũng xuôi gió thuận buồm hơn.

A Sứ nghĩ rồi liền khinh bỉ bản thân, cảm tình chân thành bị mình đem ra đóng đếm thiệt hơn, nhưng cũng không thể không ra quyết định, nàng phải đồng ý với a tỳ: đeo đuổi Triệu Vũ Hi lần nữa!

A tỳ vừa nghe liền mỉm cười nhẹ nhõm, rồi cũng không nói thêm lời nào, lặng lẽ cùng nàng ngắm bầu trời xanh.

Bấy giờ mùa đông đã sắp qua, mùa xuân đang tràn về, Hạ A Sứ ở trong Đào cư, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, nên cũng không biết Thủy Tiên đã đón đại những điều gì, hay mối hôn sự của hai nhà Lý, Triệu còn hay đã dứt.

Có vài bận, nàng hỏi nô tỳ là Tiểu Thúy, đều nhận được cái nhìn khinh ghét và giọng nói lạnh tanh:

"Đó không phải chuyện của cô nương! Người tốt nhất nên yên ổn ở đây, ăn no ngủ kỹ, đừng suy nghĩ gì!"

"Nhưng mà..."

"Cũng đừng hỏi gì, nếu người khiến nô tỳ thành kẻ lảm nhảm, thiếu gia biết được phạt xuống, nô tỳ không gánh nổi đâu!"

"A... vậy ta..."

Lần này Tiểu Thúy chẳng thêm nghe lời nàng thêm, trực tiếp ngoáy mộng biển khơi. Hỏi nô tỳ Tiểu Sánh sự tình vẫn không đổi, nàng biết bởi vì họ khinh nàng thân phận hèn kém, vốn không coi nàng là chủ nhân.

Cả Triệu gia cũng vậy, thường sau lưng nàng xì xầm bàn tán, nói ra nói vào:

"Con gái kĩ nữ, thân cận với kĩ nữ, chắc cũng chẳng khác kĩ nữ mấy hờ!"

"Cái thứ lẳng lơ lẳng lơ, biết thiếu gia có Lý tiểu thư rồi, vẫn chạy theo quyền rùi!"

"Mà thiếu gia còn mắc mưu ả đó, khẳng định là dùng thân thể trinh tiết để buộc ép, ta khinh!"

Lời của họ cực kỳ khó nghe, mỗi từ mỗi chữ đều khiến tim A Sứ đau, nhưng nàng vẫn chẳng phản bác một câu, bởi vì thực sự bọn họ nói đúng!

Hạ A Sứ là loại người hèn hạ như thế đấy, vì vụ lợi ích ki mà làm bộ mặt ngơ tai điếc, làm lủi sống trong trong Triệu phủ liền một tháng hơn.

Cứ như thế năm cũ dứt, năm mới sang, mùa xuân đến cảnh vật tươi vui, chim ca ríu rít. Đào cư của nàng trồng bốn cây đào, tất cả đều đua nhau khoe sắc, đỏ rực rỡ thối cháy cả góc trời.

A Sứ tho thẩn ngẩn nhìn, bất giác nhớ đến suối đào ngàn năm Lư đại phu đưa mình đến ngày nào, giờ hẳn là vô cùng kinh diễm rung động, tựa hồ chốn tiên cảnh bỗng lại.

"Đẹp như vậy... thật muốn trở về cùng Vũ Hi..."

"Trở về đâu cơ?!"

Một thanh âm trầm thấp bỗng vang lên, A Sứ ngẩng đầu, liền thấy nam nhân tóc dài pháp phới, áo trắng phiêu diêu, rẽ qua cả biển đào hoa từ từ bước lại. Nắng chiều phủ lên gương mặt hần thừ màu sắc mộng lung huyền diệu, khiến đôi mắt hần lấp lánh như ngọc, nụ cười càng đẹp để tựa hồ nước tháng tư.

Tìm A Sứ đập thành thạch, đầu óc lại trống rỗng mệnh mang. Có lẽ bởi ánh mắt đó quá đổi nồng nàn, khiến nàng lập tức chết chìm, ngây ngẩn ngẩn nhìn, một câu cũng không thốt nổi!

"Sứ Nhi..."

"A.. Dạ?!"

"Muốn cùng ta trở về nơi nào?"

"Dạ...?!"

"Nơi nào cũng được..."

Triệu Vũ Hi bỗng kéo nàng vào ngực, vòng tay siết nàng càng lúc càng chặt, khàn khàn tiếp:

"Rốt cục... cũng sắp ổn rồi!"

Dứt lời hần liền cúi đầu, bờ môi tìm kiếm môi nàng, hôn lên khẽ khàng, mỉm cười nói:

"Sẽ không còn đau..."

"Dạ.. ơ...?!"

"Lần này sẽ không làm nàng đau nữa!"

Vũ Hi nói hết, cũng không đợi A Sứ kịp phản ứng đã bế bổng nàng lên. Một tay hần đỡ chân, một tay đỡ vai nàng, nhưng vẫn không ngừng ép mặt

nàng về phía mình, để cho hắn dễ dàng cưỡng đoạt.

Đôi môi hắn ngậm lấy môi nàng, liếm mút trần trọc, khiến cánh môi nàng đỏ bừng tê dại, rồi lại day nàng đau đến há miệng, để hắn thừa cơ tiến nhập mà công thành đoạt đất. Lưỡi mềm đảo qua kẽ răng, lướt vào khoang miệng, tìm thấy chiếc lưỡi nhỏ rụt rè, liền không ngừng khiêu khích dụ hoặc, mời gọi nó cùng mình hòa vào bài ca ân ái.

Lần này không còn cần xé dỡ man, Triệu Vũ Hi hôn nàng rất nhiệt thành, lại vừa có cái gì như nâng niu chân quý.

Cách hắn đặt nàng lên giường, cời khỏi nàng từng chút quần áo, cách hắn nhẹ nhàng hôn xuống, lên trán, mi mắt, lên cổ, khoe môi... tất cả đều khiến nàng hoảng hồn lạ lẫm như một giấc mơ, nàng bèn hỏi:

"Vũ Hi, chàng... không điên chứ?!"

"Hả?!"

"Hay chàng lại trúng Thất Xuân Hoàn, Lục Xuân Hoàn gì đó, nên buộc phải..."

"Ngốc à!"

Hắn bỗng cắn chóp mũi nàng, cười ám muội:

"Ta điên... nhưng là muốn nàng đến phát dại phát điên đấy!"

Nói rồi, đôi môi lại lần nữa phủ xuống, hôn nàng đến cuồng nhiệt ngấu ngiên, tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống nàng vào trong.

A Sữu hồn hên thờ không ra hơi, hắn lại lướt xuống cổ nàng, rồi gặm cắn xương quai xanh, rồi đến nơi no đầy mà vẫn thường tôn thờ khao khát.

Ngực của nàng không quá to lớn, nhưng thực mềm thực trắng, cảm nắn rất vừa tay. Một bên hắn dùng tay nhào nặn xoa bóp, một bên lại nhiệt tình liếm hút, dùng cơ miệng mút lấy từng phân da thịt, dùng răng nanh khê cắn, lại dùng lưỡi mềm khiêu gầy nụ hoa.

Ban đầu A Sữu còn run rẩy sợ đau, nhưng càng ngày càng ngày, một cảm giác tê dại khôn cùng từ bầu ngực nàng lan truyền khắp thân thể. Cổ họng nàng phát ra những tiếng rên ngất quãng nhỏ vụn, không rõ là đang cự tuyệt hắn chạm vào mình, hay mong chờ hắn chà đạp hơn nữa.

"Vũ... Vũ Hi... nóng quá!"

"Ta cũng rất nóng!"

Hắn bật cười khê, rồi nhồm dậy cời khỏi mình toàn bộ quần áo, cũng tháo luôn cả tiết khô, vật che chắn duy nhất còn lại giữa hai người.

Ngón tay hắn rê từ ngực nàng, qua vùng bụng bằng phẳng, xuống đến hông, mơn chón cặp mông tròn, rồi lướt sang bắp đùi, luồn vào khoảng giữa hai chân non mềm, nhẹ nhàng mà đùa nghịch nắn bóp.

Cử chỉ của hắn cực kì dịu dàng chân quý, khiến A Sữu dù sợ run vì lần đầu ám ảnh, cũng dần dần không còn bài xích, ngược lại càng nhiệt thành hồi đáp, từng sợi cơ thờ thịt muốn dâng trào căng tức, chìm ngập trong sướng khoái mê mê.

"Vũ... Vũ Hi..."

Nàng thờ hồn hên, run rẩy gọi tên. Hắn lại bật cười, bàn tay bỗng bất ngờ luồn vào vùng đất thần bí, ngón cái đặt chính xác lên hạt châu nhỏ bé, ngón trỏ và ngón giữa đâm mạnh vào đường hầm mỏng manh. Rồi nhìn nàng kinh hoàng kêu rên, cả người giãn giật, miệng ngáp từng hơi, hắn càng cười gian manh, nghịch ngợm nói:

"Thích chứ?"

"Vũ... Hi... ta... đừng..."

"Nàng rõ ràng thích mà! Nơi này đã ướt rồi, nhiều nước như vậy..."

Hắn vừa cảm thán, ngón tay vừa đảo một vòng lớn, tường mềm bị đè đẩy ma sát, không chịu nổi cuộn chặt co rút, phác thảo càng nhiều hoa dịch hơn.

Hoa dịch trơn mềm ẩm áp, ướt đầm cả bàn tay, khiến hắn đưa đẩy vào ra càng thông thuận.

Ngón cái vẫn đặt lên hạt châu khiêu khích ép gầy, hai ngón vừa dài vừa cứng bên trong A Sữu thì xoay tròn nhảy múa, tìm được điểm gờ nhảy cảm yếu ớt, liền không ngừng xông tới, khi đảo khi niết, khi ngắt khi day.

Bị mạnh mẽ đâm chọc làm A Sữu mỗi lúc một kêu to, chân tay co giật, đầu óc trống rỗng, nóng bỏng thấu xương khiến nàng như đốt như thiêu. Lần trước rõ ràng cũng sướng khoái, nhưng không hề có cảm giác thần kì thỏa thích như lúc này! Đây rốt cục là vì lý do gì? Lễ nào bởi Vũ Hi đang tỉnh táo, bọn họ trao cho nhau xuất phát từ tự nhiên mong muốn, không hề chịu ràng buộc bất cam?

A Sứ càng nghĩ càng mong lung, dù sao người trước mặt vẫn là Triệu Vũ Hi, và hắn muốn nàng, còn nàng, vô cùng vô cùng vô cùng yêu hắn!

Cho nên Hạ A Sứ liền vòng tay qua gáy hắn, dang ngực non đến, để hắn thoải mái bú mút mình. Hồng nàng cũng chuyển động nhịp nhàng, phối hợp nhuần nhuyễn với ngón tay to lớn.

Từng vòng cơ thớ thịt trong nàng càng nhiệt tình hưởng ứng, chúng co chặt, cuộn xoắn, hút ngón tay hắn chặt chẽ không còn một khe hở. Đến mức khiến hắn hơi khó khăn cử động, tốc độ xuất nhập cũng phải chậm dần.

Vũ Hi chợt nghĩ nàng nhỏ hẹp thể này, vậy mà lần trước bị mình làm đến bảy lần, lại còn làm cực kỳ thô bạo điên cuồng, sẽ phải đau đớn đến mức nào chứ?!

Đau đớn như vậy, vẫn cố chấp không buông hắn! Sứ Nhi... Sứ Nhi của hắn...

"Thật ngọt ghêch, giống hệt con trâu!"

"Chàng... chàng nói gì cơ?!"

"Nói nàng lý lợm ngọt ghêch y hệt con trâu!"

"Chàng nói gì? Sao chàng... aaaaah... ừmmmm..."

Nàng còn muốn mắng chửi, Triệu Vũ Hi đã một đường đâm tới. Ngón tay hắn chạm đến tận cùng, còn ép mạnh lên điểm nhạy cảm mỏng manh nhất, khiến nàng đột ngột sướng khoái, hôn hên thở dốc, co giật như điên. Hoa dịch cuồng loạn bắn ra, ướt sũng tay hắn và lớp lông đen, cũng chảy tràn xuống mặt giường nệm.

Hắn thấy thế, ra vào càng quyết đoán tùy tiện, tiếng nước cũng thuận theo mà ngân nga nhóp nhép, cùng với nàng quần quai rên xiết, hòa quyện lại tạo thành bản tình ca.

Nhìn nữ nhân phía dưới lồng ngực phập phồng, khắp người chi chít dấu hôn, đặc biệt là nơi mẫn mẫn ẩm ướt đang ngậm hút lấy ngón tay hắn kia, hoa dịch tiết ra nóng bỏng mà thơm nồng, khiến đôi mắt hắn bỗng u tối dần, cổ họng cũng khản đặc khô khốc.

Hạ thân hắn đã trương căng đau đớn, nhưng cổ họng hắn càng đau đớn vạn lần.

Ngón tay bên trong vẫn hưởng thụ vòng ôm ấm áp, bàn tay bên ngoài thì nhẹ nhàng chạm vào, ban khai thịt non mềm, để bản thân có thể nhìn thấy cánh hoa xinh đẹp thật rõ ràng, nhụy hoa run run e ấp, hạt châu nhỏ lấp lánh đỏ tươi.

"Đừng... đừng nhìn nơi đó... Vũ Hi..."

A Sứ xấu hổ vùng lên, vì khản trương mà hoa huyết càng bóp chặt lấy ngón tay, hoa dịch cũng túa ra, xịt thẳng vào mặt hắn.

"Nơi này đẹp quá!"

Triệu Vũ Hi mê đắm nhìn hoa huyết bị mình đùa nghịch quấy phá, đầu lưỡi vô thức vươn ra, liếm đi hoa dịch vừa bắn lên lúc nãy, ánh mắt càng nóng bỏng thêm khát, hôn hên kêu:

"Còn nước của nàng... thật ngọt... thật thơm..."

Dứt lời bỗng rút tay ra khỏi hoa huyết, rồi không đợi nàng kịp lảng tránh, hắn lập tức chen đầu vào giữa, phủ môi xuống cảm địa thần thánh kia.

Môi hắn ngậm lấy nhụy non, lưỡi dèo không ngừng đảo quanh, cố hút đi từng giọt hương ngọt ngậy.

"Aaaaah... Vũ Hi... đừng... như thế..."

Nàng hoảng hốt rên, thanh âm càng như tắc nghẽn thốn thức. Hắn mỉm cười tà ác, đầu lưỡi chợt đâm mạnh xuống, hỏi gian manh:

"Lê nào nàng không thích sao?! Ta dùng miệng, ở đây liền co rút mạnh hơn, nước cũng nhiều hơn... thật ngọt... thật thơm quá!"

Nói rồi, hắn cúi đầu mút lấy cánh hoa run rẩy, mũi dán vào nàng, hít thở mùi vị nồng nàn, đầu lưỡi chà đạp liếm láp, đem toàn bộ hoa dịch ngọt ngào nuốt xuống, một giọt cũng không để thừa phí thoát ra.

"Ừmmmm... Aaaaaah..."

Khoái cảm tê dại tận xương khiến chân tay nàng co quắp, lồng ngực phập phồng từng hơi. Nàng sắp chết!

Nàng thực sự sắp chết rồi!

Đầu óc nàng trống rỗng mơ màng, không thể nghĩ nổi bất cứ điều gì, chỉ vội vàng ấn đầu hắn vào nơi riêng tư của mình, để hắn liếm hút càng nhiều, hút đến cạn nàng, để nàng tan chảy hoàn toàn, hòa quyện vào thân thể hắn.

"Vũ Hi... thoải... thoải mái quá!"

Nàng ngửa cổ rên khóc, hân cànng hài lòng, răng nanh bất ngờ cắn day lên hạt châu óng ánh, đầu lưỡi thì đánh thẳng vào đường hàm mỏng manh.

"Aaaaaaaa..."

Hạ A Sừu vội thét chói tai, đuôi non vắn vẹo điên cuồng, cặp mông nảy cao chấn động, như có tình đề hân sâu nhập thêm nữa. Hân thấy vậy, răng nanh cànng liên tục day cắn, ngón tay cũng theo đầu lưỡi mãnh liệt vào ra.

"Đừng Vũ Hi... ta không... không... Aaaaaaaa!"

A Sừu bỗng thét lên thẳng thốt, xuân dịch bắn ra như lũ, ngón tay, mặt và cổ hân đều ướt đầm hương thơm.

Triệu Vũ Hi rút ngón tay và đầu lưỡi khỏi hoa huyết, ngẩng đầu nhìn nữ nhân hân hân thở dưới thân. Tóc dài rối tung, cànng làm nổi bật da thịt hồng rục như đoá hoa mai, cùng nơi mềm mại vẫn không ngừng co rút mấp máy kia, thâm ra dịch nước thơm ngon ngọt ngậy.

Cự long lúc này đã trương to đầu đón, hân không đợi nổi nữa, liền điều chỉnh phương hướng, nhất cử tiến vào...

Tui là tác giả: Đừng hỏi vì sao nam chính lật mặt như bánh trắn, cũng đừng hỏi vì sao chương này bị cắt khúc gay cấn! Tất cả đều tại U23 Việt Nam Vô Địch Châu Á! Việt Nam Vô Địch!!!

À, cmt và vote đi, cho tui thêm động lực viết với ọ_ọ

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 1: A Sừu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trộn đời trộn kiếp

"Aaaaah..."

Vượt qua tầng tầng vòng cơ mềm mại mà khít chặt, cự long Vũ Hi một đường đâm đến tận cùng. Hoa huyết của A Sừu vừa trải qua cực khoái, giờ ướt đầm đĩa lại vô cùng nhạy cảm, một chút kích thích cũng đủ khiến thần trí nàng tê rần, nói gì đến cự long to lớn cứng cỏi như sắt thép đó.

Cổ họng nàng ngân nga, nhưng không còn phân biệt được là đang hưởng ứng hay chống cự. Tất cả thanh âm như quay ngược về thời non trẻ, biến thành những tiếng ầm ừ rên rỉ, tiếng này nối tiếp tiếng khác, liên tục triền miên.

Nước bọt nàng qua khoe môi, chảy xuống cổ. Nước mắt nàng cũng rơi không ngừng, ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn, thâm thiết tựa hoa lê trong mưa. Vậy mà người bên trên vẫn không động tâm, chẳng chịu ngừng lấy một chút.

Bàn tay hân đặt lên ngực nàng, vắn vồ nắn bóp, khiến nơi đó đỏ bừng xanh tím, đến là đáng thương.

Còn những cú thúc của hân đâm thẳng vào nơi mềm mại yếu ớt nhất thật sâu, mạnh mẽ xoay tròn, chà xát, không ngừng luận động. Mỗi một lần dứt vào chọc cho nàng toàn thân kích động run rẩy, mỗi một chút kéo ra càng khiến nàng tê tái đại ngậy.

Con cực khoái trước chưa tan, con cực khoái sau đã đến. Từng lớp từng lớp chồng lấp lên nhau, như sóng vỗ cuộn cuộn, đợt sau càng cao hơn đợt trước, day dứt liên miên.

"Hư hư... Uừm..."

Theo tiếng rên khóc của nàng, cự long kích động biến thêm to lớn, liền cànng bị tường hoa vây hút ôm xoắn lấy chặt chẽ hơn.

"Aaa... Sừu Nhi... nàng.. nàng khiến ta..."

Giọng Vũ Hi hân hân không ra hơi, còn chưa nói hết câu thì hoa huyết của nàng bỗng run lên, co giật một cái. Cự long lập tức cũng bị nghiêng mạnh một cái, khiến hân sung sướng tột cùng, suýt chút nữa thì bắn ra.

"Trời ạ! Sao nàng... có... có thể chặt đến vậy?"

Gió xuân bập bùng ngoài cửa sổ, vốn là rất lạnh. Vậy mà trong buồng, hân lại bị ép đến toàn thân bưng bưng, cả người lấm tấm mồ hôi. Tựa như quả bom đã châm ngòi, nóng đến bỏng da cháy thịt, chỉ hận không thể ngay lập tức nổ tung, để nàng và hân vĩnh viễn hòa quyện.

Người phía dưới lại ngây thơ chẳng biết gì, vừa nhìn hân bằng ánh mắt mờ mịt dịu dàng, vừa đưa tay lau mồ hôi giúp hân. Ngón tay lướt qua trán, cảm,

cổ, chạm đến hai hạt đậu nhỏ trên ngực thì vô tình gây hai cái. Tức thì cự long đang ngâm trong hoa huyết lại lớn thêm một vòng nữa, ở đầu còn rỉ ra dịch mềm trơn.

"Trời... trời ạ! Nàng định làm ta sung sướng đến chết ư?!"

Hắn khẽ rên rỉ, cự long lập tức vững vàng một đường, hoàn toàn nút cán, hai quả cầu cũng vì động tác quá lớn, đập mạnh vào cửa huyết mỏng manh.

Nàng sợ hãi hét âm lên, sướng khoái quá lớn quá đột ngột, khiến cơ thể nàng kịch liệt co giật, hoa dịch tuôn ra xối xả, cổ họng nấc nghẹn gần như muốn ngất lịm đi. Vũ Hi vừa thấy, ý cười khoe miệng càng tươi, hạ thân càng tận tình đâm chọc đảo móc mãnh liệt hơn, hôn hên nói:

"Ta... cũng muốn... muốn làm nàng sướng đến chết!"

Dứt lời hắn như biến thành mãnh hổ ác thú, điên cuồng đánh phá, gặm mút cắn xé nàng!

A Sừu không biết mình bị Vũ Hi vờ vào bao nhiêu lần, hai mắt đã sung mọng, cổ họng khản đặc vì khóc quá nhiều. Cơ thể nàng dường như đã biến thành đồng bùn nhão, nằm vật vã dưới thân hắn, không có hơi sức chống cự hay khản cầu hắn bất cứ điều gì.

Duy chỉ có nơi đó, dù bị đâm đến đỏ bầm sung mọng, mỗi lần ra vào chuốc cho nàng thật nhiều đau xót, nhưng cũng càng khiến cho nàng càng cực thỏa mãn khoái hoạt hơn.

Có lẽ đúng như hắn nói: sướng đến chết!

Nàng thật sự muốn bị hắn làm cho sung sướng hạnh phúc đến chết đi, nên nơi đó mới càng hưởng ứng nhiệt tình như vậy!

Hoa huyết bị đâm bao lâu vẫn cực kì khít chặt, ngâm lấy cự long của hắn, ôm xiết mút mát hắn như chứa ngàn cái miệng tí hon. Hoa dịch thì đã chảy ra lênh láng, bắn tung tóe khắp nơi, chần nệm dưới thân bọn họ càng ướt đầm, đọng thành một vũng lớn. Vậy mà theo mỗi đợt ra vào, hoa dịch vẫn cuộn cuộn chảy xiết, tựa như mạch nước mãi mãi chẳng cạn khô.

Quả là cảm giác thần thánh tuyệt diệu!

Triệu Vũ Hi nhìn nơi hai người gắn kết, gần gũi như vậy, kinh diễm chặt khít như vậy, đột nhiên bỗng nổi lên một loại xúc động: nếu bọn họ cứ như vậy mà từ, chết bên nhau, trong niềm hạnh phúc vô bờ này, hắn cũng không quá nuối tiếc.

"Sừu Nhi... Sừu Nhi..."

Đột nhiên muốn gọi tên nàng, triền miên không dứt, giống như trong cái đêm định mệnh ấy, nàng vừa khóc vừa nức nở gọi hắn như vậy:

"Sừu Nhi... Sừu Nhi..."

"Ummm..."

Thần trí A Sừu đã mê loạn hoàn toàn, không nghe được, nghĩ được bất cứ điều gì nữa. Nhưng hắn vẫn mặc kệ cúi đầu, tựa hồ như cách nàng vẫn kiên trì nhẫn nại chạy theo hắn suốt mười năm trời, hắn nói:

"Sừu Nhi... lời này ta chỉ nói một lần, nghe cho rõ..."

"Ừm?"

"Là nàng!"

"Hửm?!"

"Ta quyết định rồi! Không phải Lý Phong Ca hay bất cứ ai, người ở bên ta trọn đời trọn kiếp... là nàng!"

...

Khi A Sừu một nhòai tỉnh dậy vào sáng hôm sau, Triệu Vũ Hi đã sớm vào triều. Nàng một mình rúc trong núi chần, ngơ ngẩn ngẩn nhớ đến tình cảnh xảy ra ngày hôm qua.

Nàng vốn là kiểu nữ tử thô lỗ ít học, chút chữ nghĩa hạn hẹp chỉ đều gói gọn trong mấy quyển tình thư Thủy Tiên tỷ thường kể hồi còn ở sườn núi Lâm. Cho nên trong vô vàn điều đã nghe qua, sâu đậm nhất hẳn chính là đám luận điệu ngớ ngẩn, địa cửu thiên trường trong mớ sách giai nhân tài tử ba xu đó.

Những điều khiến nàng yêu điên cuồng, như con thiêu thân lao đầu vào lửa!

Những điều cũng khiến nàng không ngừng thương tổn, trở nên ti tiện thấp kém, tới mức chẳng còn nhận ra bản thân thừa ban đầu!

Vậy mà đến tận giờ, vẫn không bỏ nổi! Hạ A Sừu càng nghĩ, đối với chính mình càng vô cùng khinh bỉ!

Đâu phải không hiểu tình và dục đôi khi hòa quyện, nhưng đôi lúc, lại là hai khái niệm chẳng hề liên quan! Chuyện xảy ra giữa nàng và Triệu Vũ Hi ngày hôm qua vốn cũng chẳng nói ra mấy phân tình cảm!

Đâu phải không biết rằng hấn với mình là ràng buộc trách nhiệm, hoặc tệ hơn chỉ là nhất thời hứng thú với cơ thể mình, coi mình là công cụ làm ấm giường, thể thân cho Lý tiểu thư!

Đâu phải không rõ người trong tâm hấn là ai, nhưng mà... vẫn không cách nào buông bỏ!

Hạ A Sứ không bỏ nổi, nàng đã yêu Triệu Vũ Hi mười năm rồi!

Mười năm... từ thất vọng đến vô vọng, tuyệt vọng, cũng chưa từng đổi được một khắc thân thể tương liên, ý đượmtình nồng!

Vậy mà khoảnh khắc ấy hấn lại ôm nàng, hôn nàng, thì thầm bên tai nàng.. hấn nói nàng là "trọn kiếp trọn đời", hấn nói hấn cũng yêu...

Tất cả tất cả, có phải chỉ là lời trót lười đầu môi?! Hay nàng có thể mộng mơ, hạt tình mình kiên trì gieo cấy biết bao năm, rốt cục cũng bắt đầu nảy nở?!

Dù tình ấy chẳng thể so được bàn tay dịu dàng gạt cánh hoa vương trên tóc, hay ánh mắt nồng nàn chứa cả thiên ngôn vạn ngữ trong Ngọc Tú viên... dù tình ấy rẻ rúm ít ỏi đến đáng thương... nhưng cũng là hi vọng rồi, đúng chứ?!

Hạ A Sứ càng tự hỏi, tâm trạng càng vui mừng phấn khích! Cái gọi là liên seọ quên đau, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chính là như vậy chẳng sai!

Nàng yêu Vũ Hi, mặc kệ bị hấn hành hạ tổn thương, đọa đầy khinh miệt, mặc kệ phải chịu bao đau khổ, chỉ cần người kia ngẫu nhiên ngoảnh đầu lại, cho nàng một chút ngon ngọt, liền có thể bỏ qua tha thứ hết!

Nàng yêu Vũ Hi, quả thực là yêu đến hèn mọn ngu dốt!

Và giờ thậm chí còn không ngừng thì thảo gọi tên hấn, nhớ hấn, đợi hấn, ghi khắc từng lời hấn nói đêm hôm qua!

Rằng "Không phải Lý Phong Ca hay bất cứ ai, người ở bên ta trọn đời trọn kiếp... là nàng!"

Chính là Hạ A Sứ, là nàng!

Chẳng cần đong đếm bên trong có mấy phân thật lòng, Hạ A Sứ cũng biết bản thân đã lún quá sâu rồi! Dù vì cứu Thủy Tiên tỷ, cứu tương lai tam tổi của bản thân hay vì trái tim đang đập cuồng loạn trong ngực, dù bản thân càng trở nên đáng khinh ti tiện, cũng đã định không thể buông tay người kia lần nữa!

"Lý Phong Ca thôi thì chịu thiệt một chút, chấp nhận đối thủ như ta thôi!"

Hạ A Sứ lẩm nhẩm trong miệng, vừa hạ quyết tâm, cửa cũng bỗng cùng lúc đẩy mở, nô tỳ Tiểu Thúy bước vào phòng.

Khuôn mặt ả ta vẫn lạnh nhạt cau có như thường ngày. A Sứ chợt nghĩ đã quyết theo Vũ Hi rồi, Triệu gia trở thành nhà, thì những gia nhân nô tỳ kia cũng sẽ là thân thuộc gần gũi. Nàng không muốn tiếp tục bị mắng chửi khinh ghét, vậy thì chỉ có cách nỗ lực giao lưu tiếp đãi, đem chân tâm ra mà đánh đổi thôi.

Mọi người thường không thích kẻ u uất trầm ngâm, mà nàng nhìn dáng vẻ của mình mấy tháng nay cũng thập phần ghét bỏ!

Nguyên bản Hạ A Sứ không phải người như vậy, càng không nên thành người như vậy!

Nếu đã nghĩ thông, quyết định bắt đầu lại, vậy thì cũng phải vứt ngay cái mặt nạ này, tìm về bản thân của thừa ban đầu, sống cho ra sống thôi!

Nghĩ rồi hít một hơi sâu, khoe miệng chậm rãi kéo lên, khoe đủ hai hàng mười sáu chiếc răng đều đặn. Mắt nàng cũng cong tí lại, vừa ngó cái bát sứ trắng vân xanh đang bốc khói nghi ngút trong tay Tiểu Thúy, vừa nuốt nuốt nước bọt, nói:

"Tiểu Thúy muội muội~~"

Âm cuối ngân dài, nô tỳ Tiểu Thúy lập tức sồn hết da gà da vịt, một lúc mới nghẹn ra hai chữ:

"Sao... sao?"

"Tiểu Thúy muội muội xinh đẹp~~"

Từ chiều đến tận đêm qua bị Vũ Hi vờ vờ này kia, cơm tối cũng chưa kịp ăn, con sâu đói trong bụng A Sứ vốn điên cuồng kêu ục ục. Nay lại bỏ xuống cố chấp kiên cố, nàng liền giống như quay lại khoảng thời gian năm mười mấy tuổi, không chút xáo trộn điệu bộ, mà trực tiếp vô lại nói:

"Cái kia là gì vậy a? Muội mang cho ai thế?!"

"Này.. này là... canh gà Tam Hoàn hằm nhân sâm hai mươi năm! Thiếu gia dặn chuẩn bị cho cô nương!"

"Aaa!"

Hai mắt A Sừ sáng như sao, vò lấy bát canh, hết ngắm nhìn rồi hít hà, nâng niu như trân bảo. Tiểu Thúy tròn mắt ngó nàng, lẽ nào trải một đêm xuân, tính cách cũng đổi dời rồi sao?

Nữ tử trước mặt không còn nét tự ti lặng lẽ mấy tháng trước đây, ngược lại khắp mình như bao phủ bởi ánh nắng mùa hạ, vô ý vô tứ, thô lỗ tùy tiện, nhưng cũng là sức sống ngập tràn, rực rỡ mà ấm áp.

Tiểu Thúy trước nay nghe lời đồn đại, vốn rất khinh thường A Sừ, nhưng khoảnh khắc bất gặp đôi mắt sáng tròn, nụ cười trong trẻo và tiếng gọi "muội muội" nghịch ngợm pha chút sùng nịnh kia, nổi ghét bỏ không hiểu sao chẳng thể nhóm nổi.

Này... rốt cục là gì?!

"Cô nương... bị ma nhập rồi ư?!"

"Ma cái đầu muội!"

A Sừ tròn mắt cốc Tiểu Thúy một cục u to, đợi ả ta oai oái kêu đau xong, mới bật cười đáp:

"Chỉ là một thời gian dài sống trong vô vọng, lòng ta tích nhiều oán khí, tính cách mới dần như thế! Mà giờ... ta nghĩ thông rồi! Đẳng nào cũng phải sống, ta muốn sống vui vẻ, khăng khải theo đuổi, nỗ lực cố gắng, như ta vốn là vậy! Cho nên là..."

A Sừ bỗng đột ngột đứng dậy, đập bộp lên vai Tiểu Thúy, hát hàm bảo:

"Tiểu Thúy, ta quyết định từ giờ muội sẽ là muội muội của ta! Chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, kết nghĩa một lòng, gắn kết keo sơn..."

A Sừ còn định tìm thêm vài câu từ văn vẻ hơn, đã thấy mặt Tiểu Thúy nghệt ra, miệng lắp bắp:

"Cô... cô nương..."

"Sao? Cảm động lắm đúng không?"

"Không phải! Cô... thân thể cô nương..."

A Sừ bất giác thấy mình lạnh lạnh, giữa hai chân hình như còn có gió lùa. Ngó xuống, thì ra vừa rồi mình quá kích động đứng dậy, chân rơi ra, cơ thể cứ vậy mà phô bày, bị Tiểu Thúy phía trước nhìn không sót một phần!

"Áaaaaaaa... biến thái! Dê xòm! Nhắm mắt lại! Nhắm mắt lại ngay!"

A Sừ hét ầm lên, Tiểu Thúy bắt đắc dĩ cụp mí, miệng vẫn không thôi lảm bảm:

"Rõ ràng là tự mình phô ra, cũng có phải người ta muốn thấy đâu!"

"Muội còn nói nữa! Muội muội muội..."

A Sừ hét thêm mấy chục từ muội liên không biết phải nặng tiếp thế nào, nàng rõ ràng đang muốn tạo mối liên minh hữu hảo với Tiểu Thúy kia mà. Tiểu Thúy như biết điều, liền nhẹ nói:

"Trước hết cô nương uống canh đi, bỏ âm cường khí, là tâm ý của thiếu gia, đừng lãng phí!"

Vừa nói vừa nhớ đến mấy dấu xanh xanh tím tím trải khắp từ đầu đến chân A Sừ kia, ả ta nghĩ thiếu gia nhà ả hành hạ con người ta tới mức ấy mà vẫn còn muốn bỏ âm cường khí, đúng là dũng mãnh muốn chết mà!

Cứ tình trạng này, không chừng cuối năm nay ả sẽ có tiểu thiếu gia chơi... tiểu thiếu gia nhỏ nhỏ xinh xinh, trắng hồng phấn nộn chập chững theo chân ả, khóc oa oa gọi tỷ tỷ... aaaa... sao vừa tưởng tượng đã hưng phấn thế này!

Ả là người cuồng trẻ con, thực cuồng trẻ con a~~

Càng nghĩ đầu óc càng quay vòng muốn điên, lúc ngó lại nữ tử đang mặt mũi đỏ bừng, vò đầu bứt tai trên giường kia, đáy mắt ả không hiểu sao bỗng dần dịu dàng, giọng nói cũng mềm nhẹ hơn hẳn:

"Nô tỷ sẽ chuẩn bị nước nóng, người tắm qua chút là có thể dọn bữa sáng lên rồi!"

Dứt lời liền rút ra ngoài, cửa khép lại, khóe môi vô thức nhếch lên, ả chợt phát hiện Hạ A Sừ hình như cũng không đáng ghét như ả từng nghĩ.

Tiểu Thúy đi rồi, còn lại A Sừ và bát canh gà Tam Hoàn hầm nhân sâm hai chục năm!

Từng làm trong tiệm thuốc khá lâu, những vị trong bát canh này đắt đỏ quý giá đến mức nào, A Sừ sao có thể không biết! Nàng có mơ cũng chưa dám

mơ được chạm tới, vậy mà giờ Vũ Hi lại đặc biệt chuẩn bị vì mình...

A Sừu nâng bát canh lên môi, cẩn trọng như đang thực hiện một nghi thức thiêng liêng thần thánh, rồi chậm rãi uống từng ngụm, từng ngụm. Vị ngọt ngào lan tràn cuống họng đầu lưỡi, thấm đẫm thâm tâm, vậy mà hốc mắt lại cay xè, lệ nóng tràn mi, nằng chột như:

"Một bát canh đã khiến ta cảm động hạnh phúc đến dường này, Vũ Hi, chẳng nói xem sau này nếu chàng tốt với ta hơn một chút, ta liền có thể yêu chàng tới mức nào chứ?!"

Lòng A Sừu ngọt ngào như mật, cứ thế trải qua hết một ngày, đợi mãi đến chập tối Vũ Hi tan triều hồi phủ, liền lập tức chạy tới chờ trước tiểu viện của hắn ta.

Tiểu Thúy vẫn đứng bên lái nhai cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, tuân thủ phép tắc lễ điều, nằng đều nghe tai bên này cho ra tai bên nọ. Dù sao nàng và Vũ Hi ôm đã ôm, hôn đã hôn, đến loại chuyện khiến người ta mặt đỏ tai hồng kia cũng làm mấy lần, nàng còn bỏ nhà theo hắn những mười năm, thanh danh sớm thối hơn phân lộn, thì giả bộ hiền lương thực nữ làm gì nữa.

Lại nói thành quả suốt một ngày nghĩ ngợi, chột ngộ ra bản thân so sánh với Lý Phong Ca, hoàn toàn thua kém về mọi mặt! A Sừu vĩnh viễn không địch nổi nàng ấy theo cách thông thường, thì chỉ có thể bỏ hết đạo lý luân thường, biến khuyết điểm cũng là ưu điểm duy nhất của bản thân sức mạnh, mặt dày mày dạn mà bám riết lấy Vũ Hi thôi!

Lý Phong Ca và hắn vì lễ giáo mà một năm gặp gỡ số lần chưa đếm đủ mười đầu ngón tay, còn nàng giờ giờ khắc khắc cuốn quýt không rời, ngày dịu dàng chăm sóc, đêm nhiệt tình yêu mị, dùng cả linh hồn và thân thể để quyến rũ, không tin cuối cùng không chiếm được lòng hắn!

A Sừu càng ngắm càng tự tin phấn khởi, thấy Vũ Hi vừa về đến liền chẳng nghĩ ngợi lập tức lao thẳng vào ngực hắn, vòng tay ôm chặt, đầu nhỏ cọ tới cọ lui.

Hắn ban đầu nhú mi, nhưng ngửi thấy mùi hương quen thuộc của người kia, đáy mắt dần dần buông lỏng, không nhanh không chậm gỡ cặp móng vuốt ra khỏi mình, nghiêm giọng nói:

"Ban ngày ban mặt, làm gì vậy chứ! Để người khác nhìn thấy chẳng phải là..."

"Hôm qua chàng cũng đâu sợ người nhìn thấy!"

A Sừu lại vươn tay ôm lấy, đôi mắt long lanh ướt át chớp chớp động động, khê khằng bảo:

"Người ta... cũng chỉ vì nhớ chàng thôi mà!"

Dứt lời mặt mũi đỏ bừng, lại vội vàng rúc đầu vào ngực hắn ta không ngừng cọ cọ.

Triệu Vũ Hi nhìn nàng đến thất thần ngơ ngẩn, kí ức lập tức ủa về nơi phố huyện nhỏ nhỏ năm nào, khi hắn còn là một "Triệu con hoang" hư hỏng hèn mọn, mỗi ngày bám theo huynh trưởng sinh sự phá phách, bị người người chửi rủa, thì Hạ A Sừu cũng như giờ, mặt dày vô sỉ xán lại bên hắn.

Ngày đó nàng xuất thân thấp kém, còn hắn thì quyết thành người cao quý, tương lai thênh thang đẹp đẽ đã vẽ sẵn không thể bị hủy bởi nét mực tầm thường! Cho nên hắn liền cực kì cực kì căm ghét nàng! Không vì nàng, không vì hắn, chỉ vì chấp niệm!

Triệu Vũ Hi vĩnh viễn không buông được chấp niệm của mình!

Hắn phải trở thành người cao quý rực rỡ nhất, thành đứa con duy nhất của phụ thân hắn, khiến ông tự hào công nhận, khiến ông yêu thương, sau đó... làm tiếp những việc cần làm!

Trong cuộc đời hắn muốn, không nên có một Hạ A Sừu!

Cho nên hắn mặc sức đối với nàng chẳng ra gì, suốt mười năm, dần mài giũa tiểu nha đầu vô tư phóng khoáng thành một nữ tử điềm đạm trầm mặc, hắn biết!

Nụ cười rực rỡ như nắng hạ của buổi ban đầu cũng tan biến từng ngày, hắn càng biết, nhưng mặc kệ!

Phụ thân mong hắn thành gia lập thất, hắn bèn chọn Lý Phong Ca, thiên kim phủ Lý tướng, cây cầu ngăn nhất giúp hắn một bước lên trời.

Khoảnh khắc nàng ấy e lệ gật đầu khi hắn thổ lộ, hắn nghĩ đến nụ cười tự hào của phụ thân, nghĩ đến quan lộ dật gấm se hoa bày ra trước mắt, và chấp niệm hai mươi năm sắp thành, liền thấy thỏa mãn phấn khích cùng cực.

Nhưng cùng lúc, thâm tâm cũng dâng lên một cỗ trống trải kì lạ?!

Trống trải... cô độc... chán chường... và cái lạnh thấu tủy thấu xương, giống như một buổi chiều mùa đông tháng nào năm nào, hắn bước trên con đường ỏn ả tập nập người, nhưng đầu óc lại mờ mịt vô hồn, chẳng còn phương hướng...

"Vũ Hi... Vũ Hi..."

Lúc ấy vẫn là tiếng người đó gọi, quen thuộc như thế, như một đêm điên loạn đảo phượng, thanh âm nàng run rẩy vụn vỡ, nhưng lại càng kiên định dịu dàng, từng tiếng từng tiếng thì thầm bên tai!

Triệu Vũ Hi không tin bất kì ai, nhưng lại luôn có niềm tin mãnh liệt rằng dù biển cạn đã mòn, trăm năm hay ngàn năm... dù nàng là nữ tử hoang dại hay trầm ngâm nhát nhẽo, dù hấn ruồng rẫy tệ bạc với nàng biết bao nhiêu... Hạ A Sứu vĩnh viễn yêu thương, không xa không rời, không khinh nhờn, không phụ bạc!

Niềm tin ấy khảm sâu vào lòng, cắm rễ chẳng chặt còn hơn cả chấp niệm!

Ngày đó hấn mãi không hiểu được, cho đến một sớm mai tỉnh dậy, nhìn thấy nữ tử bị khinh bạc đến đau đớn thê thảm, một nhàoai ngủ trong vòng tay mình. Trái tim trong khoảnh khắc bỗng được lấp đầy, không còn lạnh lẽo, cô độc hay e dè! Triệu Vũ Hi lúc ấy mới chợt biết chấp niệm nhất định phải đạt được, nhưng không cần thiết phải hi sinh cuộc đời của bản thân mình!

Hấn cũng muốn hạnh phúc!

Dù con đường phải đi sẽ dài hơn, nhưng lại có thể nhìn ngắm nụ cười tươi vui trong trẻo đã lâu không thấy, biết rằng bản thân có thể hồi sinh tâm hồn cần cỗi của nàng dễ dàng đến thế, có ý nghĩa với nàng đến thế, hấn bỗng nghĩ cần phải cảm ơn tên quan họ Hoắc, Thất Xuân Hoàn thực là một cái có hay!

"Này... này... chàng cứ im im vậy sao?!"

A Sứu bỗng cắt dòng suy nghĩ của Triệu Vũ Hi, thấy hấn không đáp lời càng ôm hấn chặt hơn, không ngừng lắc lắc:

"Ta nói nhớ chàng.. chàng cũng nên phản ứng gì đi chứ?!"

Phản ứng gì?!

Triệu Vũ Hi khó hiểu, chợt thấy hông người nọ đang dính sát vào mình, cọ tới cọ lui, khi lắc khi đảo, thế là phản ứng của hấn liền vô cùng trực tiếp mãnh liệt: nơi nào kia nhô lên một cục, bồng bồng phản chấn!

"Aaa..."

A Sứu tròn mắt ngó xuống, khắc sau hiểu ra chuyện mặt mũi lập tức đỏ như cà chua chín, ré lên hai từ biến thái rồi lập tức bỏ chạy. Không ngờ Vũ Hi đã nhanh hơn một bước giữ lấy cánh tay, một đường kéo nàng vào tiểu viện.

Hai người băng qua thượng viên, sánh chính, rẽ vội vào một gian nhà tĩnh mịch hẻo lánh. Giữa nhà đặt một chiếc bàn gỗ lim đen rộng rãi, bên trên có giá đèn chưa thắp, bốn bề lấp đầy bởi những giá sách cao đến nóc nhà, trong không khí còn thoang thoang mùi giấy mới và mực.

A Sứu còn tự hỏi Vũ Hi đưa nàng đến thư phòng của hấn làm gì, thì người phía trước đã bất ngờ đóng sập cánh cửa sau lưng nàng, sau đó ép nàng vào cạnh tường, môi lưỡi vội vàng ập xuống.

Đôi môi hấn nóng rực như lửa, mút hai cánh môi nàng đến đỏ bầm sưng mọng, lưỡi mạnh mẽ lướt qua kẽ răng, xông thẳng vào khoang miệng, càn quét liếm hút tất cả ngọt ngào của nàng.

Nàng tiết ra một giọt hấn cướp đi một giọt, tham lam cuồng ngược y như người lạc giữa sa mạc, chịu khát lâu ngày. Nàng e sợ rụt lưỡi nhỏ lại, hấn lại như rắn đuổi theo cuốn lấy, không ngừng lôi kéo, treu chọc, từng bước khiêu khích mời gọi nàng cùng mình nhảy múa hòa quyện.

Nụ hôn thật dài, thật ướt át nóng bỏng, thi thoảng còn phát ra như âm thanh liếm mút chụt chọt, khiến tác giả vừa viết vừa mặt đỏ tai hồng. Tác giả rất ngại ngùng, mà A Sứu bị hôn lâu cũng dần thiếu đường khí, mặt đỏ bừng lên, Vũ Hi dù không cam tâm vẫn đành phải buông tay, thỏa mãn nhìn người kia hôn hén thở dốc.

Nàng thở một lúc, chợt nhận ra có điều gì không đúng, mới ngẩng lên nhìn hấn, khó hiểu hỏi:

"Chàng vừa rồi... hôn ta?"

"Nàng bị ngốc à?!"

"Nhưng.. tại sao?"

"Hôn nàng cũng cần lý do à?!"

"Nhưng là... ở đây đâu có giường?!"

Nghe nàng hoang mang hỏi, hấn đường đường là Bàng nhãn thiên triều được hoàng thượng chấp bút ngự ban, vậy mà suy nghĩ cũng không theo kịp.

"Ý nàng là gì?!"

"Lẽ nào ở trên bàn? Ta... ta..."

Nàng càng nói càng nhỏ, mặt mũi cũng ửng đỏ lên. Tầm mắt hần xoay chuyển, đột nhiên hiểu ra, liền gõ gõ trán nàng, bật cười ha ha:

"Hạ A Sứ, trong cái đầu này rốt cục đang nghĩ bậy bạ linh tinh gì thế?! Hôn nàng một chút thôi, sao nàng lại... Ai gia... Đúng là hôm qua ta có chút mất kiểm chế, nhưng... nhưng cũng đâu phải lúc nào cũng tinh lực dư thừa, giữa thanh thiên bạch nhật làm chuyện xấu hổ như vậy!"

"Vì... vì... thứ đó lúc nãy nổi lên... mà chàng, nếu không phải lúc ái ân, cũng đâu bao giờ gần gũi ta như thế..."

Nàng cúi gằm mặt, thanh âm lý nhí như muỗi kêu, mà Vũ Hi vừa nghe thì khóe miệng cứng đờ, đáy lòng bỗng bùng lên một cỗ xót xa day dứt.

Nàng nói đúng!

Trước kia Triệu Vũ Hi chưa từng chủ động gần gũi, đối tốt với Hạ A Sứ! Thậm chí trước cái đêm định mệnh đó, tên của nàng vẫn là một cụm từ không nên viết trong cuộc đời hần. Nhưng mà giờ...

Vũ Hi bỗng kéo nàng vào lòng, bàn tay đặt trên trán, lướt qua mi tâm, vuốt ve khóe mắt, niết nhẹ gò má, bờ môi nàng. Ngón tay khề khàng nâng niu, ánh mắt hần cũng nhìn nàng đắm đắm, lần đầu tiên nghiêm túc khắc ghi từng chút gương mặt nàng vào sâu trong lòng.

Và rồi hần chậm rãi hôn nàng, ấm nóng như con gió mùa hạ, thanh khiết dịu dàng tựa cánh đào sớm xuân. Nụ hôn không mang theo nửa điểm dục vọng, mà chỉ có tình, tình nồng nàn, hần nhẹ bảo:

"Sứ Nhi... sau này sẽ không bao giờ làm nàng đau nữa!"

"Ừm!"

"Tin ta!"

"Ta tin!"

Hần kiên định! Nàng càng kiên định!

Ngày hôm ấy trong thư phòng không có sắc xuân tràn ngập, bọn họ chỉ ôm nhau lặng lẽ nhưng cũng đủ ngọt ngào thỏa mãn hơn vạn cỗ ái ân!

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngân - Hồi 1: A Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mãi bên chàng!

Đoạn thời gian này, nếu là mộng, hần là giấc mộng đẹp dễ nhất trên đời, A Sứ ước ao được mơ mãi không tỉnh!

Ban ngày Vũ Hi sẽ vào triều diện thánh, còn nàng theo chân Tiểu Thúy muội muội mới kết nghĩa được chui vào phòng bếp Triệu gia.

Hồi trước ở huyện lỵ nàng cũng từng nấu ăn cho Vũ Hi, tay nghề không đến nỗi tệ, nhưng dù sao cũng chỉ là vài món dân dã bình đạm, đối với vị trí ngũ phẩm bộ Hình cao cao vọi vọi hiện giờ, đâu xứng nhắc đến.

Nàng lúc nào cũng muốn tự mình tặng những điều tốt đẹp nhất cho hần, món ăn thật ngon, trang phục thật đẹp! Đồng thời càng mong bản thân giỏi giang hữu ích hơn để xứng đáng với hần, nên càng cố gắng nhiệt thành!

Ngất nổi đồ ăn quý tộc cầu kì phức tạp, đầu óc A Sứ không thông minh nhanh nhạy, lại không biết chữ để đọc ghi công thức, nên làm mấy lần đều thất bại, bị lão Trần bếp trưởng đuổi như đuổi chó, chửi mắng không ra cái gì!

Lão không cho nàng vào bếp, nàng liền yên lặng dọn dẹp, rửa rau gánh nước suốt mười ngày trời, Vũ Hi nhìn không nổi, lão Trần cũng ngứa mắt, cuối cùng đành phá lệ dạy thêm một lần, thế là đêm ấy A Sứ hôn hờ đem một đĩa Hồi Văn Phụng... Phụng cái gì mà... đại khái là tên một món ăn quý giá cực kì đáng lên cho Vũ Hi.

Hần lúc ấy đương ngồi giữa Đào cư đọc công văn, vài cánh hoa lơ đãng bay qua, cũng không phá nổi vẻ chuyên chú cần mẫn như tượng tạc. Ánh đèn mờ lay lay trong gió, khắc họa khóe môi mím chặt, mày kiếm khề chau, tựa như đang cất chứa vạn gánh nỗi niềm, vậy mà vừa thấy bóng A Sứ, cả khuôn mặt hần bỗng sáng bừng, đáy mắt lấp lánh tựa sao, cười bảo:

"Chờ bao ngày, ta còn tưởng chết già cũng không đợi nổi món ăn nàng nấu chứ!"

"Ý chàng là gì? Có muốn ăn không?!"

Mắt nàng gườm gườm, hần liền cười đến là nịnh nọt đơn đả:

"Ôi ôi~~ đồ ai nấu mà thơm quá, ta ngửi một hơi đã thấy lồng ngực căng tràn, khí huyết sôi sục! Trình bày thế này làm gì? Còn đẹp để tinh tế hơn cả bích họa phật đường, làm sao ta nỡ ăn chứ!"

"Đeo miệng!"

"Là thật đó!"

Về mặt hần bỗng mất hẳn vẻ ngả ngớn bông đùa, bàn tay nhẹ nắm lấy tay nàng, giọng nói cũng âm trầm nghiêm túc đến lạ:

"Biết nàng bốn ba vất vả như vậy, làm sao ta nỡ đây!"

"Chàng... chàng..."

Biển hoa bát ngát, hương đào mệnh mang, giữa khung cảnh đẹp để thơ mộng tựa chốn thần tiên, A Sứu khe khẽ ngẩng đầu, bốn mắt lạng nhìn, ý đượm tình nồng, lửa điện bắn ra tung tóe. A Sứu rốt cục cũng không chịu nổi nữa, bật thốt đáp lại:

"Chàng... giờ ăn nói ngọt như thế, vì sao ngày trước trong miệng cứ như ngâm phân, thờ câu nào thối câu đó, mắng ta như mắng chó vậy?!"

"Nàng..."

Khóe môi hần giật giật, nửa ngày mới nghẹn ra một câu:

"Không thể giữ gìn không khí một chút sao!"

"Nhưng chàng cứ sến như con hến, thực không quen mà! Có chút nhớ Triệu Vũ Hi hồi xưa, thật lạnh lùng, thật soái aa~~"

"Hạ A Sứu!"

Hần quát âm lên, gân xanh đầy mặt.

Rõ ràng sắp nổi điên rồi, A Sứu vừa nhìn thì bật cười ha hả, ôm bụng nói:

"Ha ha... lại bị trêu... bị trêu kia..."

"Nàng..."

"Ta bỗng phát hiện ra trêu chàng rất vui... há há cái mặt chàng giận dữ trông tức cười như khi đột.. ummm..."

Lời còn chưa dứt, đã bị chặn lại trong miệng bởi nụ hôn như vũ bão. Bàn tay Vũ Hi giữ lấy gáy A Sứu ấn mạnh về phía mình, đoạt đất công thành, điên cuồng càn quét. Hần hôn nàng đến mặt mũi đỏ bừng, hơi cạn khí kiệt mới chịu buông tay, vừa nhìn nàng thở hổn hển như cá chết, vừa cười đến gian xảo mà mỉa:

"Này mới chỉ là cảnh cáo! Dám trêu ta, đêm nay gắng mà chịu phạt!"

"Chàng..."

Mắt nàng tròn trũng, môi mọng run run, vừa nghĩ đến loại trừng phạt kia, thắt lưng đã âm ỉ đau, nơi giữa hai chân cũng không kìm được sợ run rẩy!

"Sao? Không thích à?!"

Nam nhân nào đó chợt vươn lưỡi liếm lỗ tai nàng, bàn tay xấu xa thành thạo luồn qua tà áo, chạm đến vùng đào nguyên no đủ đầy đặn, liền không ngừng xoa nắn nhào nặn. Nàng có cứng miệng thế nào, bị trêu chọc như vậy cũng chỉ còn nước nhả ra như bún, vô lực dựa trong vòng tay hần.

"Sửu Nhi... Sửu Nhi à..."

Hần mờ ám thổi khí bên tai, nghe nàng rên rỉ nghẹn ngào, khóe môi bỗng kéo một đường gian tà, bàn tay rút khỏi lạnh lùng, hất cằm nói:

"Ta cũng phát hiện ra trêu nàng thật vui! Ô~~ nhìn cái mặt thẹn quá hóa giận kia, thật là... là... há há há..."

"Chàng... chàng..."

A Sứu thấy hần cười đến thỏa thuê vui thú, cổ ngượng ngập giận khí liền cháy lên bùng bùng, vội đuổi theo không ngừng rống chữ:

"Triệu Vũ Hi, mẹ nó chứ, đứng lại! Hôm nay bà đây không đập nát cái bản mặt ti tiện vô sỉ của chàng thì không là người!"

Nàng vừa mắng vừa đánh, hần vừa chạy vừa cười, trong Đào cư nho nhỏ chỉ có hai người họ mà đùa nghịch đến quên đất quên trời, hoa bay bát ngát, tình trải mệnh mang..

Mùa xuân đẹp đẽ đó, cứ như vậy mà vội vã trôi qua!

Ngày những cánh đào cuối cùng trao lượn rụng rơi, A Sứ vươn tay ra đỡ lại, đầy mắt ngập tràn hạnh phúc chân trọng, nàng nói:

"Thực chẳng muốn đóa hoa xinh đẹp này cứ vậy mà tàn héo! Vũ Hi, hay là ta nhặt lại chúng, ủ cho chàng một vò rượu, được không?!"

"Được!"

"Ừm... Mang đến suối đào ngàn năm, cùng uống!"

"Suối đào ngàn năm?"

"Là một nơi có ánh trăng trong trẻo như ngọc, dòng suối lấp lánh tựa gương, và cây đào điệp trùng hùng vĩ vươn cành lá đến tận chân trời..."

Lưu đại phu từng kể vào mỗi độ đông qua xuân về, chồi non khê nhú, đào hoa bùng nở, cả đất trời sẽ bạt ngàn bích sắc, rực rỡ bao la... tựa như mỗi đóa hoa đều chứa đựng một linh hồn, tận sắc trọn hương, cháy bỏng nhiệt thành, nhảy múa trước mắt ngài ấy muôn vàn vũ điệu...

Đó chính là bồng lai tiên cảnh!

Có thể tiến vào tiên cảnh, bọn họ chính là tiên nhân, tình chẳng phải sẽ thiên trường địa cửu, trọn kiếp trọn đời?!

Hạ A Sứ càng tưởng tượng, thanh âm càng chìm đắm mơ màng, đôi mắt ngăm nhìn hần thêm thắm đượm nồng nàn, thành khẩn hỏi:

"Vũ Hi, mùa xuân năm nay qua rồi! Đợi đến năm sau... những năm sau... hãy cùng nhau trở về đó nhé?!"

"Nhất định!"

Triệu Vũ Hi hứa chắc nịch!

Vào lúc ấy hần vốn tưởng đây chỉ là một yêu cầu vô cùng tầm thường, bất kì lúc nào cũng có thể thực hiện, lại không ngờ sẽ biến thành ước nguyện cả đời ám ảnh!

Mãi mãi sau này, Hạ A Sứ dương tận khí tàn, tro cốt tiêu tan, còn hần trở thành người rực rỡ cao quý nhất, có thể đứng trên đỉnh thiên hạ phóng mắt ra khắp giang sơn, Triệu Vũ Hi vẫn chưa một lần đưa nàng trở về nơi đó, cùng nhau ngắm đào hoa nở rộ!

Đương nhiên những duyên tiếc ấy là chuyện của ngày sau, còn hiện tại hần và nàng vẫn như chim liền cánh, cây liền cành, cả thể xác tâm tình đều gắn kết hài hòa, vô cùng vui vẻ!

Hạnh phúc vui vẻ đến mức Hạ A Sứ gần như đã quên mất trên đời còn một Lý Phong Ca thiên kim phủ Lý tướng tài đức toàn vẹn, chim sa cá lặn, đẹp tựa thiên tiên. Cũng may có kẻ nhắc nhở nàng, chính là phụ thân của Vũ Hi, Triệu lão gia, người A Sứ đã nghe danh suốt mười năm mà chưa một lần diện kiến.

Vũ Hi vốn tâm cơ trùng điệp, diễm đam lý trí. Dù là hời ở phố huyện đóng vai tên phá gia chi tử hại xóm hại làng, hay là lúc thi đỗ bằng nhãn quan lộ thênh thang, hần cũng chưa từng bộc lộ nội tâm. Nhưng có ba lần A Sứ thấy hần quên đeo chiếc mặt nạ dày công gây dựng nhiều năm, để mặc cho cuồng phong bão tố cuốn vào lòng!

Ba lần duy nhất, đều liên quan đến vị Triệu lão gia ấy!

Lần đầu, mười hai tuổi, bị đoàn ngựa xe cờ hoa rực rỡ bỏ lại! Thiếu niên gầy yếu bệnh tật nằm co rúm giữa sườn núi Lâm, khóe môi tím thẫm, người nhợt như ma, chỉ có đôi mắt vẫn lạnh lẽo kiên cường, phảng phất tia hận căm cùng không khuất phục!

A Sứ nghĩ nếu nàng bị đối xử như thế, hần cũng sẽ hận!

Thế nhưng đêm ấy khi nàng ôm hần vào lòng, trong cơn đau đớn mơ màng, nàng lại nghe hần vừa khóc vừa không ngừng lẩm nhẩm:

"Phụ thân... phụ thân... con cũng là con người mà... xin đừng... đừng bỏ con lại..."

Vậy mà một lần nữa, Triệu lão gia vẫn nhẫn tâm vứt bỏ. Lần thứ hai, sau cái chết huynh trưởng của Vũ Hi, khiến một người mưu mô thâm trầm như hần khắc chốc tựa bị rút cạn linh hồn, đầu óc mịt mờ, không còn phương hướng.

Lần thứ ba, năm Vũ Hi hai mươi tuổi, được ngự bút phong quan, ngũ phẩm bộ Hình, Triệu lão gia liền mỉm cười nói năm chữ: "không hổ là con ta!", liền có thể khiến một khối băng sơn kích động đến mức phải trốn sau bụi cây bật khóc nức nở.

A Sứ chợt nghĩ tìm khắp cả thế gian này, có thể khiến Vũ Hi tình nguyện lên núi đao xuống biển lửa, sẽ chẳng phải nàng hay Lý tiểu thư, mà ắt hẳn là Triệu lão gia! Cũng là nói muốn chạm đến tâm Vũ Hi, cánh cửa quan trọng gian nan nhất A Sứ phải vượt qua, chính là vị Triệu lão gia đó!

Nàng thường tự nghĩ, người có thể đối với cốt nhục nhẫn tâm tàn tệ như ông ấy, chắc phải có vẻ ngoài hung hãn, đường nét bặm trợn đáng kinh. Ông

cũng sẽ khinh miệt chửi mắng nàng ra mặt, ép không được quyền rũ con trai ông nữa, thậm chí sai người đánh một trận nhừ tử, đuổi khỏi kinh thành!

A Sứ rất sợ, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần! Chỉ là vào lần đầu họ gặp nhau, kì thực không khí lại chẳng như nàng tưởng tượng!

Triệu lão gia lúc đó ngồi trên chõng tre cạnh ao sen hóng gió, mái đầu hoa râu, nếp nhăn in dấu, nhưng cũng không che nổi vẻ hiền từ thanh tĩnh như tượng phật trong chùa. Thấy nàng bước đến thì mỉm cười, vỗ nhẹ vào ghế trúc bên cạnh mình, ông bảo:

"Ngồi xuống đây! Xuống đây đi!"

"Dạ, con đứng là được ạ, lão gia!"

"Đâu được đâu được! Con là ân nhân của nhà họ Triệu ta mà!"

Ông lại cười, rồi kéo nàng xuống bên mình, cẩn thận đánh giá nàng một hồi, mới tiếp:

"Dáng vẻ vừa nhìn liền biết là đứa trẻ dung dị chân chất, thật đáng quý!"

"Tạ lão gia ban khen!"

"Đừng câu lệ với ta! Con vì Vũ Hi mà hi sinh như vậy, chiếu theo quy củ, đáng lẽ nhà ta phải đem trâu cau rượu bánh đến hỏi cưới con về! Chỉ là..."

Triệu lão gia bỗng vỗ vỗ bàn tay nàng, đầy mắt như vương chút hồ thẹn, ngập ngừng nói:

"Chỉ là Triệu phủ và Lý tướng phủ trước đó đã xác định thông gia! Tuy hiện tại Lý phủ có tang kì, nhưng Vũ Hi cũng lại thê với người ta sẽ không nạp thiếp ba năm... nên... nên..."

"Con hiểu mà!"

Khóe mắt A Sứ hơi cứng đờ nhưng vẫn nhu thuận gật đầu. Mấy chuyện này Triệu Vũ Hi không hề nói với nàng, dù vậy qua lời bọn gia nhân bàn tán ra vào, lâu dần nàng cũng vài phần hiểu được!

Hắn đón A Sứ về, hôn sự với Lý Phong Ca thì vô tức vô thanh, lý do chẳng phải rung động lòng người, động phách kinh tâm như mấy câu chuyện tình tào tử giai nhân thường nhắc đến.

Triệu Vũ Hi không đời nào khước từ tiểu thư quan to vì một nữ tử xuất thân thấp kém. Hiện thời hắn ở bên A Sứ đơn giản chỉ bởi mẫu thân Lý Phong Ca không hiểu sao đột nhiên lăn ra chết, nàng ấy phải để tang ba năm, còn hắn thì cần một người chăm sóc sớm chiều, nhân tiện làm ấm giường khi đêm đến.

Lời nghe ra có vẻ thâm hại, nhưng Hạ A Sứ vẫn thấy quý trọng cơ hội này lắm lắm!

Ba năm không gặp, cách trở trùng trùng, nào có mấy người có thể vững tâm bền dạ, giữ mãi được mối tình thâm. Nàng nghĩ như vậy, nên mới có tự tin chiến thắng Lý Phong Ca. Chỉ là có mơ cũng chưa từng mơ Triệu Vũ Hi lại thốt ra lời thề ấy!

Lý Phong Ca chưa là thê tử của hắn ba năm, hắn liền không nạp thiếp ba năm. Nếu vậy ngày ngày bọn họ ở bên nhau, hắn đang coi nàng là gì?

"Không danh không phận..."

Triệu lão gia bỗng thở dài, khẽ khàng nói:

"Tuổi con cũng không còn nhỏ, lại phải không danh không phận vài năm nữa... ai giàa... Nhi tử của ta chuyện tình cảm vừa có chấp vừa tàn độc, đã nhận định ai sẽ theo đến cả đời! Ta chỉ lo nó đối với Lý tiểu thư như vậy, dù thêm ba năm sẽ càng khiến con chịu thiệt thòi thương tổn càng nhiều hơn..."

"Lão gia..."

"Hay là... giờ ta thu xếp cho con rời đi?! Cầm chút tiền về quê mua nhà cửa ruộng vườn, kiếm một người chất phác hiền lành đối với con thực lòng yêu thương chân trọng?!"

"Lão gia, con..."

"Con là ân nhân của nhà ta, nhưng ta chỉ có thể làm được như thế cho con, thật có lỗi..."

"Không được rồi..."

Rốt cục A Sứ cũng kim lòng không đậu, cả người run rẩy, nước mắt tuôn rơi, vừa dập đầu khấn vái Triệu lão gia, vừa cảm động nói:

"Dù có vậy... dù vậy... không thể được... vì con đã chẳng thể buông bỏ Vũ Hi nữa rồi!"

"Con à!"

"Nhưng lão gia cũng đừng lo, hiện giờ chàng đối với con tốt lắm! Còn hứa hẹn cùng con chăn gà nuôi vịt, uống rượu ngắm hoa, ở bên con trọn kiếp trọn đời... Dù những lời đó chưa hẳn thật lòng, nhưng con có niềm tin sau này..."

"Nó nói như vậy?!"

Triệu lão gia bỗng cất ngang lời nàng, khóe mi nhú chặt, nghĩ ngợi một chút như có điều gì ngộ ra, ông liền vỗ đùi, bật cười tiếp:

"Đương đông kích tây, du long chuyển phượng? Đúng là con ta, giỏi lắm! Giỏi lắm!"

"Lão gia?!"

Lão gia cười mãi cũng dần bình tĩnh, lại ngo sang A Sứu trầm mặc một hồi mới nhân tản bảo:

"Con nếu đã bất chấp chọn đường này, ngày sau có xảy ra chuyện gì, chịu oan uổng, liên lụy hay hãm hại, đau thương... cũng đừng quên hôm nay ta đã từng nhắc nhở!"

"Ý người là...?"

"Về đi!"

Triệu lão gia nói một hồi khó hiểu rồi cứ vậy mà ra lệnh đuổi khách, A Sứu hoang mang mà đến, ngờ nghịch mà đi, nên chẳng biết được khi mình vừa quay đầu, nụ cười phúc hậu như Phật của lão gia đã bay biến hoàn toàn. Ông vẫy tay gọi thân tín là Trần Dụ vào, nhân nhạ lệnh:

"Tìm vài đũa lạnh lợi, cài vào tiểu viện của nó và Đào cư!"

"Lão gia, thủ hạ đã thử nhiều lần, nhưng thiếu gia hành động quá cẩn trọng, cài một người diệt một người, thực sự là..."

"Lần này nhất định phải được! Không có bức tường nào không lọt gió!"

Lão gia dứt lời, đáy mắt bỗng vắng tia lạnh lùng tàn nhẫn tựa ma quỷ, trong lòng đồng thời tự bổ sung thêm một câu nữa: "Cũng không có người nào không có điểm yếu, đánh mãi không thương!"

A Sứu vừa rời chỗ Triệu lão gia không lâu, Vũ Hi đã không biết từ đâu trở về!

Bấy giờ đã là cuối hạ đầu thu, thời tiết thất thường, khi thì nóng như cháo dầu trên lửa, lúc lại mưa gió liên miên.

Một vùng Ninh Sóc* rộng lớn, mưa đã tầm tã suốt mười ngày nay. Lũ cũng từ thượng nguồn ào ạt đổ về, một đoạn đê vỡ vụn, nước tràn vào ba thước, nhấn chìm nhà cửa, hoa màu mất trắng, gà vịt gia súc đuối chết, xác thối lênh phênh nổi trôi.

*Ninh Sóc: địa danh thời Nam Bắc triều, thuộc lãnh thổ nhà Mạc.

Cả triều đình bấy giờ đều náo loạn lên, Vũ Hi cũng lòng như lửa đốt, đã dặn nàng tối nay phải cùng một các quan tỵ lại bàn luận ra đối sách, sẽ không về nhà.

Cho nên A Sứu vô cùng kinh ngạc khi thấy một thân thanh y pháp phới, tóc dài tung bay, từng bước rẽ nắng gát mưa vội vã tiến lại. Mồ hôi hần nhễ nhại, quần áo lộn xộn xộc xếch, tay chân có điểm phờ phạc hấp tấp, dường như đã chạy rất lâu.

"Chàng sao vậy? Xảy ra chuyện gì ư?"

Nàng vươn tay lau mồ hôi cho hần vừa khế mở lời, đã bị người trước mặt bắt kéo vào lòng, ánh mắt hần hốt hoảng chạy khắp trên mình nàng, chỉ hận không thể trực tiếp lột phẳng quần áo, tỉ mỉ dò xét thân thể nàng từng chút một!

"Chàng làm sao vậy?"

Nàng lại hỏi, liền nghe giọng hần run run ghen đáng:

"Có... có bị thương không?!"

"Hả?! Không! Sao ta lại bị thương?"

"Thế... thì tốt!"

Bên tai văng vẳng tiếng thở dài, tựa như trút được gánh nặng, vòng tay hần bỗng ôm lấy nàng, ôm rất lâu rất lâu, trái tim đập loạn trong ngực cũng dần bình tĩnh lại, hần một nhòai nói:

"Sứu Nhi, hứa với ta!"

"Hứa gì?!"

"Sau này bất kể làm gì, đều phải nói với ta trước, không được tự tiện quyết định! Ngoài ta, nàng tuyệt đối không được tin tưởng, tiếp xúc, nghe theo bất kì ai! Đặc biệt... là ông ấy!"

"Ông nào cơ?! Vũ Hi, đã xảy ra chuyện gì?"

Lần này hắn không đáp lời, mà chỉ lẳng lẳng ôm nàng vào lòng, thật chặt thật chặt.

Ngay tối hôm ấy, Vũ Hi bỗng kiểm từ đâu ra thêm một nô tỳ đến chăm sóc A Sừ, điều đặc biệt là nô tỳ này dường như có võ công cao cường và am hiểu độc dược!

A Sừ bỗng mơ hồ cảm nhận hắn đang giấu diếm nàng rất nhiều chuyện! Những nỗi ám ảnh kinh khiếp, cũng có thể là vết thương thấu tận tâm can, khiến hắn thời thời khắc khắc đều tựa đi trên băng, luôn phải thận trọng e dè, cũng luôn sống trong giằng xé quần quai?!

Trái tim Vũ Hi rốt cục đã đang chịu đựng những gì?!

A Sừ nghĩ đến nát óc cũng không hình dung ra được, đành phải tự nhủ với chính mình:

"Vũ Hi, nếu có một ngày chàng mở rộng lòng mình, chia sẻ tất cả với ta, ta nhất định... nhất định không để chàng đau nữa!"

A Sừ còn chưa kịp phiên muộn quá lâu, chuyện tiếp tới đã cuốn bay tâm trí của nàng. Ấy là Vũ Hi được Mạc đế phong làm khâm sai đại thần, nhận mệnh đi trị thủy đắp đê, giải quyết hậu quả thiên tai của cả vùng Ninh Sóc rộng lớn.

"Chuyến này ngắn thì vài ba tháng, dài thì nửa năm, một năm cũng chưa biết chừng."

Hắn bàn thần nhìn nàng, đầu óc mờ mịt rối rắm không biết phải làm sao.

Ninh Sóc có lụt lội, bệnh dịch và chết chóc tràn lan, cô nương chân yếu tay mềm nếu đi cùng hắn sẽ phải chịu muôn vàn khổ sở đắng cay, thậm chí tính mạng nguy hiểm!

Nhưng nếu để nàng lại kinh thành một mình, nơi này có phụ thân hắn và Lý tướng quân, sẽ càng hiểm nguy bội phần hơn nữa!

Hắn sợ, đột nhiên rất sợ!

Triệu Vũ Hi kể từ mùa đông gần hai mươi năm trước, sau khoảnh khắc mẫu thân hắn trút hơi thở cuối cùng, đã không còn biết lo lắng, quý trọng hay mong đợi bất cứ điều gì. Ngoài chấp niệm bắt diệt giặc xẻo tâm can, mọi giác quan cảm xúc của hắn dường như đều cạn khô kiệt quệ.

Thế mà bây giờ hắn lại sợ, cực cùng lo sợ sẽ mất đi nữ tử trước mặt này!

"Sừ Nhi... làm sao... phải làm sao bây giờ?!"

Hắn dựa đầu vào ngực nàng, lắng nghe nhịp tim bình tĩnh trầm ổn của nàng, thấy bàn tay nàng từng hồi vỗ về sống lưng mình, như đang an ủi con trẻ:

"Không sao... không sao... ta sẽ đi cùng chàng!"

"Sừ Nhi?!"

"Giờ đang mùa hè, đợi nửa năm sau khi trở về, vừa kịp vào xuân. Tối lúc ấy, chúng ta có thể mang rượu ta đã ủ đến tuổi đào ngàn năm, cùng uống, cùng kể chuyện, tâm sự sẽ chia, cùng ngắm bọt ngàn đào hoa đua nhau rộ nở..."

"Sừ Nhi..."

Thanh âm hắn bỗng hơi run, nghèn nghẹn hỏi:

"Đi cùng ta... không sợ ư?!"

"Kì thực ta đang rất rất vui! Chẳng phải có câu gian nan biết chân tình sao? Có thể được cùng chàng vào sinh ra tử, xuống biển lên rừng, có thể bầu bạn với chàng vào những thời khắc khó khăn gian khổ trong cuộc đời... ta vui lắm!"

"Không sợ chết ư?!"

Bàn tay A Sừ chợt vuốt ve gò má Vũ Hi, nâng niu gương mặt hắn lên đối diện với mình. Đôi mắt nàng khi ấy trong trẻo tựa ánh trăng, lại vô cùng kiên định, vô cùng dịu dàng. Đó là đôi mắt xinh đẹp nhất trên đời, nhìn hắn thâm tình, nàng bảo:

"Ta càng sợ... chàng sẽ không thương ta! Vũ Hi, đời này kiếp này, chỉ cần chàng không buông tay, ta sẽ mãi mãi... mãi mãi... mãi bên chàng!"

"Một lời đã định?!"

"Ừm... một lời đã định!"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 1: A Sừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bầu trời của chúng ta thật đẹp!

Hôm sau A Sừ và Vũ Hi dậy từ rất sớm, cùng đoàn ngựa xe thuốc men lương thực chuẩn bị rời khỏi Đông Kinh, xuôi lên Ninh Sóc.

Họ sẽ đi vào giờ dần, mưa rơi rả rích, trời còn tối đen. Thấy Vũ Hi ngơ ngẩn ngược về biệt viện phía Đông, ánh mắt mờ mịt mông lung, A Sừ nghĩ có lẽ hẳn buồn vì Triệu lão gia không ra cửa tiễn đưa, liền dịu dàng nắm bàn tay hần, bảo:

"Không sao, có ta ở đây rồi!"

"Sừ Nhi?"

"Ta luôn ở bên chàng!"

Nàng cười, bốn mắt đối nhau, tình ý dào dạt, chớp chém ngang dọc, sấm nổ tung trời. Đúng là một khung cảnh lãng mạn vô cùng, nếu không có tiếng hét như bò cạp tiết của tên tùy tùng Văn Dự:

"Áaaa... há há... thiếu gia ha ha nô tài không có ý cắt ngang..."

"Người đang cắt ngang đấy!"

"Ha ha đúng a mà không phải! Ý nô tài là Lương thống lĩnh... đúng, chính là Lương thống lĩnh chứ không phải nô tài! Ông ta bắt phải nhắc người mau ra chỗ tập trung, lập tức xuất phát!"

"Xuất phát rồi ư?!"

Vũ Hi nhìn trời đất tối tăm, rồi quay sang nhìn A Sừ. Nàng vô thức ưỡn thẳng ngực, kiên định nói:

"Chàng đi đâu ta theo đó! Ta không ngại khổ, chàng đã hứa với ta rồi!"

"Ta không nuốt lời!"

Vũ Hi bật cười, véo nhẹ chóp mũi nàng, rồi nắm tay nàng nghênh ngang xuyên qua một đám người ngựa. Nàng biết phía sau lưng Lương thống lĩnh kia đang nhìn mình bằng ánh mắt chán ghét lẫn khinh bỉ, đám binh lính chuyển đồ thì lên lút nói xấu cười đùa.

Dù sao thì trị thủy phát lương cũng không phải việc một nữ tử có thể làm, họ sợ nàng sẽ vướng chân vướng tay, ảnh hưởng đến đại cục, nhưng họ cũng không hỏi xem Hạ A Sừ là ai chứ!

Sáu tuổi sống một mình giữa sườn núi, chết đói chết rét đã từng trải, chó sói rắn rết đều từng đánh, đến lốc xoáy vòi rồng cũng từng thấy qua! Mười tuổi lại vì mẹ trai mà mỗi ngày lội năm chục dặm đường từ sườn núi xuống phố huyện xa xôi... Hạ A Sừ nàng vốn chẳng có gì, chỉ có sức khỏe!

Cho nên đợt này nhất định phải dốc hết sức lực, nàng muốn làm cho lũ người kia thay đổi nhận định, cũng hi vọng Vũ Hi không phải xấu hổ vì mình! Dù rằng... rốt cục chính nàng lại phải xấu hổ dùm Vũ Hi!

Hừ, cái loại người gì ở trên giường rõ ràng hùng hục như trâu, vậy mà đến khi cần dùng sức dùng lực lại nhũn ra như bún thế chứ?!

Tình hình cấp bách, mỗi ngày thời gian ăn ngủ nghỉ của bọn họ chỉ gói gọn trong hai canh giờ, còn lại đều vội vàng di chuyển. Hai ngày đầu mưa nhỏ, nước chưa dâng cao, lại đi đường lớn vẫn cười được ngựa nên hẳn khỏe mạnh như vâm, chí khí bùng bùng. Thế mà vừa sang đến ngày thứ ba, tiền vào địa phận Ninh Sóc mưa như trút nước, lũ ngập ngang lưng, người ngòm hần lập tức rã rời, mặt nhẩn như khi ăn gừng, phụng phả phụng phịu.

Lúc phải bỏ ngựa lại cuộc bộ tự chuyển đồ, hần còn gần đến đập nước ầm ầm, hành động hết đưa trẻ con sợ nước, khiến A Sừ không kìm được cười như nắc nẻ.

Nhưng cũng không cười được mấy hồi, bởi vì hôm ấy lại xảy ra sự cố bất ngờ, ấy là một trong những thuyền chở thuốc của họ đâm phải cọc ngầm bị lật, toàn bộ thuốc trên đó ngấm lũ phải bỏ đi đã đành, còn thêm hai binh sĩ chuyển đồ cũng bị thương.

Lương thống lĩnh lo đến vỡ mắt vỡ gan, ở đây không có đại phu, mấy binh lính kia thì đều là chiến hữu vào sinh ra tử với ông, ông không muốn bỏ rơi họ. Hạ A Sừ dù không ưa ông cùng đám lính thô lỗ ngạo mạn, vậy mà nhìn thấy cảnh này cũng bất giác đồng cảm xót xa.

Nàng nghĩ nếu phải vớt họ lại, bị lũ cuốn mất xác hoặc chờ vết thương nhiễm trùng thối rửa, chẳng thà để họ làm chuột bạch trong tay nữ tử chưa từng qua học trường lớp y tế là nàng đi! Dù gì nàng cũng đã phụ việc ở tiệm thuốc hơn sáu năm, nhìn Lưu đại phu làm mãi, đường đi nước bước cũng nhớ được mấy phần!

Lương thống lĩnh cực kì không tin tưởng nàng, nhưng cũng chẳng còn cách nào, đành ngâm ngùi mặc nàng an bài tùy tiện. Vậy là hôm ấy dưới con mắt kinh hãi của cả đám người ngựa, Hạ A Sứ giờ một con dao cực kì sắc lạnh, loay hoay hì hục cắt xẻo vết thương.

Ban đầu nàng vùng về cứng nhắc, khiến hai con chuột bạch khóc lóc kêu la, nhưng càng làm lại càng thuận tay, đến cuối cùng khi đắp thuốc rồi băng bó vết thương, động tác của nàng đã nhẹ nhàng nhuần nhuyễn gần như một đại phu thực thụ.

Lương thống lĩnh thấy thế thì gật đầu nhẹ nhẹ, không nói lời cảm tạ, nhưng chỉ cần thâm tâm ông ta biết nàng không vô dụng, không khinh thường nàng rồi ghét lây Vũ Hi, A Sứ đã thấy mãn nhãn lắm rồi!

Chăm sóc cho hai tên lính suốt cả buổi, thấy vết thương của họ dần khô miệng, cũng không có dấu hiệu sốt cao nhiễm trùng gì đó, A Sứ mới yên tâm là mình chữa không nhầm, bèn sắc thêm một mẻ thuốc nữa, vội vàng vàng xách đến chỗ Vũ Hi.

Hắn rất ngạc nhiên, hết nhìn thuốc rồi nhìn nàng, khẽ hỏi:

"Cái này là?"

"Cởi ra!"

"Cởi gì?"

Hắn tròn mắt, rồi như hiểu ra chuyện bèn giữ chặt cổ áo, làm bộ thẹn thùng e lệ:

"Ban ngày ban mặt... nàng định... nhiệt tình như vậy... ta... ta ngại lắm~"

"Đừng giả bộ!"

A Sứ trừng mắt nghiêng rằng, cũng không đợi hắn đáp lời đã quỳ xuống chân, vội vàng tháo giày giúp hắn. Vũ Hi muốn trốn đi liền bị nàng cứng rắn giữ chắc, lại lờm một cái, gằn giọng:

"Ngồi yên, hay muốn ngày mai ta phải công chàng hả?!"

Hắn bỗng đỏ bừng mặt, nhưng cũng không tiếp tục giãy dụa, để mặc cho nàng cởi giày tất ra. Bàn chân hắn trước đây vốn hồng hào sạch sẽ, chưa phải chạm đến bùn đất chứ đừng nói bị thương. Vậy mà giờ lại bị đá xé đôi, vết thương không quá sâu nhưng do ngâm nước đi lại nhiều, giờ trắng ớn ra, huyết nhục bày nhầy, vô cùng kinh khủng.

A Sứ vừa nhìn thì tim như thất ngệt, hít vội một hơi dài mới khàn khàn tiếp:

"Biết là công vụ cấp bách, chàng lại là chủ soái, không thể chậm trễ lộ trình... biết là sức chịu đựng của chàng hơn người... nhưng mà... nhưng mà chàng..."

"Ta không sao đâu!"

"Không sao? Chàng còn dám nói không sao ư?!"

A Sứ gần như khóc thét, cổ họng run rẩy, hốc mắt ướt nóng, lệ tuôn dào dạt như mưa. Nàng thực sự đang rất giận, vừa giận vừa đau.

Kẻ này đã mười năm qua rồi, mà tính cách vẫn chẳng khác gì cái thằng nhóc ngang ngược cố chấp nơi phố huyện. Vì mục đích mà bất chấp trước sau, đến chính bản thân âm ức tổn thương cũng điem nhiên mặc kệ!

Lần này càng vậy, cùng ngã xuống nước cùng bị thương, hắn lại sợ người lo nên ngấm ngầm chịu đựng. Nếu không phải nàng tinh ý phát hiện, sau đó lấy hai tên lính làm chuột bạch rèn dũa y thuật, giữa bốn bề sông nước này lấy đâu ra đại phu chữa cho hắn đây?!

Chân của hắn có thể bị nhiễm trùng, bị hoại tử, thậm chí bị phế luân! Hắn không biết đau, không biết sợ sao? Nhưng nàng thì rất đau, thực sự là đau muốn chết đấy!

Triệu Vũ Hi vươn tay giúp nàng lau nước mắt, lại nhìn trĩu mến, dịu dàng bảo:

"Đừng khóc! Chẳng phải bây giờ nàng sẽ trị cho ta ư?!"

"Còn dám ngụy biện?!"

"Ừm... với ta chỉ cần có Hạ A Sứ, sẽ vĩnh viễn trường nhạc trường an, sao phải lo sợ gì chứ!"

Triệu Vũ Hi bỏ ra một câu ấy, rồi bồng cúi đầu ngậm lấy vành môi nàng, chậm chạp hôn mút. Răng nanh khê cắn, lưỡi mềm đảo quanh, đã lâu rồi bọn họ không có dịp gần gũi nhau, nên nụ hôn này vừa đến liền ướt át mà sâu dài, khiến nàng như bị rút cạn linh hồn, đầu óc mịt mờ không còn phương hướng.

"Thật là muốn ăn nàng tức khắc!"

Hắn hôn hên thờ dốc, cố gắng áp xuống ngọn lửa đang nhen nhóm. Nhưng áp mãi lửa vẫn chưa tắt, hắn bèn chỉ xuống cái chân còn đau đớn, cố nói lảng:

"Nàng mau mau chữa cho ta rồi còn về nghỉ ngơi, mai đi sớm rồi!"

"Sai bảo cái gì! Ta vẫn còn đang rất bức mình đây!"

Nàng lườm đến rách mắt, đợi đến khi hắn rút cổ sợ hãi mới cúi đầu xuống chuyên chú giúp hắn gạt nước rửa chân. Vết thương sạch sẽ, nàng lại dùng dao hơ trên lửa thật lâu, cắt hết vùng da thịt thối rữa, mới súc thuốc bôi cao, băng bó lại.

Lần này hành động vô cùng lưu loát nhanh gọn, lại nhẹ nhàng uyển chuyển như múa như bay. Hắn nhìn đến mê say, vô thức bảo:

"Lão họ Lưu dạy được tới đây, xem ra cũng không phải phường bắt tằm vô dụng!"

"Đừng có mà nói về ngài ấy bằng cái giọng như vậy! Ngài là đại phu y thuật cao minh nhất ta từng gặp đây!"

"Nàng... nàng đang khen lão, bảo vệ lão trước mắt ta?! Nàng còn lườm nguyệt cao giọng với ta? Rõ ràng nói yêu ta... mà giờ nàng... nàng..."

Triệu Vũ Hi tròn mắt há mồm, mặt mũi đỏ bừng vừa ức vừa thẹn. Biểu hiện như vậy, hắn lẽ nào...

"Đang ghen ư?!"

Nàng dướm hỏi, không ngờ hắn gật đầu như mừa, ầm ức đáp:

"Đúng là ghen đây!"

"Ngớ ngẩn! Đại phu đáng tuổi cha ta, ta với ngài làm sao..."

"Nhưng lão... về ngoại của lão rõ ràng họa thủy như yêu... thế mà ai cũng nói là đẹp tựa thần tiên, ai cũng mê đắm... nàng còn ngưỡng mộ lão như thế... Sứ Nhi, ta khó chịu, khó chịu vô cùng..."

Triệu Vũ Hi dửng dưng, khuôn mặt phụng phịu đỏ ửng như trái đào, khoe miệng căng mọng khê chu ra, đôi mắt cún con ướt át thì lúc trộm liếc nàng, lúc lại cúi gằm hết trẻ nhỏ... huhu dễ thương vô địch, dễ thương muốn đứt ruột đứt gan huhu Triệu Vũ Hi thật là yêu nghiệt khôn khiếp!

Hắn rõ ràng biết điểm yếu của nàng! Nàng vẫn đang rất rất giận! Nhưng mà cái sự đáng yêu quá đỗi này, làm sao chống cự nổi đây?! Nàng... nàng... aaaa Triệu Vũ Hi con mẹ nó quá vô sỉ khôn khiếp!

A Sứ Nắng chửi trong lòng một lúc, rốt cục cũng không kìm nổi thèm khát, ma chường vươn lên véo má hắn, ậm ừ bảo:

"Giờ sẽ không trách chàng, nhưng đây là lần cuối cùng! Sau này không cho phép chàng như vậy! Không cho phép tổn thương chính mình, càng không cho phép mặc kệ bản thân mình đau ốm bệnh tật, hiểu chưa?!"

"Tuân mệnh đại nhân!"

Hắn gật đầu thật mạnh, rồi vội vã ghi lấy môi nàng mà não loạn càn quấy. Lửa trong lòng hắn vẫn chưa tắt, thật sự muốn cời phẳng quần áo, giữa sườn núi hoang tàn xơ xác này cùng nàng ân ái ái ái, làm một trận đã chiến động địa kinh thiên. Chỉ là...

Chỉ là bọn binh sĩ quanh họ... vẫn là thôi đi!

Triệu Vũ Hi thở dài, tự thề với bản thân: đợi khi đến Ninh Ân thành hắn nhất định phải bù đắp lại hết những khổ sở hôm nay, ăn nàng đến đầy bụng no nê, khiến nàng bảy ngày cũng không xuống giường nổi!

Nhưng mà đường đến Ninh thành... Triệu Vũ Hi ngó khắp mặt chung quanh, nước lũ dâng cao, đen đục như nước cống, bọn họ không nhìn nổi bên dưới có chướng ngại gì. Thuyền bè chuẩn bị thì đều thô sơ mỏng mảnh, cứ đà vậy chỉ sợ sẽ lại đâm phải cây gãy cột đổ, rồi lại thùng lạt lần nữa thôi.

Có lẽ phải chuyển sang đi đường núi, vất vả hơn chút, nhưng sẽ an toàn hơn! Hoặc là sẽ đỡ phải đối mặt với bốn bề nước non, để rồi lại nhớ lại chuyện xa xưa mà bị thương khổ sở!

Vũ Hi ra quyết định, nói cho Lương thống lĩnh thì ông cũng có ý như này. Thế là hôm sau bọn họ chia nhau mỗi người vài bao ngô bao gạo, rồi lại vội vã lên đường, men theo đường mòn trên núi mà đi.

Đi suốt ba ngày ba đêm, mưa điên cuồng, gió gào thét khiến người ta sắp xương cốt đứt rã sức cùng lực kiệt, thì mới thấy một tòa thành hoang sơ tiêu điều, nằm dựa lưng vào sườn núi.

Lương thống lĩnh mở bản đồ nhìn một lượt, mới mở miệng nói:

"Đại nhân, đã đến rồi, thành Ninh Ân!"

"Nạn dân đều ở đây sao?"

Lương thống lĩnh gật đầu, đáp:

"Bẩm đại nhân, theo báo cáo một tuần trước thì khoảng tám phần mười thôi! Số còn lại..."

Số còn lại Lương thống lĩnh không nói hẳn ra, nhưng mọi người đều hiểu họ hẳn đã bị lũ cuốn mất xác, hoặc chết đói chết rét rồi!

Triệu Vũ Hi khẽ thở dài, nghĩ ngợi một hồi bèn lệnh:

"Năm mươi người ở lại trông coi lương thực và thuốc men, số còn lại theo ta vào thành!"

"Đại nhân! Lũ đã nửa tháng, thành không đủ lương thực, nhất định là dân chúng đã chết đói đến nơi! Tình thế nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc, ngài còn không lập tức tương cứu, lại lần nữa thuốc men lương thực ở đây làm gì? Ngài nhập thành trước làm gì? Lẽ nào có tính toán ý đồ gì khác ư? Ngài không biết mỗi khắc này có bao nhiêu bách tính đói chết sao? Ngài không..."

"Im miệng!"

Vũ Hi nghe Lương thống lĩnh lời nhai mà cái đầu muốn vỡ nứt, bèn nhấn mạnh thêm một lần hẳn mới là khâm sai đại thần, bốn phận ông ta là rầm rập nghe theo, sau đó cũng không đợi ông nói gì thêm liền trực tiếp dẫn một người nhằm công thành tiến lại.

Quan giữ thành nghe có cứu viện đến thì sung sướng hơn hờ, vội vàng bẩm báo cho chủ thành ra đón.

Sau đó Vũ Hi lại mời thêm trưởng quân quân đội, các quan chủ quan bộ ban ngành. Bọn họ họp hành thảo luận cả buổi chiều, mới đưa ra quyết định. Trong thời gian tới quân đội Ninh Ân thành sẽ do Vũ Hi toàn quyền điều động, các trưởng thôn xóm, người có tiếng nói trong dân thì khi cần phải hết sức phối hợp, đồng thời chủ thành cũng lập tức điều động đại phu cả vùng, tụ tập sẵn ở một nơi riêng.

An bài xong xuôi, hẳn bèn dẫn thêm hơn trăm binh trai tráng khỏe mạnh, đầy đủ vũ trang, từ thành Ninh Ân ra chỗ quân lương canh giữ.

Lương thống lĩnh vẫn không hiểu sao hẳn phải màu mè hoa lá hệt như thế, tận đến lúc vào thành, thấy một đám dân đen châu trực vây quanh, nhìn chăm chăm vào xe lương như hổ đói, ông mới dần vỡ lẽ.

Bọn họ vượt trăm dặm đường núi, người ngòm đều đã mệt mỏi rã rời. Bấy giờ nếu trực tiếp mang lương cứu thành, dân đói tất loạn, họ sẽ chẳng thể nào ứng phó. Hơn nữa khối lượng công việc đồ sộ to lớn, chỉ có cách sớm liên hệ với quan lại trong thành, cùng chung tay góp sức mới sớm thành công!

Đương nhiên đám quan thành kia vẫn chưa ngu, nếu thuốc men lương thực đến tay rồi, họ sẽ chẳng đời nào thần phục Triệu Vũ Hi! Cho nên hẳn mới lần nữa không đem lương đi... ừm, đầu óc cũng khá đầy!

Lương thống lĩnh thầm khen một câu, sau đó lại nhích mắt quan sát thăm hỏi xung quanh, bấy giờ mới biết tình hình thành Ninh Ân bấy giờ đã tệ hơn rất nhiều tưởng tượng.

Nạn dân hỗn tạp từ nhiều nơi đổ về, lại chịu đói nhiều ngày nên hết sức hiếu thắng kích động. Họ không nghe lệnh quan phụ mẫu, một hai ngày lại đánh một trận nhỏ cướp vài trận to. Kho lương của phú hộ địa chủ cướp mãi cũng cạn, họ bèn ăn đến hoa cỏ rễ cây, ăn xúc vật chết trôi, hai ngày trở lại đây hình như còn có tin ăn cả thịt người. Bệnh dịch cũng vì thế bùng phát lan tràn, người chết mỗi ngày phải đến mấy chục!

Quả là tình cảnh nước sôi lửa bỏng! Cứ đà này, có khi đoàn người của Lương thống lĩnh chưa kịp cứu viện đã bị bạo dân cùng dịch bệnh nuốt chửng mất thôi!

Lương thống lĩnh càng nghĩ càng kinh hãi, ngược lên vị khâm sai đại thần phía trước, dù hẳn vai mảnh lưng thanh, dáng đi lại vô cùng kiên định phi phàm, mặt lạnh môi cong, thần sắc bình đạm, tựa như tất thấy biến đổi thiên địa đều đã nắm trọn trong lòng.

Haizz... thảo nào người ta mới vài tuổi đầu đã làm đến khâm sai đại thần, còn mình mãi chỉ là một thống lĩnh nhỏ nhoi. Lương thống lĩnh cảm khái chán chê, rồi theo cùng đám thuộc hạ về nha môn trong thành nghỉ tạm.

Cùng lúc ấy, Triệu Vũ Hi tất bật chỉ huy quân đội chuyển lương vào kho, phái đội canh gác mấy trăm người, lại ra thông lệnh nạn dân xuất hiện quanh kho lương chục trượng*, bất kể nguyên do thế nào, chém không tha.

*Chục trượng thời này vào khoảng 31,1m

Hắn cũng cho dựng năm chục lán nhỏ rải khắp thành Ninh Ân. Mỗi lán có thêm một đám bảy binh sĩ có vũ trang đứng canh, đảm bảo mỗi nạn dân đều được phát lương cháo vừa đủ, không ai hơn ai một phần, kẻ nào gây sự chen hàng thì lập tức đuổi cổ, tước luôn phần ăn.

Mà hẳn cũng chỉ cho ăn ba ngày đầu miễn phí để dân sức khỏe phục hồi, còn sau đó trừ người già, trẻ nhỏ và ốm bệnh, muốn có cháo đều phải bán sức làm công.

Hắn bắt dân đào hố chôn xác, dọn dẹp đường xá nhà cửa, lại xây một khu lán trại riêng cho người nhiễm dịch bệnh, xây bể chứa để thanh lọc nước dùng. Dân lười thì bỏ đói, dân loạn thì giết luôn. Mệnh lệnh vô cùng tàn nhẫn độc tài, nhưng không thể phủ nhận vì thế mà nạn dân sợ hắn vô cùng, răm rắp nghe theo, không một ai dám ho he phản kháng.

Vấn đề phát chẩn và an dân vốn khiến các quan e ngại, vậy mà Triệu Vũ Hi chỉ dùng ba ngày để giải quyết. Tiếp đến chỉ còn kiểm soát dịch bệnh nữa thôi!

Nghĩ đến vấn đề này, Triệu Vũ Hi lại vô cùng đau đầu!

Cho dù hắn đã cho xây bể lọc, nước sạch sinh ra vẫn chỉ như muối bỏ bể, chẳng thấm với tòa thành gần vạn người. Dân thiếu nước phải dùng nước lã, bệnh ất sinh, khu lán trại dành cho người bệnh ngày một đông quân, bãi tha ma ngoài thành cũng ngày một đông xác.

Bọn họ đã đến Ninh Ân thành được năm ngày, nước lã mới chỉ rút được ba phần, mà đã có một phần tư nạn dân mắc dịch bệnh nằm đó. Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra đơn thuốc chữa khỏi, Triệu Vũ Hi nghĩ cứ đà này, sớm muộn nơi đây cũng biến thành tòa thành chết mất thôi!

Phải làm sao?! Làm sao đây?!

Hắn nghĩ vỡ đầu bể trán suốt một ngày một đêm, Hạ A Sứ nhìn thấy mà xót đến nát tâm, bèn vội vàng nhờ người viết một lá thư cho vị Lưu đại phu thập toàn thập mỹ của mình. Nhờ xong thì ngờ ngẩn nhận ra đang ở Ninh Ân thành, lủ lủ quanh vùng, biết gửi thế nào đây?!

Nhưng mà khoan đã, chẳng phải có câu "hoi nào có loạn, tất có Lưu tiên" ư?

Đại phu "giáng phàm" để ban phát phước lành cho muôn dân, nay Ninh Ân thành đã ra nông nổi này, triều đình chỉ phát mấy cỗ thuốc men lương thảo rồi mặc kệ, thì làm sao đại phu có thể làm ngơ không quản chứ?!

A Sứ nghĩ vậy, ngày hôm sau liền ra cổng thành mong ngóng, quả nhiên đợi hơn một ngày liền thấy một nam nhân áo xanh tóc trắng, gạt mưa rẽ gió từ xa bước lại.

"Đại phu! Đại phu! Cuối cùng cũng chờ được rồi!"

A Sứ la hét ầm ĩ, cổ kìm nén mãi mới ngăn được không nhảy lên ôm chầm lấy ngài. Vũ Hi thì khóe môi mím chặt, mắt sắc như dao, chỉ hận không thể đập cái bản mặt họa quốc kia tan thành ngàn mảnh. Chỉ là bản mặt ấy vẫn thanh lãnh bình đạm, không mặn không nhạt nói:

"Triệu chứng bệnh thế nào?!"

"Aaa đúng rồi! Người bệnh là..."

"Là thế này!"

A Sứ mới mở miệng, Vũ Hi đã lập tức xen vào, sau đó đuổi cổ nàng ra ngoài pha trà, rồi mới cùng đại phu nói qua nói lại về tình hình thành Ninh Ân.

Trước đây hắn chỉ đôi lần chào hỏi xã giao với đại phu, ấn tượng duy nhất là vẻ ngoài đáng hận kia, nên đã không biết rằng thì ra đại phu lại thông tuệ đến vậy. Y Thuật chưa bàn, nhưng ngay cả những chuyện như phát chẩn an dân, khôi phục canh tác hay xây đắp đắp đê để phòng lũ tiếp theo, vốn là cái khó của kẻ làm quan, ngài ta cũng vẫn hiểu biết tường tận, so với hắn thậm chí còn cặn kẽ hơn vài phần!

Người này... một đại phu bình thường sao có thể có cái đầu, khuôn mặt như vậy chứ?!

Ngài ta rõ ràng là yêu ma họa quốc!

Triệu Vũ Hi quyết tâm không nhìn nhận giống thiên hạ, là Lưu đại phu tựa thần tiên giáng phàm gì gì đó! Dù rằng hắn cũng đã hiểu ra kể cả Sứ Nhi có thực sự mê mẩn ngài ấy, người như thế sẽ chẳng thèm để tâm đến con trâu ngựa nhà hắn lấy nửa phần!

Cả trời đất này, cũng chỉ có hắn là đi phải lòng nàng thôi!

"Ai giaa..."

Khe khẽ thờ phào một hơi, đánh tan tình địch này, tâm tình hắn đã thả lỏng dần, bèn nhiệt tình dẫn đại phu dạo quanh trao đổi đạo đàm, rồi lại đưa ngài về lán trại cách ly người bệnh phía rìa thành tây.

Ở đó đại phu hỏi han thăm khám chán chê, lại thu thêm vài mẫu chất nôn phân thải của bệnh nhân về nghiên nghiên cứu cứu một ngày một đêm, hôm sau đem ra đơn thuốc mà bất cứ đại phu nào trong thành cũng đều trầm trồ khen ngợi. Cứ thế y đơn mà sắc, ngoài những người bệnh quá nặng không còn khả năng cứu chữa, không đến mười ngày mọi người trong thành đều như được thổi qua một làn gió mát, khỏe mạnh hẳn hoi.

Bệnh dịch chữa khỏi, đại phu viết thêm vài đơn thuốc dự phòng những bệnh thường gặp sau bão lũ, lại dặn dò Vũ Hi mấy điểm sau này cần lưu ý, rồi vào một ngày mưa vương gió cuốn, ngài ra đi lặng lẽ, thân nhiên bình đạm y như cách ngài đến đây.

A Sứ ngẩn nhìn theo đại phu.

Bóng lưng cao gầy, mái tóc bạc phiêu diêu lẳng đặng, tà áo dài lất phất tung bay, một mình ngài bước đi giữa làn mưa, dường như ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, vẫn luôn cô độc một mình như vậy...

Ngài khiến A Sừu đột nhiên nổi một cổ xúc động xót thương vô hạn, liền gọi với:

"Đại phu!"

"Hửm?!"

"Ngài hãy đi tìm nàng ấy đi!"

Lưu đại phu vẫn đứng lặng. Quá xa, A Sừu không nhìn thấy biểu cảm của ngài, nhưng nàng biết mình nhất định phải nói những lời này. Nàng hét:

"Tội lỗi bao nhiêu, ngàn đó năm đã quá đủ rồi! Còn sống thì nên sống cho thật tỉnh, tin rằng nàng ấy cũng hi vọng cho đại phu và bản thân mình... hi vọng cả hai người đều được an yên hạnh phúc!"

"Cảm ơn!"

Giọng đại phu văng vẳng trong gió, khi A Sừu còn chưa kịp kiểm nghiệm mấy lời sấm rập của mình vừa rồi có biết bao sâu xa triết lý, bóng dáng ngài đã mờ mịt khuất lấp, dần tan biến vào biển mưa bay.

Cũng không phải ma đuổi, có cần phải chạy nhanh thế không?!

A Sừu trầm ngâm một câu, rồi bỗng giật mình nhớ ra: Chết mẹ! Nữ tử trong tranh có hai, Lưu đại phu cũng yêu cả hai, vậy mà nàng chỉ khuyên ngài đi tìm một người!

Tìm một người tức là phải bỏ một người! Hạnh phúc với một người thì tội lỗi day dứt với người kia! Vậy rốt cục nàng đã khuyên đúng hay sai? Aaaaa... đau đầu quá đi, sao chuyện tình cảm của Lưu đại phu lại lằng nhằng phiền phức thế chứ!

Ồ đời đúng là chẳng thể ăn được cả cá và tay gấu!

Lại cảm khái thêm một câu nữa, rồi vội vã lon ton chạy về với Vũ Hi!

Bấy giờ qua nửa tháng, nước lũ quanh vùng đã rút được tám, chín phần, tình hình trong thành Ninh An cũng dần đi vào tuần hoàn, Vũ Hi bèn dâng sớ báo cáo về Đông Kinh.

Hắn nghĩ may mà có Lưu đại phu, chuyến này công sự nặng nề mới có thể giải quyết được chỉ trong một tháng hơn, đây chính là một kì lục chưa từng có xưa nay, nhất định khiến quan dân trên kinh bàng hoàng sửng sốt.

Chỉ cần không bị Lý tướng quân ngăn cản khó dễ, có thể trở về kinh diện thánh, quan trường của hắn về sau cũng nhất định rộng mở sáng láng, và phụ thân hắn... hắn thực sự thèm khát được nhìn thấy biểu cảm của phụ thân.

Thấy hắn giỏi giang như thế ông sẽ tự hào về hắn? Sẽ khen ngợi hắn? Liệu có thích hắn hơn một chút hay không?!

Một chút! Chỉ một chút thôi! Hắn nhất định phải khiến ông yêu thương mình!

Triệu Vũ Hi trầm thê, đồ đạc dọn sẵn, quần áo gọn gàng, đã chuẩn bị sẵn tinh thần về kinh. Chỉ là hắn không ngờ mười ngày sau một đạo thánh chỉ được ban ra, lại phong cho hắn làm Giám quân, ở lại Ninh An giúp dân khai khẩn canh tác sau bão lụt thiên tai, tiến đến an cư lạc nghiệp.

Chức vị cao hơn chủ thành một bậc, tức là quan tứ phẩm, chỉ là không có thời hạn!

Hắn phải ở lại nơi khi ho còn gầy này, không có thời hạn sao?!

Một năm, mười năm, thậm chí cả đời cũng chưa biết chừng!

Vũ Hi vô cùng cảm tức u sầu, rượu uống một bầu lại một bầu, không biết bao nhiêu cho đủ!

"Vũ Hi à..."

Một người lại khẽ gọi tên, bước đến giữ lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn, vuốt ve mãi khiến nó tràn ngập hơi ấm, mới dịu dàng bảo:

"Chàng khó chịu lắm đúng không? Ừm, ta cũng khó chịu! Nhưng chúng ta vẫn chẳng thể thay đổi, đây là thánh mệnh rồi!"

"Ta phải về bên phụ thân! Ta phải... phải..."

"Ta biết! Vũ Hi, ông ấy hẳn cũng đang đợi chàng mà!"

Hạ A Sứ ngừng lại một hồi, cân nhắc câu từ rồi lại tiếp:

"Nhưng nếu chàng cứ nhứt chí thế này, sớm muộn cũng trở thành một tên quan vô danh tiểu tốt, khiến người noi kinh thành quên lãng, khi ấy còn ai sẽ gọi chàng về đây?!"

"Ta.. ta phải trở về bên phụ thân!"

"Ừm, về là đương nhiên! Nên Vũ Hi à, chàng phải chấn chỉnh tinh thần, làm thật tốt việc ở nơi đây! Tốt đến mức khiến người người kính phục sợ hãi, chẳng thể lơ là ánh hào quang của chàng, khiến hoàng đế trên cao thưởng thức chàng, không thể không thêm khát tài trí của chàng, tự động gọi chàng về kinh.. Vũ Hi, chàng sẽ làm được chứ?!"

"Có thể về bên phụ thân không?!"

Nàng bật cười, ôm hân vào lòng, khề khàng bảo:

"Có thể!"

"Vậy thì được!"

Hắn khề thờ phào, rồi như con rối khắc chốc không còn ai điều khiển, cả người bỗng một lá, nhắm nghiền mắt lại gục vào ngực nàng đánh một giấc sâu dài.

Triệu Vũ Hi uống một trận liên say suốt hai ngày, tỉnh dậy vào ngày thứ ba, như Hạ A sứ mong muốn, hắn đã trở lại thành kẻ thông minh quyết đoán, tâm tư sâu rộng của bao năm trước đây.

Hắn lại ban hành thêm nhiều chính sách thưởng phạt đi đôi, vừa tàn nhẫn vừa mềm mỏng, đều khiến người người nghe theo răm rắp. Trong đầu họ luôn nhớ mãi hình ảnh hắn chém loạn dân đầu lẫn long tóc, máu đầm cả vùng cách đây nửa tháng. Họ coi hắn là quan là thần, nhưng lại càng hắn là quý là ma, không có kính trọng tin yêu, chỉ có sợ cùng kinh sợ.

A Sứ tuy là thân nhân của hắn, nhưng đãi ngộ khác biệt rất nhiều. Cũng nhờ trong suốt đợt bệnh dịch, nàng chạy theo Lưu đại phu làm chân phụ việc canh lửa sắc thuốc, hết lòng chăm lo cho dân chúng. Họ coi đại phu là thần tiên, tiện thể thăng luôn cho nàng thành tiểu đồng.

Nàng đi trên đường thường được chào hỏi nhiệt tình, có những người thậm chí còn mang đồ đến tặng, trái ngược hoàn toàn với cái đồ mặt lạnh bên cạnh, dân vừa thấy đã vội vã chạy xa!

"Cũng có phải ta muốn vậy đâu!"

Triệu Vũ Hi nghe A Sứ lên án thì phụng phịu rõ lâu.

Hắn ở thành Ninh Ân, làm Giám quân cả vùng Ninh Sóc đến nay đã hơn năm tháng. Từ công tác cứu viện dập dịch đến trị thủy xây đê đều vô cùng hết sức hết lòng.

Ngày hắn phân cho hơn vạn dân trở về quê nhà, trước khi đi còn tận tay bảo ban cách dọn dẹp môi trường, thanh lọc nguồn nước để tránh bùng phát đợt dịch mới. Hắn cũng tặng họ thêm ngũ cốc hạt giống, chúc lên đường thuận lợi bình an..

Thái độ hành xử này tự thấy chính là tấm gương sáng cho các bậc quan phụ mẫu, mà sao cái lũ dân kia sao chẳng hề biết điều, lại dám ăn cháo đá bát, bài xích hắn ra mặt thế chứ?!

"Hừ, rất một bọn ngu ngốc, đáng chém!"

Lại còn dám nói xấu sau lưng, khiến Sứ Nhi vì hắn buồn phiền, đáng chém!

Hắn phải lập tức gô cổ bắt hết, chém nát mới thôi!

"Chém chém cái gì?! Chàng đối với họ không thật lòng, cho họ quyền lợi nhưng nhìn họ chẳng bằng nửa con mắt, bị ghét đáng đời quá còn gì!"

A Sứ khề lườm, vuron tay cốc đầu hắn rõ đau, một lúc sau mới nhẹ tiếp:

"Vũ Hi à... Đường ở đời có rất nhiều! Không từ thủ đoạn, giả tạo vô tâm đương nhiên là đường tắt, nhưng chàng có biết khoảnh khắc mình đặt chân đến đích, chẳng những người xung quanh mà chính bản thân chàng phải trả những giá gì không?!"

"Ta..."

"Ta mong chàng có thể mở lòng thật tình với thế nhân, càng hi vọng chàng sẽ bớt tàn nhẫn khát khe với bản thân mình..."

Đến lúc ấy mọi người sẽ quý trọng chàng, không còn ai nở hăm hại tổn thương đến chàng, chàng cũng không cần gồng mình chống chọi nữa!

Triệu Vũ Hi, ước nguyện của ta là chàng chẳng còn cô độc đau thương, nhất định phải trường nhạc trường an, sống lâu trăm tuổi!

Mấy câu cuối này, Hạ A Sưu rốt cục vẫn nén trong lòng không nói ra, ngẩng đầu nhìn nam nhân phía trước, thấy khoe môi hân mấp máy, đầy mắt hân mộng lung, những điều đơn giản này, có lẽ chính hân vẫn luôn rõ ràng. Chỉ là...

Chỉ là chấp niệm một đời, giằng xé tâm can, sao có thể dùng vài câu từ nhẹ tựa lông hồng mà buông bỏ được chứ?!

"Chàng có thể!"

A Sưu bỗng nắm lấy bàn tay hân, cười rộ:

"Triệu Vũ Hi, cuộc đời này không phải kẻ thù, mà là tình nhân! Ta sẽ chỉ cho chàng thấy!"

Dứt lời nàng kéo hân chạy vội vàng, bỏ xa đình viện đài các, băng khỏi phố chợ thanh thang, bọn họ rẽ bừa vào một thôn nhỏ.

Bấy giờ đã qua khá lâu nhưng cảnh vật trong thôn vẫn in dấu vết lụi bại thiên tai, nhà cửa rách nát, cỏ cây tiều tụy, Vũ Hi nghĩ lòng người hân cũng chẳng vui về gì! Thế nhưng A Sưu bảo hân sai rồi!

A Sưu nương theo tiếng người, dẫn hân đến một cái ao lớn góc thôn. Thanh niên trai tráng, phụ nữ, già trẻ đều đang tụ tập ở đây, cùng nhau bắt cá. Nàng bảo hân hãy lắng nghe âm thanh của thế nhân thật kĩ! Có tiếng cười đùa, tiếng reo hò cổ vũ, còn có tiếng người cảm tạ ông trời, lũ lụt cướp đi nhiều, nhưng cũng mang đến một đàn cá to!

Vũ Hi càng nghe càng ngạc nhiên, càng nhìn càng ngỡ ngàng, trải qua bao chuyện khủng khiếp mà vẫn có thể hân hoan như vậy, bọn họ thực sự đang... hạnh phúc ư?!

"Chàng cũng có thể hạnh phúc!"

A Sưu trầm giọng nói, rồi chẳng hề báo trước liền tung vó đập mạnh hân xuống ao!

Vũ Hi uống một ngụm nước, hợp vài ngụm bùn, quấy đập điên cuồng, còn tưởng bản thân sắp chết ngắc rồi mới nghe dân chúng quanh mình kinh ngạc nhắc:

"Đại nhân, nước chỉ đến hông ngài thôi, bình tĩnh!"

"Ha... hả?!"

Vài thanh niên chạy đến đỡ hân đứng thẳng dậy, quả nhiên ao này rất nông, không chết đuối được. Bấy giờ họ mới người trước kẻ sau, rồi rít thăm hỏi:

"Đại nhân có sao không?!"

"Sao đại nhân đột nhiên xuất hiện ở đây?!"

"Đại nhân xa giá đến thôn, chúng tiểu nhân chưa đón tiếp chu toàn, còn để đại nhân ra nông nỗi này, tội lớn tội lớn!"

"Nhưng cũng vì bên trên không hề thông báo xuống, nên là... là..."

"Mọi người đừng sợ! Hân chỉ là thấy cá thôn này ngon, định đến ăn chùa của các người vài con đấy!"

Hạ A Sưu ở trên bờ bỗng cười lớn, rồi trước sự kinh hoàng của đám dân chúng, nàng quắc mắt lườm Vũ Hi một cái, hất cằm bảo:

"Nhưng mà ta nói làm thế là thất đức, nên đập hân xuống, để hân muốn ăn thì tự bắt mà ăn!"

"Sưu Nhi, nàng..."

"Ta làm sao?! Chàng hôm nay nếu muốn cảm nhận được mấy chuyện gì gì kia ta từng nói, thì phải nghe lời ta, ngoan ngoãn mà bắt cá đi!"

Ngừng lại nàng ngo sang dân làng đang đàn mặt ngẩn ngơ, nháy mắt tiếp:

"Các người có việc gì cứ sai bảo hân thoải mái nhé, cơ hội này ngàn năm có một! Đừng sợ cái mũ ô sai trên đầu hân, có gì ta bảo kê cho!"

Sự tình đến mức này đã cực kì hoang đường. Giám quân Ninh Sóc người người kinh sợ vậy mà đang đứng trong ao, lấm lem bùn đất, cực kì bẩn thỉu. Hân còn muốn giúp bọn họ bắt cá, tin nổi không?! Đám dân ngờ nghệch một lúc mới dần dần tỉnh ra, hết nhìn A Sưu lại nhìn Vũ Hi, rốt cục đánh bạo hỏi:

"Triệu đại nhân, lời Hạ cô nương vừa rồi..."

"Dạy ta bắt cá đi!"

Vũ Hi khẽ thờ dài. Hân không biết A Sưu có thể cho hân thấy được những điều gì, nhưng nếu cuộc đời chẳng còn là kẻ thù của hân, nếu hân cũng có thể tận hưởng, chia sẻ yêu thương, giống như với tình nhân... thì bắt cá một lúc cũng không phải không được!

Những chuyện xảy ra sau đó đã khiến hình tượng Giám quân tiêu sái lạnh lùng, thông tuệ tài trí, hoàn hảo vẹn toàn chấm ba chấm của Triệu Vũ Hi vỡ vụn tan tành, không còn một mảnh.

Hắn là một nam nhân sức dài vai rộng, hai mươi ba tuổi mà chưa biết bơi. Chẳng những không biết bơi, hắn thậm chí còn về sợ nước, còn ghét bị trêu chọc, động tí liền xù lông, chả khác gì mấy đứa trẻ ranh chưa hiểu chuyện.

Lùa cá bắt cá dễ thế mà dạy bao nhiêu lần vẫn không làm được! Đuổi lên bờ chê cùi, cùi còn chưa thấy đã bay luôn cái riu, bảo giúp đám phụ nhân nhóm lửa thổi nấu thì suýt nữa đốt sạch cái bếp nhà người ta...

Nói tóm lại theo nhìn nhận của người trong thôn, nếu không làm quan Triệu Vũ Hi đúng là thứ vô dụng vô năng, không ai nuôi trăm phần trăm chết đói.

Hắn còn chưa kịp đau buồn vì hình tượng tan nát, mấy tháng tiếp A Sừ đã liên tục cưỡng ép hắn, lúc bắt cùng dân xẻ gỗ dựng nhà, lúc theo dân lên rừng săn bèo bắt thú, khi lại lợi ruộng làm đất gieo cây...

Đương nhiên hầu hết hắn đều làm không ra gì, hình tượng càng bị đập xuống đáy xã hội, vô cùng thảm thiết tàn tạ. Cũng vì thế mọi người đối với hắn cũng không còn quá e dè cẩn trọng, ngẫu nhiên ra đường còn bị vài đứa trẻ con kéo áo trêu chọc, còn có người cười với hắn, rủ cùng hắn ăn uống, kể hắn nghe những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống, dạy cho hắn cách để hòa đồng, để yêu thương...

Chớp mắt một cái, hai năm trôi qua, Triệu Vũ Hi bây giờ đã trở thành vị quan danh tiếng nhất Ninh Ân thành, việc công thì xử lý vô cùng nhanh nhẹn quyết đoán, hợp lý hợp tình, việc tư thì gần gũi thân thiện, yêu dân như con, cũng miễn cưỡng được dân coi như cha như mẹ.

"Thực sự là một vị quan tốt!"

A Sừ vừa xoa đầu hắn vừa không ngừng khen ngợi, rồi như nhớ ra chuyện gì, trầm ngâm một hồi mới tiếp:

"Hôm qua ta gặp mấy người đến từ Đông Kinh, họ đều bảo thanh danh chàng bây giờ đã vang dội gần xa, ngay cả người trên kinh cũng rất ngưỡng mộ tò mò! Cứ đà này, ngày về nhà hắn không còn xa nữa!"

Nhà ư?!

Triệu Vũ Hi vô thức phóng mắt khắp một vùng Ninh Ân, những cảnh vật thân thuộc, những con người quen biết... nơi này mới ở được hai năm vài tháng dường như đã khiến định nghĩa nhà trong hắn trở nên lạ lẫm mờ lung.

Hắn tự hỏi Đông Kinh có thực là nhà? Với phụ thân hận hắn đến thấu xương thấu tủy, với chấp niệm làm hắn quần quai đau đớn? Hay nhà là... Sừ Nhi?!

Phải rồi!

Dù ở nơi nào, hắn đều có Sừ Nhi!

Khi nắm tay nàng từng bước lên đồi, gió cuốn mệnh mang, nắng trải dịu dàng... Khi cùng nhau ngã người xuống triền cỏ, ngửi mùi hương chồi xanh hoa dại, ngắm nhìn bầu trời mùa thu cao thanh trong vắt... Bầu trời của bọn họ có thể đẹp để an yên đến thế, không phải vì nó, mà chính nhờ Hạ A Sừ!

Chỉ khi có nàng... Sừ Nhi... cuộc đời mới thành nhân tình, ta mới có thể thực sự sống!

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngã* - Hồi 1: A Sừ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trái tim triệu vũ hi

Ngày hôm đó nằm trên đồi cỏ, thu vào mắt cả một mảnh trời đất nước non, lần đầu tiên trong đời Triệu Vũ Hi thấy bình yên đến thế!

Cho dù bao nhiêu máu và nước mắt đã đổ, dù chịu đựng ngàn vạn uất ức đắng cay, hắn đột nhiên nhận ra đều quá khứ đã qua, có Hạ A Sừ ở bên, mọi thứ chẳng còn quá đớn đau như hắn từng tưởng!

"Bời vậy... Hạ A Sừ... hãy bước vào trái tim ta đi..."

"Hả??"

"Dù rằng nơi ấy rất tối tăm... rất xấu xí..."

Triệu Vũ Hi bỗng bật cười, chỉ là tiếng cười thực mơ hồ, như chìm lấp giữa biển mù sương. Thanh âm hắn cũng khẽ ngân nga, lúc cuộn cuộn dạt dào, khi

trầm thấp mông lung, khi lại u buồn mệnh mang tựa mưa bay trong gió...

Và... hần bắt đầu kể nàng nghe những bí mật ẩn sâu trong tim hần: phụ thân là một thanh quan tài đức, nghĩa trọng tình thâm... mẫu thân là một nô tỳ thấp hèn, yếu ớt nhu nhược...

Phụ thân yêu thể như mạng, sủng ái tận trời, hần chính là vị lang quân mà các cô nương trong thiên hạ đều mơ ước kiếm tìm... chỉ là... thể tử của ông lại chẳng phải mẫu thân hần!

Bà có mang hần khi ông say rượu vào một đêm mưa gió, vì sợ ông bắt phá thai nên phải giấu giấu diếm diếm, lén lút sinh ra. Nuôi đến năm hần hai tuổi thì mọi chuyện vỡ nợ, hần mới có thể quay đầu nhận tổ tông, chỉ ngần vụn lán không ngờ tổ tông vốn chẳng muốn nhận mình.

Họ gọi hần là "Triệu con hoang", càng khinh ghét coi thường mẫu thân ra mặt! Họ ép bà ăn cháo lẫn đá sỏi, rau thối trứng ung, đánh đập nhục nhã bà... là họ ép bà phải chết!

Vũ Hi đã không nhớ nổi khuôn mặt đáng hình mẫu thân nữa, duy chỉ cái khoảnh khắc bà trút hơi thở cuối, nỗi lạnh lẽo cô độc ấy như thấm đẫm vào tủy xương, một đời ám ảnh!

Chấp niệm với phụ thân... hần là đã bắt đầu như vậy?!

Hoặc cũng có thể là từ năm sáu tuổi, Triệu Gia Minh cùng hần cùng rơi xuống hồ, nhưng phụ thân chỉ mãi mê cứu huynh trưởng, bỏ mặc hần suýt chết đuối, khiến hần về sau mỗi lần nhìn thấy nước đều rùng mình sợ hãi, người ê ẩm đau?!

Hoặc cũng có thể là từ năm hần mười hai, phu nhân mang bầu sáu tháng, va phải hần ngã nhào xuống ruộng, đánh động thai khí, một xác hai mạng?!

Phu nhân chết đi để lại trong lòng phụ thân hần nỗi đớn đau vô hạn! Chưa bao giờ hần thấy ông khóc lóc thảm thiết bi thương như vậy!

Phu nhân chết cũng để lại trong ông nỗi hận thù căm tức vô hạn! Nhìn vào ánh mắt kia, hần biết phụ thân đã thực sự muốn giết hần!

"Cho nên sau đó..."

Sau đó... núi Lâm hẻo lánh, mưa lạnh sương giăng, thiếu niên gầy yếu bệnh tật bị ném khỏi đoàn xe, chân tay run rẩy, người nhợt như ma, nằm co ro thoi thóp giữa trời?! Hạ A Sứ chỉ vừa nhớ lại, lồng ngực đã xót xa nghẹn thắt như bị ai bóp chặt. Nàng từng tưởng rất nhiều tình cảnh đen tối tồi tệ, cũng không ngờ sự thực lại nghiệt ngã bi ai như thế!

"Phụ thân thậm chí còn chưa từng cho ta cơ hội biện bạch giải thích! Trực tiếp kết tội! Trực tiếp bỏ rơi! Phụ thân chưa từng tin tưởng... chưa từng yêu thương ta... có lẽ... có lẽ là..."

Vũ Hi nói đến đây thì bỗng ngưng bật, thanh âm hần không nghẹn ngào, nước mắt một giọt cũng chẳng rơi, chỉ là trái tim đột nhiên bỗng cực kì đau. Đau đớn giống như đột ngột bị từng xéo lạng tri, bị châm kim rắc muối vào, hoặc bị xâu xé thành trăm vạn mảnh!

Hần nghĩ, dù với hần phụ thân là người thân cuối cùng còn lại... có lẽ... có lẽ là... ông cũng chưa từng coi hần là con trai!

Cho nên không chỉ phụ thân hận hần, hần cũng căm hận ông thấu tủy thấu xương!

Hần nhớ trong một quyển sách nào đó đọc được: khổ sở lớn nhất chẳng phải là chết chóc, bệnh tật hay chia ly... mà chính là trong thời khắc hạnh phúc nhất, bị người mình yêu nhất trên đời phản bội!

Cho nên Triệu Vũ Hi đã nảy sinh chấp niệm kinh tởm như vậy: trở thành người cao quý rực rỡ, là đứa con duy nhất của phụ thân hần! Hần muốn khiến ông hạnh diện tự hào, khiến ông yêu thương... sau đó... vào khoảnh khắc nụ cười ông dành cho hần rực rỡ hơn cả xuân phong, hần sẽ rút một đao, đâm sâu vào ngực cha mình!

Từ đó mới không ngừng toan tính mưu cầu, biến Triệu Gia Minh thành tên phá gia chi tử, khiến phụ thân thất vọng về y, rồi hần giết y. Rồi lại biến mình thành lăng tử hồi đầu, thông tuệ tài trí, tiếng thơm ngàn dặm...

Cứ thế bất chấp, cứ thế điên cuồng, quả nhiên cái ngày hần được hoàng thượng ngự bút phong quan, ngũ phẩm bộ Hình, lần đầu tiên trong đời, phụ thân đã thừa nhận hần là nhi tử.

Hần là con của ông!

Hóa ra... hần cũng là con của ông!

Ngày đó Triệu Vũ Hi muốn bật cười thật to, chấp niệm của hần đang từng bước thành toàn! Chỉ là... nước mắt không hiểu sao cứ tuôn mãi không ngừng, dù biết rõ câu nói của ông chỉ là khách xáo thuận mồm, trái tim hần vẫn không kìm được hân hoan thổn thức!

Hần bỗng vọng tưởng nếu phụ thân có thể liếc mắt nhìn hần một chút, thực tâm với hần một chút... dù chỉ một chút... hần chắc chắn có thể... có thể...

Chẳng thể làm gì cả!

Hai người họ đã đẩy nhau đến bước đường này, nhất định phải đấu tới sức cùng lực kiệt, một mất một còn...

Bọn họ... đã chẳng thể quay đầu lại nữa!

Vũ Hi kể đến đây thì ngấm ngấm mắt lại, chuyện xưa đã cạn, ngày thu dần buồn, A Sứu cũng bất giác lặng yên, ngơ ngẩn ngẩn nhìn nắng chiều le lói qua mấy tầng mây, nhuộm đỏ cả góc trời, phủ mon man xuống khuôn mặt tịch mịch u buồn của hắn.

Rất lâu rất lâu, khi nàng tương nam nhân bên cạnh đã biến thành cảnh vật, hòa vào một thể với bức tranh buồn bã diễm lệ ấy, thì một con gió bỗng nhẹ nhàng thổi đến, và thanh âm hân vang lên mỏng lung thấp thoáng, như văng giữa mù sương:

"Nàng có... ghê tởm ta không?!"

"..."

"Không cần giấu diếm! Thật chính bản thân ta cũng..."

"Vũ Hi!"

A Sứu rốt cục cũng thờ dài cất lời, vươn tay nắm lấy bàn tay buốt giá của hắn, xoa vuốt cho đến khi nó tràn ngập hơi ấm từ mình. Nàng bảo:

"Vũ Hi, ta từng kể với chàng chuyện của Thủy Tiên tỷ rồi phải không! Ba năm trước ta ở lại Đào cư... cũng vì tỷ ấy can quan quyền của chàng để cứu mạng, còn ta cần tiền tài của chàng để an yên..."

"Đợi khi về kinh thành ta sẽ nghĩ cách cứu nàng ta..."

"Ý ta không phải vậy!"

Nàng khẽ bật cười, rồi nhẹ tiếp:

"Ý ta là... ta ở bên chàng vì thứ này thứ kia, chẳng phải vì chàng, ta chỉ lợi dụng chàng... khi đó ta luôn tự nhủ như vậy, cố viện rất nhiều cái có cho mình... nhưng kì thực... chỉ vì ta lo sợ... sợ về sau sẽ lại tổn thương thất vọng lần nữa..."

"Sứu Nhi..."

"Vũ Hi! Ta yêu chàng khi đó... có lẽ cũng giống như cách chàng yêu Triệu lão gia vậy..."

"Vớ vẩn! Ta hận ông ta..."

Triệu Vũ Hi giận tái mặt hết lớn, nàng càng khản họng hét lớn hơn:

"Không! Chàng yêu, cực kì yêu! Cho nên hãy dừng lại đi, nếu không sau này chàng nhất định sẽ hối hận!!!"

"KHÔNG! TUYỆT ĐỐI KHÔNG HỐI HẬN!!!"

Triệu Vũ Hi còn muốn rống gân cổ, một tên tiểu binh đã từ đâu chạy về phía họ vội vàng:

"Giám quân! Giám quân! Không xong rồi! Có tin cấp báo từ kinh thành! Lão gia đã trúng phong hàn, hôn mê bất tỉnh..."

"NGƯỜI NÓI GÌ?!"

Triệu Vũ Hi vừa nghe thì bỗng đứng phắt dậy, mặt mũi đang hùng hổ khác chốc đã xám ngoét như tro, loạng choạng bước sang run rẩy nói:

"Ai nhiễm phong hàn? Ai bị hôn mê?"

"Là Triệu lão gia! Là thân phụ của đại nhân! Tính cả thời gian chuyển thư từ Đông Kinh tới đây cũng đã ba, bốn ngày..."

Tiểu binh còn chưa dứt lời, một bóng người đã vội chạy vụt qua vai mình, để lại con gió bức bối rét lạnh. A Sứu ngơ ngẩn nhìn theo, đột nhiên không biết nên khóc vì lão gia, hay cười vì sự ngu ngốc của Vũ Hi nữa:

"Chàng cứ cố chấp già mồm mãi... Nhưng nhìn xem, rõ ràng chàng yêu ông ấy... rất nhiều... rất nhiều..."

...

Khi A Sứu về đến Ninh Ân thành, Vũ Hi đã dọn xong đồ đạc, chuẩn bị về Đông Kinh!

Nàng lúc đầu kinh ngạc, sau ngấm thấy cũng phải! Hắn đi chuyến này rất vội vàng, có thể phải chạy ngựa suốt đêm suốt ngày, nữ tử như nàng theo sẽ trở thành gánh nặng. Nhưng hắn cũng đã sắp xếp cẩn thận, nàng tuy không đi cùng hắn, nhưng ngày mai cũng sẽ cùng với thương đoàn theo về, lộ trình chỉ chậm hơn năm, sáu ngày thôi.

Có nhiều thời gian, nàng có thể tranh thủ thu xếp mọi sự trong phủ nha, thay Vũ Hi cáo biệt quan quân dân chúng, còn có thể nhìn ngắm tỉ mỉ lại một lần thành Ninh Ân bọn họ đã sống suốt hai năm mấy tháng: từng nhánh cây bãi cỏ, cái ao họ bắt cá, thửa ruộng họ lội qua, những mái nhà họ góp công gây dựng, đôi cỏ trải bao la bát ngát, và bầu trời mùa thu trong xanh đẹp để chỉ thuộc về hai người...

A Sứ nghĩ sau này nếu không còn trở lại nơi này, nàng nhất định sẽ lưu luyến... vô cùng lưu luyến!

....

Đường về Đông Kinh lắm sông nhiều núi, lại đi cùng với thương đoàn nên hành trình lắt léo, phải mất bảy ngày A Sứ mới về đến nơi!

Bấy giờ cửa lớn Triệu phủ không treo đèn lồng trắng, chung quanh nhà cũng không có người khóc bi thương, nàng bèn khẽ thở phào một hơi, ít nhất tính mạng lão gia vẫn chưa gặp nguy hiểm

Chỉ là chưa thở được mấy hồi, cảnh tượng trước mắt đã khiến nàng hoảng hốt ngờ nghệch: sân viện lộng gió, nắng chiều bủa vây, và Triệu Vũ Hi đang tay nắm tay với một nữ nhân- không ai xa lạ chính là Lý Phong Ca ba năm vắng bóng.

Thời gian bỗng chốc quay ngược, trở về một ngày nào xa xưa trước, Hạ A Sứ cũng đứng lặng một góc, dờ dẩn ngắm nhìn bọn họ. Chàng phiêu diêu tuần lãng, nàng e lệ dịu dàng, mười ngón tay họ đan vào nhau chặt vô cùng, Triệu Vũ Hi nhìn nàng ấy cũng hết như ngày nào, thiên ngôn vạn ngữ, một mảnh tình thâm...

Tiền đồng ngọc nữ chính là đây!

Đôi lứa xứng đôi, cũng chính là đây!

A Sứ nhìn họ đến điên loạn ngẩn ngơ, đột nhiên nhận ra hình như mình đang... bị phản bội?!

Nam nhân kia mới vài ngày trước còn cùng mình thề non hẹn biển, song tức song phi, vừa quay lưng đã tay trong tay với à đàn bà khác... Thực sự là tên tra nam khôn kiếp, A Sứ phải bước lên chất vấn chúng, cho gian phu một cái tát, có dâm phụ một ánh mắt khinh bỉ coi thường, sau đó tiêu sái quay đầu, sau đó...

Sau đó...

Sau đó... A Sứ không nghĩ nổi nữa, đầu óc bỗng trống rỗng mơ màng. Một vết thương cứ ngỡ liền sẹo lâu rồi, khoảnh khắc này bỗng đột nhiên vỡ bục, máu chảy ạt ào, khiến nàng sợ hãi kinh hoàng, cũng vô cùng đau đớn.

Nhất thời nàng còn chưa cách nào đối mặt, thì thanh âm nữ tử đã khoan thai tiến tới, phóng khoáng lại hết sức mát trong:

"Ừa? Cô nương này là ai đây?!"

Lý Phong Ca liếc mắt đánh giá từ đầu đến chân: quần áo rách rưới, mặt mũi nhem nhuốc tóc tai bù xù, tay xách túi tay kẹp đồ... trông A Sứ hiện giờ không khác gì dân tị nạn.

Triệu Vũ Hi ngó sang có chút kinh ngạc, liền lập tức đứng chắn giữa hai người, dịu dàng nói:

"A Ca, nàng ta là Hạ A Sứ!"

"À~ Thì ra là ân nhân của Vũ Hi sao!"

Lý Phong Ca bật cười muốn vuron tay nắm lấy nữ tử trước mặt, lại bị Triệu Vũ Hi can ngăn. Ừm... cảm giác thế nào nhỉ... giống như không muốn bảo bối của mình nhiễm phải thứ ô uế bẩn thỉu!

Lý Phong Ca cũng không nề hà gì cả, lại bước một bước lại, vui vẻ nói:

"Ta đã nghe Vũ Hi kể về cô nhiều lần, giờ mới có cơ hội gặp! À... cô chưa biết ta nhỉ... ta tên là Lý Phong Ca, cô có thể gọi ta là Phong Phong, Ca Ca, Tiểu Phong Phong, Tiểu Ca Ca hay Phong Nhi, Ca Nhi cũng được! Còn cô thì thế nào, Hạ cô nương? Ta gọi cô là Sứ Nhi nhé?! Sứ Nhi... trê trâu... hi hi cái tên này rất có hàm xúc nha..."

Lý Phong Ca lú lo như chim, vậy mà vào tai A Sứ nửa chữ cũng chẳng lọt.

Trong đầu nàng chỉ liên tục lặp lại rồi lặp lại: ân nhân... ân nhân...

Hạ A Sứ ở bên Triệu Vũ Hi gần mười ba năm, đồng cam cộng khổ, cùng tử cùng sinh, cùng trải qua bao nốt trầm thăng, cùng sẻ chia bao bí mật chôn sâu trong xương tủy... cứ tưởng đã gần gũi đến vậy... lại không ngờ rằng khi giới thiệu nàng với Lý Phong Ca, hần lại dùng hai từ xa lạ nghiệt ngã ấy?!

Ân nhân?

"Chàng thực coi ta... chỉ là ân nhân của chàng ư?!"

Chương 7-2: Nước mắt tựa cánh hoa đào 2

"Chàng coi ta... chỉ là ân nhân của chàng ư?!"

Nàng khó khăn lắm mới thốt lên một câu, thanh âm khan đặc, không ngừng đau đáu nhìn về hắn.

Nàng muốn kiếm tìm một biểu cảm ăn năn hối lỗi, hoặc là bất lực không cam. Càng muốn hắn nói với nàng những chuyện này chỉ là một giấc mơ, là cơn ác mộng kinh hoàng, hay giống như một tình tiết hiểu lầm vụng về, mà trong mấy câu chuyện tài tử giai nhân Thủy Tiên kể ngày xưa thường nhắc đến.

Tiếc rằng hắn một từ cũng chẳng nói, thậm chí nửa cái liếc mắt cũng chẳng bỏ thí cho nàng. Tâm trí hắn chỉ mãi miết hướng về Lý Phong Ca, nhìn nàng ấy đến trù mến mơ màng, dịu dàng bảo:

"A Ca, Hạ cô nương vừa từ Ninh thành về đây, đường xa chắc rất mệt mỏi, chúng ta đừng làm phiền nữa! Mau đi bái kiến phụ thân thôi, ông ấy chờ mỏi mắt rồi..."

"Ừ ừ.. Phụ thân chàng nói chuyện chán chết, lúc nào cũng đòi mau cưới sớm gả, còn đòi cháu ôm... Ta mới không thèm nói chuyện với ông nha! Sầu Nhi cô nương dễ thương hơn, tên cũng hay ho như vậy..."

"A Ca, thôi nào!"

Triệu Vũ Hi khẽ gắt lên, cũng không phải giận dữ khó chịu mà chỉ như tiếng đồ dành trẻ nhỏ. Rồi vòng tay gần như ôm trọn nàng ấy vào ngực, vừa giữ cho nàng ấy yên lặng, vừa bức bách nàng ấy rời khỏi sân viên. Nơi vừa nãy còn nhộn nhịp ba người, thoáng cái chỉ Hạ A Sầu trơ trọi ngây ngô, mặc cho gió thổi lảng đãng, ráng chiều mênh mang, phủ từng mảng xuống khuôn mặt mình.

Là kinh hoàng uất ức tột cùng, hay đau đớn thấu tận tâm can?!

Hạ A Sầu thậm chí một câu cũng chẳng thể thốt lên, chỉ có nước mắt tuôn rơi, rơi không ngừng... cứ khóc đến mê loạn điên cuồng, hai hốc mắt giống như một bầu trời nào đó bỗng vụn vỡ tan tành, tăm tối quay cuồng, đùng đùng sấm chớp...

Mưa trút xuống như thác!

Nước mưa hòa vào nước mắt, khôn cùng lạnh lẽo, như muốn ăn mòn lý trí, xé thịt róc xương. Gió thốc từng cơn, thấu tận tâm can, xé trái tim tan tác thành ngàn mảnh...

Đau đớn thật!

Đau đến toàn thân một nhòai kiệt quệ, Hạ A Sầu vô lực nhắm nghiền mắt lại, ngã khụy xuống sân viên hoang tàn. Trước khi ngất lịm, nàng chỉ nghĩ được duy nhất một điều: ba năm... hóa ra thời gian trôi thật nhanh... ba năm... đã hoàn toàn kết thúc!

...

Hạ A Sầu người cũng như tên, vốn khỏe mạnh như trâu, vận lộn trầy trật hai mươi mấy năm cũng mới chỉ qua vài ba trận ốm. Vậy mà một cơn mưa này, không ngờ lại có thể khiến nàng bệnh đến hôn mê.

Khi tỉnh dậy, gian phòng chung quanh nhỏ hẹp nhưng được bày biện rất thoáng mát gọn gàng, bên tai có tiếng chim hót véo von, trong không khí thoang thoảng hương thuốc bắc... những cảnh vật tuy cách biệt lâu lắm nhưng với nàng vẫn rõ ràng quen thuộc, là tiệm thuốc thành Nam nàng làm việc nhiều năm trước:

"Luu... đại phu..."

Hạ A Sầu khẽ gọi người phía trước, vì hôn mê nhiều ngày mà thanh âm hơi khàn khàn uất nghẹn.

"Tỉnh rồi à?!"

Vị đại phu có khuôn mặt đẹp tựa ánh trăng chậm rãi ngừng đầu khỏi bếp lò, lau sạch tay bằng khăn ướt, mới điềm nhiên lại bên giường bắt mạch cho nàng, kiểm tra sau trước một hồi rồi gặt đầu nói:

"Ừm.. hồi phục cũng tương đối, uống thêm chục thang nữa là không còn vấn đề..."

Mấy chục thang thuốc? Nàng bệnh nặng đến thế sao? Trước đây bị cảm mạo cũng chưa từng thấy cơ thể bại hoại yếu ớt như bây giờ, tựa như đã mê một rất lâu rất lâu... A Sữu cô hít sâu một hơi, nén xuống cơn đau âm ỉ trong lồng ngực, đề đặt hỏi:

"Đại phu... hôm nay là ngày nào?!"

"Hai hôm trước đã lập đông! Người hôn mê gần nửa tháng rồi!"

Ngài dửng dưng, phớt lờ biểu cảm không thể tin của A Sữu, vừa nhắc cái ấm trên bếp lò gan ra một bát thuốc nóng bỏng, vừa lạnh tiếp:

"Uống đi!"

"Đại phu..."

Hạ A Sữu đỡ lấy, ngơ ngẩn nhìn nữ tử in bóng trên mặt nước thuốc đen đặc đó: mặt mày hốc hác, da dẻ khô cằn, hai hốc mắt trũng xuống như ma... Dáng vẻ của nàng bây giờ đương nhiên không phải dáng vẻ nên có của người chỉ mới trải qua một trận dầm mưa cảm mạo thông thường. Nàng còn hôn mê đến nửa tháng, rõ ràng là...

"Thân thể ta... đã xảy ra chuyện?! Là mắc bệnh nan y gì ư?"

"Người không biết?"

Lưu đại phu hơi kinh ngạc, rồi như hiểu ra điều gì, khóe mi bỗng nhúu chặt một đường, đôi môi hoa đào cũng khẽ gằn gặt:

"Ta còn tưởng là do người... chẳng ngờ... chẳng ngờ... đúng là oan nghiệt..."

"Đại phu nói gì tiểu nữ không hiểu?!"

"Người phát độc thủy ngân!"

Lần này đại phu không cân nhắc lấy nửa phân, điềm đạm tiếp:

"Thủy ngân tuy không quá nguy hại, đưa vào cơ thể người hàm lượng cũng rất nhỏ nhưng lại liên tục ba năm, tích tiểu thành đại... cơn mưa hôm đó vừa đúng là giọt nước tràn ly, cho nên là..."

"Ý người là gì? Tiểu nữ không hiểu? Trúng độc? Ba năm? Làm sao có thể..."

A Sữu nói đến đây bỗng dừng im bật, trước mắt thoáng ảm hiện hình ảnh một đôi tình nhân đang nồng nàn âu yếm, trong đầu cũng lóe lên một suy nghĩ, chỉ là suy nghĩ ấy quá đời kinh khiếp nghiệt ngã, khiến cả người nàng run như cây sậy, tim cũng bất giác đốn đau.

"Xin lỗi!"

Lưu đại phu bỗng thở dài một hơi, khổ sở đáp:

"Có lẽ ngày ấy ta khuyên sai rồi! A Sữu, sau ngày người dùng yêu Triệu Vũ Hi nữa!"

"Không yêu chàng?"

Không yêu chàng nữa ư?

Hạ A Sữu lẩm nhẩm mãi một câu, nàng tự hỏi:

Triệu Vũ Hi, chàng rốt cục đã làm gì ta? Chàng đối với ta thế nào, để hiện giờ đến người bàng quang thế sự như đại phu cũng khuyên răn ta?

Đối với ta ra sao, để cõi lòng ta lại đau đớn tan nát đến thế?

Hiện giờ ngay bên tai, Lưu đại phu đang nói với ta chàng đã mang sinh lễ trầu cau đến Lý tướng phủ. Ta hôn mê nửa tháng chàng chưa từng xuất hiện, chỉ sớm sớm chiều chiều cùng Lý Phong Ca.

Hôn sự của hai người đã được bề trên đồng thuận, được dân chúng khắp kinh thành tán tụng chúc mừng, đến đương kim hoàng đế cũng ra chiếu giữ chàng lại làm quan ở Đông kinh, ban cho thư hôn, viết tặng bốn chữ "răng long đầu bạc"...

Vậy là.. chàng sẽ lấy nàng ấy!

Triệu Vũ Hi... rốt cục... chàng đã đối với ta như vậy?!

Đối với ta như vậy??!

Làm sao chàng có thể đối với ta như vậy???

Hạ A Sứ càng nghĩ, lồng ngực nghẹn uất run rẩy, nước mắt chảy thành sông, càng ngó xuống bát thuốc nguội ngắt trong tay càng thêm nghẹn ngào thổn thức.

Nàng vẫn nhớ như in những lời Triệu lão gia từng nói: Lý Phong Ca phải để tang ba năm, Triệu Vũ Hi liền hứa không nạp thiếp ba năm, cho nên dù A Sứ nỗ lực ở bên hấn thế nào, cũng chỉ là thế thân tạm thời, không danh không phận.

Nàng cũng biết rõ thủy ngân có công dụng gì! Mỗi ngày đưa vào cơ thể nàng một lượng nhỏ, triền miên liên tục, chẳng phải để đề phòng nàng có thai ư?!

Hắn đặt nàng bên gối, nhưng có lẽ không đặt ở trong lòng! Dù hứa với nàng ngàn lần lời ngon tiếng ngọt, nhưng tại thời điểm chạm phải quyền lợi của Lý Phong Ca, vẫn sẵn sàng ra tay phản kháng!

Hắn không yêu, chỉ đang lợi dụng!

Cho nên ngày hôm ấy trước mặt Lý Phong Ca, mới quyết tuyệt vạch rõ ranh giới với nàng như vậy!

Cho nên mới bất chấp độc tính của thủy ngân, mắc kệ sức khỏe của nàng! Giống như tình trạng nàng bây giờ, xem ra không chỉ muốn nàng tránh thai, hắn còn mong nàng chết!

Nàng sẽ chết!

"Hắn là sắp chết... đúng không?!"

"Có ta ở đây, nguoi chưa đi được đâu! Chỉ là nguoi..."

"Ta làm sao?"

"Chỉ là thân thể nguoi... e rằng sau này khó lòng có con được!"

"Ta vô sinh?!"

Hạ A Sứ chột muốn bật cười! Vô sinh, tức là mất đi tư cách trở thành nữ nhân thực thụ! Vô sinh, là đòi sau đừng mong có thân nhân gia đình!

Vô sinh đối với nàng, cũng khác gì cái chết?!

"Đừng bi quan quá!"

Lưu đại phu nhìn nàng chăm chú, trầm ngâm một lúc, mới điềm đạm bảo:

"Nghĩ lại thì... Triệu Vũ Hi ta gặp ở Ninh Sóc trước kia... cũng không giống loại người tàn nhẫn đến vậy! Liệu rằng... có ản tình gì không?"

"Ản tình?!"

Hạ A Sứ bỗng nhủ mảy, những cảnh tượng đã trải trong suốt ba năm qua bỗng ùa về trước mắt: khi Triệu Vũ Hi hôn môi nàng, hứa sẽ không để nàng đau... khi ngắm nhìn cánh hoa cuối cùng rụng rơi, hẹn mùa xuân năm sau trở về suối đào ngàn tuổi... khi bọn họ cùng chiến đấu với nước lũ, loạn dân và bệnh dịch... và cả khi cùng ngồi bên nhau, ngắm nhìn bầu trời mùa thu trong xanh đẹp đẽ...

Tất cả những thành khẩn chân trọng khi ấy, đến tận giờ vẫn khiến trái tim nàng rung động băng khuâng!

Chân thật như vậy... đẹp đẽ lãng mạn như vậy... có thực là ản tình không?

Nếu vậy... người hạ thuốc nàng ba năm...

"Có thể nào... là một kẻ thù khác của nguoi? Hoặc là người được lợi khi các nguoi hiểu lầm cách trở?!"

"Kẻ... được lợi?!"

Hạ A Sứ lẩm bẩm lại mấy từ này, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh vị tiểu thư có đôi mắt mềm mại như nước, thanh âm trong trẻo tựa sương kia... Lý Phong Ca... phải rồi, là nàng ấy!

Chắc chắn là nàng ấy!

Không ngờ vẻ ngoài xinh đẹp tài hoa, lòng dạ lại rắn rết ác độc đến thế! Là nàng ấy được lợi nhiều nhất! Chính nàng ấy đã bày kế hãm hại ly gián bọn họ!

"Ta phải đi nói với Vũ Hi! Phải bắt nàng ta trả giá!"

A Sứ khẽ hét lên, muốn chạy vội ra ngoài. Thế nhưng cơ thể vì hôn mê lâu ngày mà cứng nhắc một nhວៃ, chân tay đều vô lực mềm yếu. Lưu đại phu

bèn diu nàng nằm xuống giường lần nữa, rồi thở dài bảo:

"Ta nói ngươi không chết, chứ không nói ngươi đã hoàn toàn khỏe mạnh! Thời gian tới ngươi phải ngoan ngoãn uống thuốc đường bệnh, nếu không sau này nằm liệt cũng đừng trách ta!"

"Nhưng mà..."

"Cố chịu nửa tháng, vừa hay hôn lễ của Triệu Vũ Hi và Lý tiểu thư đó tổ chức vào ngày hai mươi, đến lúc đó ngươi trực tiếp đến cướp rể trị dâu cũng không muộn!"

Đại phu nói một câu này, rồi giật lấy bát thuốc lạnh ngắt trong tay A Sừ, thay vào một bát thuốc mới còn nóng.

Nàng ngẩn nhìn hương khói mệnh mạng ấy, lại nhìn đến bàn tay gầy gò xơ xác của mình, bỗng nảy sinh quyết tâm vô cùng, nâng thuốc lên mỗi một đường uống cạn.

Nàng nghĩ thời gian trôi nhanh như vậy, nửa tháng nữa cũng chẳng hề dài!

Đến lúc ấy Hạ A Sừ nhất định sẽ tìm tới hỷ phòng... những đứa con chưa thành hình của nàng... những nỗi đau thấu tận tâm can... những tổn thương này... chẳng cần phải giải thích dài dòng, đến lúc ấy phải có người chịu trách nhiệm!

Có người... nhất định phải chết!

...

Chớp mắt một cái, hai mươi tháng mười, trời đêm không mưa, gió cuốn se lạnh, là một ngày thời tiết tuyệt đẹp, phù hợp cho việc cưới hỏi.

Hạ A Sừ cầm một con dao, xuyên qua đám người ồn ào náo nhiệt, qua hành lang ngập tràn đèn đuốc, đến được một khu đình viện.

Nơi ấy... chính là hỷ phòng!

Nàng lặng lẽ tiến vào, thấy bên trong vô cùng xa hoa tráng lệ, rèm màn, đèn nến, chần nệm... khắp nơi đều cháy rực sắc đỏ, thế nhưng nổi bật nhức mắt nhất vẫn là tân nương đang nhu thuận ngồi nơi cuối giường.

Nàng ấy mặc giá y bảy lớp, bên trên thêu hình vạn đóa hoa mai, đính đủ loại kim thoa châu ngọc, vô cùng quý giá tinh xảo. Khuôn mặt tuy khuất lấp dưới khăn trùm, không nhìn rõ, nhưng chỉ qua cần cổ trắng trẻo mịn màng, dáng hình yếu điệu mảnh mai, cũng có thể mường tượng được ra một tuyệt thế giai nhân, sắc nước hương trời.

Nàng ấy thật đẹp, và còn là thê tử danh chính ngôn thuận của Triệu Vũ Hi!

Hạ A Sừ càng nghĩ tim càng đau, càng nhìn, sắc đỏ kia đâm vào càng giống như ngàn vạn mũi kim, khiến đôi mắt nàng tê nhức nóng bỏng. Bàn tay đang nắm dao vẫn瑟瑟 hãi run rẩy, nhưng cõi lòng nàng càng kiên định cương quyết!

Nàng phải giết nàng ấy!

Người hạ thuốc nàng mấy năm qua chắc chắn là nàng ấy!

Khiến nàng đời này vô sinh cũng là nàng ấy!

Nàng ấy có được tình yêu của Triệu Vũ Hi, nhưng lại độc ác tàn nhẫn như vậy... nàng ấy không xứng đáng với Vũ Hi!

Nàng phải bảo vệ Vũ Hi, cũng phải trả thù cho những đứa con của bọn họ!

Nàng phải giết chết nàng ấy!

Ngón tay nghiền chặt cán dao đến trắng bệch tê dại, nhưng A Sừ chẳng nao núng chút nào, bước từng bước đến đặt dao lên cổ nàng ấy, gần thật mạnh:

"Lý Phong Ca, ta đến đòi mạng ngươi đây!"

"Sừ Nhi?!"

Lý Phong Ca nhìn thấy lưỡi dao sắc lạnh của mình, có chút hốt hoảng, nhưng khi nghe được giọng nói người trước mặt thì bất giác thờ phào, vươn tay hất khăn trùm đầu ra, kinh ngạc nói:

"Sừ Nhi, cô đang làm gì vậy?"

"Hỏi ngu ngốc, đương nhiên là đến đòi mạng ngươi!"

"Nhưng tại sao?"

Lý Phong Ca ngược đôi mắt trong trẻo lên đối lại Hạ A Sứ, run giọng tiếp:

"Cô nương biến mất suốt một tháng, ma ma thiếp thân vẫn luôn nhắc ta cẩn thận đề phòng, ta lại không hiểu! Nhưng mà hôm nay cô đến đây... cô định giết ta thật ư? Tại sao chứ?"

A Sứ khó hiểu nhìn, nàng ấy hỏi nàng như vậy, rốt cục là vì đống kịch quá tốt, hay là quá độc ác ngông cuồng? Những tổn thương nàng ấy gây cho nàng, thấu tủy thấu xương như vậy, còn chưa đủ lý do để chết sao?

"Lý Phong Ca, ta đã vô sinh!"

"Gi cơ?"

"Một tháng vừa rồi chính là thời gian thủy ngân phát tác! Ngươi chắc hả hê lắm?! Hạ thủy ngân ta suốt ba năm, vừa khiến ta không thể mang thai vừa từ từ tích độc, cho nên bây giờ ta chỉ còn nửa cái mạng, cũng đã vô sinh rồi... Đời này kiếp này chẳng thể có con, cũng không còn tư cách ở bên Triệu Vũ Hi nữa!"

"Sử Nhi, cô...cô..."

Lý Phong Ca vừa nghe thì trợn mắt kinh hoàng, cổ họng nàng ấy lắp bắp, thốt mãi chẳng lên lời. Hạ A Sứ lại nhoen cười buồn, nhọt nhọt tiếp:

"Lý Phong Ca, ta đã yêu chàng mười ba năm, đợi chàng mười ba năm, cứu chàng hai mạng, đồng cam cộng khổ, cùng tử cùng sinh... Cho dù cuối cùng... chàng yêu người... dù ta chỉ là thể thân... nhưng mà sao người... sao có thể đối với ta như vậy?!"

Thanh âm nàng càng lúc càng thỏn thức uất nghẹn, Lý Phong Ca vừa nghe thì kinh ngạc khó tin, rồi bỗng hiểu ra, xót thương đồng cảm, rồi càng ngày càng day dứt hồ thẹn. Nàng ấy thở một hơi dài, khẽ khàng nói:

"Ta thay chàng tạ tội với cô!"

"Ngươi có ý gì?!"

"Ngươi hạ độc cô không phải là ta! Vũ Hi từng nói thời gian ấy vì nhu cầu sinh lý, không thể không phát sinh chút quan hệ, nhưng chàng đoán chắc không để lại hậu họa! Lúc ấy ta mờ mịt, nhưng giờ ngẫm lại xem ra..."

"Ngươi cảm miêng!"

A Sứ hét lên, nhưng Lý Phong Ca vẫn bỏ ngoài tai, nhẹ giọng tiếp:

"Thủy ngân vốn là bài thuốc tránh thai ngàn năm rồi, khiến cô ra nông nổi này hẳn vì chàng không hiểu y lý, lạm dụng hàm hồ... Vũ Hi không có ác ý gì đâu, xin cô hãy bỏ qua cho chàng..."

"CÁM MIỆNG!!!"

Lưỡi dao trên tay dí xuống càng mạnh, da thịt Lý Phong Ca bị cứa rách, máu đỏ rỉ ra. A Sứ nhìn thấy thì có chút sợ hãi mừng lung, nhưng vẫn không bỏ được cổ chấp điên cuồng, giận dữ quát:

"Chàng làm sao có thể đối với như ta như vậy! Chàng từng hứa hẹn thề thốt với ta... cùng uống rượu ngắm hoa... cùng chặn vịt nuôi gà... trọn kiếp trọn đời... chàng sẽ không bao giờ làm ta đau... sẽ không... Đứng rồi, chính là ngươi!"

A Sứ bỗng mở bừng mắt, nhìn tròn trọc Lý Phong Ca, nghiến răng hét:

"Là ngươi mê hoặc chàng! Là ngươi hãm hại ta! Là ngươi chia uyên rẽ thúy! Ta không tin ngươi, phải giết ngươi! GIẾT NGƯỜI!!!!!!!"

Lưỡi dao còn chưa kịp bỏ xuống, người bên dưới đã bắt ngờ xoay một vòng, chân nàng ấy tung cước, cổ tay A Sứ bỗng truyền cơn đau rất, lưỡi dao buông lỏng, rơi bộp xuống đất. Một chân khác của nàng ấy cũng cùng lúc vươn tới, đá bay dao vào góc tường. Hàng loạt động tác như vậy diễn ra lại chỉ trong chớp mắt, A Sứ còn chưa kịp phản ứng, ngón tay nàng ấy đã điểm xuống huyệt vị, khiến cơ thể nàng bỗng cứng đờ. Nàng kinh hoàng ngẩn nhìn, thấy nàng ấy phui phui bàn tay, điềm nhiên bảo:

"Lý đại tướng quân uy danh bốn bể, con gái của người, thứ đầu tiên học không phải chữ nghĩa mà là binh đao! Sử Nhi, vừa rồi ta để mặc cô, không phải vì ta sợ, mà chỉ bởi cô là ân nhân của chàng!"

"Ngươi..."

"Cô hận ta, cũng có cái lý của cô! Nhưng cô ngàn vạn lần không nên làm mấy chuyện ngu ngốc như thế này! Lý Phong Ca ta làm người đường đường chính chính, không thẹn với lòng! Những lời vừa rồi ta nói là thật, ta chưa bao giờ, cũng sẽ không bao giờ vì tranh giành tình cảm mà làm hại đến cô!"

"ĐỐI TRÁ! TIỆN NHÂN! TA PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!!!!!"

"Không! Kẻ đang dối lừa chính là cô đấy!"

A Sứ càng rống càng to, nhưng lại không át nổi giọng nói trấn định lạnh lùng của tân nương trước mắt:

"Sứ Nhi, cô đang tự lừa dối chính mình! Cô chắc chắn đã cảm nhận được tất cả, nhưng cô không dám đối mặt, không dám tin Vũ Hi lại dối với cô như vậy, không cam tâm cố chấp bao năm lại kết thúc thế thảm như vậy... cho nên cô mới cố đẩy tội lỗi lên đầu ta..."

"KHÔNG! KHÔNG PHẢI VẬY!!"

"Chẳng phải cô biết ta vô tội, nên vừa rồi mới chần chừ không nỡ một dao chém chết ta ư?! Sứ Nhi, ánh mắt cô đã tố cáo cô rồi! Tinh táo lại đi! Cái cô dành cho Vũ Hi không phải là tình yêu, mà là cố chấp ngu muội! Cô chỉ đang tự hủy hoại mình..."

Thanh âm Lý Phong Ca rành mạch rõ ràng, từng câu từng chữ như tiếng sấm truyền từ trời cao, đánh cho Hạ A Sứ tan tác tàn tạ. Nước mắt nàng bỗng tuôn dài tuôn dài, cổ nhấm nhát bọt tai, nức nở khóc:

"ĐỪNG NÓI! LÀM ƠN! ĐỪNG NÓI NỮA!"

"Ta không muốn tương lai hạnh phúc của bọn ta lại đem lót từ tấn bi kịch của cô!"

Lý Phong Ca cười nhợt nhạt, rồi lại điểm thêm vài huyết đạo nữa. Lần này A Sứ gần như biến thành tượng đá, cổ họng cứng nhắc không thể nói, đến mí mắt cũng chẳng chớp nổi lại được.

"Sứ Nhi, đêm nay cô đừng mong trốn tránh, hãy nhìn cho rõ đi!"

Nói rồi nàng ấy đẩy Hạ A Sứ vào tủ quần áo trong góc phòng, khép cánh cửa lại vừa đủ hở ra một khe hẹp bằng ngón tay, từ vị trí này thuận tiện có thể nhìn thấy hết toàn cảnh trước mặt: giường lim mảnh lụa, chăn nệm đỏ rực, nến hỷ cháy sáng. Tân nương mới vừa rồi còn hùng hổ hô to gọi nhỏ, giờ đây đã phủ khăn che kín mặt, nhu mì lệ ngồi bên mép giường.

Nửa khắc chưa hết, bên ngoài liền nghe tiếng cười nói chúc tụng, chén chú chén anh, rồi có tiếng chân bước loạng choạng, rồi đến tiếng bà mối vui mừng thông báo:

"Tân nương tử, tân lang đến rồi!"

Hỷ phòng cùng lúc ấy bật mở, gió mùa đông ủa vào, đem theo hương rượu menh mang, và cả mùi hương của người đó.

Thực thân thuộc gần gũi, cũng thực lạ lẫm xa xôi, nam nhân phía trước đầu đội kim quan, đai lưng bạch ngọc, một thân trường y đỏ rực như lửa, tôn thêm thần thái cao sang tuấn tú. Mắt hoa đào men say lấp lánh, mỗi mọng nước nở rộ, cũng càng bội phần dụ hoặc quyến rũ, câu hồn đoạt phách người...

Hạ A Sứ ở bên hấn mười ba năm, chưa từng vì vẻ ngoài của hấn có bao nhiêu xinh đẹp.

Thế nhưng khoảnh khắc này khuôn mặt này lại khiến tâm nàng rung động khôn cùng, cũng đau đớn khôn cùng, khi thấy ngón tay hấn chậm rãi vén khăn trùm đầu, nâng gương mặt tân nương, dịu dàng gọi:

"A Ca... Rốt cục... ta cũng cưới được nàng rồi!"

Triệu Vũ Hi dứt lời, vươn tay ôm nàng ấy vào lòng, cảm gác nhẹ lên trán nàng ấy, khẽ khẳng bảo:

"Từ giờ... nàng đã là người của Triệu gia!"

"Ừm..."

Lý Phong Ca cũng vòng tay ôm lấy lưng hấn, má khẽ cọ vào lồng ngực hấn. Ở tư thế này, nàng ấy có thể nghe thấy từng nhịp tim của hấn.

Phụ thân nàng ấy từng nói con người có thể khống chế ánh mắt, nhịp thở, hành vi, nhưng vĩnh viễn không khống chế được trái tim mình. Cho nên muốn kiểm nghiệm ai đó, hãy lắng nghe nhịp đập của họ, lúc nào sai lúc nào đúng, khi nào thực khi nào gian, trái tim đều sẽ trả lời.

Trái tim Vũ Hi đang nghĩ điều gì?

"Vũ Hi, chàng có đang hạnh phúc không?"

"Có! Ta hạnh phúc!"

"Vũ Hi, vừa rồi Hạ cô nương đã đến đây!"

"Hả?!"

Trái tim Vũ Hi bỗng ngừng một nhịp.

"Nàng ấy muốn giết thiếp! Nàng ấy cho rằng thiếp lên cho nàng ấy uống thuốc tránh thai ba năm, hại nàng ấy vô sinh, mạng cũng mất một nửa!"

Lần này không chỉ trái mà nhịp thở của Vũ Hi cũng ngừng lại, cả người bỗng chốc như bị rút cạn sinh lực, chẳng thể giãy dụa, mất đi cảm xúc. Lý Phong Ca dõi theo từng thay đổi của hắn, trầm ngâm một lúc mới cười bảo:

"Nhưng mà... thiếp không làm những chuyện đó! Không phải thiếp, Vũ Hi, chàng có biết là ai hại nàng ấy không?!"

"Ta biết!"

Triệu Vũ Hi rốt cục bừng tỉnh từ biển sương mù, trái tim nảy lên, bình ổn nhịp nhàng, tựa như những xúc cảm vừa rồi chẳng chút quan hệ đến mình, chỉ có thẳng thắn và đậm nhạt:

"Phải! Kẻ đó... là ta!"

"Nàng theo chàng bao nhiêu năm, chàng lại đối với nàng như vậy... Vũ Hi... tàn nhẫn quá! Lẽ nào chàng không có chút tình cảm gì với nàng ư?"

Vũ Hi bỗng vươn tay nâng gương mặt Lý Phong Ca lên, ánh mắt hắn nhìn nàng ấy thâm thúy mà nồng nàn, cuối cùng thờ dãi đáp:

"Ngày ngày tháng tháng, sớm sớm chiều chiều, nếu nói không có tình cảm, A Ca có tin không? Còn ta... ta không tin!"

"Vũ Hi?"

"Đúng vậy, ta có thích Hạ A Sứ!"

Thanh âm hắn hơi mơ màng, nhưng từng câu từng chữ đều tựa hồ lưỡi dao, rạch xé tâm can người, vô cùng rõ ràng, vô cùng đau đớn.

Hắn nói:

"Cho nên A Ca... Triệu Vũ Hi là một kẻ xấu xa khôn nạn! Dù biết sẽ khiến nàng ấy tổn thương như vậy, vẫn mặc kệ điên cuồng! Bởi vì... chấp niệm! Thích Hạ A Sứ... dù thích hơn nữa... cảm xúc đó cũng chẳng so được với ham muốn trở thành phu quân của nàng! Chẳng so được với chấp niệm ám ảnh một đời ta!"

Khi nói mấy lời này, trái tim Triệu Vũ Hi vô cùng bình ổn điềm tĩnh, đó đều là những lời độc tận đáy lòng! Chúng khiến Lý Phong Ca ảm áp ngọt ngào, nhưng cũng không khỏi có chút xót xa.

Nàng ấy liếc nhìn nữ tử vẫn ngồi sau cánh cửa tử kia, nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của họ, Hạ A Sứ không biết đang nghĩ gì?!

Bị phản bội bởi người mình yêu thương tin tưởng nhất, vào khoảnh khắc hạnh phúc nhất, giống như lời Triệu Vũ Hi từng nói dưới một bầu trời xanh cao sạch sẽ... đó chính là nỗi đau tột cùng của nhân thế... ném trái nó, Hạ A Sứ, người có cảm nhận gì?!

Có phải nên khóc lóc nháo loạn?

Hoặc bắt chấp xông ra, trả thù bọn họ?

Hoặc là giết chết bọn họ?

Hoặc là tự tử? Để Triệu Vũ Hi sống cả đời trong dằn vặt tự trách?!

Hoặc là... hoặc là...

Suy nghĩ như những bông pháo vội vàng cháy sáng, cũng nhanh chóng tàn lụi thê lương, xác pháo vương vãi đầy trời, rách nát tàn tạ... Tâm trí Hạ A Sứ cũng quay cuồng hỗn loạn, dường như muốn bật cười, cười đến điên loạn, vậy mà nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi, lăn dài trên gò má.

Nước mắt có vị tanh nồng mặn chát, vị của máu, vị của huyết lệ bất cam, và cả uất hận.

Nàng uất hận nhìn nam tử mình một đời tâm niệm nâng gương mặt một nữ tử khác, nhẹ nhàng hôn lên! Ánh mắt nữ tử kia len lén liếc về tử quần áo có Hạ A Sứ bên trong, ngượng ngùng cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không phản kháng ngăn cản.

Họ ôm lấy nhau, mười ngón tay đan lồng, hai cánh môi dán lại một chỗ, chậm rãi dây dưa, cuốn quýt dịu dàng. Nền sáng mờ ảo, rèm mừng nhẹ buông, không khí chung quanh thoang thoảng hương rượu cùng hương hoa, khiến khung cảnh thêm phần ám muội mê đắm, nhưng cũng không che nổi cái tình trong trẻo tinh khôi trong họ.

Tình đơn giản là tình, không hề đau đớn máu me, nhục cảm tràn đầy như nụ hôn đầu vào một mùa đông xưa, tình không phải dục!

Triệu Vũ Hi yêu Lý Phong Ca, rất nhiều rất nhiều, Hạ A Sứ có thể cảm nhận được!

Nàng thấy ngón tay hắn từ từ đan cài vào mái tóc, vuốt ve từng đường nét trên gương mặt nàng ấy. Đôi môi hắn dừng trên vầng trán trắng ngần, nơi

khỏe mắt mảnh mai của nàng ấy, lướt nhẹ xuống nơi chóp mũi, bờ má, vành tai, góc miệng...

"A Ca... nàng là của ta!"

Vừa nói khê khàng, bàn tay hắn vừa vờn lên cỏi giá y trên mình nàng ấy, từng lớp từng lớp, đào hoa màu máu, vương vãi rụng rơi...

Không còn ngăn cách nào, chẳng chút che đậy nào, thân thể tinh nguyên nhất của họ phơi bày trước mắt nhau.

Nàng ấy nhìn hắn, hắn ngắm nhìn nàng, ngắm đến thất thần, vội vã hôn lên. Từng tác da tác thịt của nàng ấy đều ghi khắc dấu môi nam nhân, chân trọng nâng niu, giống như món bảo vật quý giá nhất trên đời...

Hạ A Sừ chưa bao giờ thấy hắn làm chuyện gì chuyện chú tử mi đến vậy, đến từng ngón chân của nàng ấy đều được liếm cắn gặm, lưu lại hương vị và bọt nước sáng bóng của hắn.

Bàn tay hắn vuốt ve bầu ngực của nàng ấy, nhào nặn xoa nắn ra muôn vàn hình dạng. Một bàn tay khác chạy qua cái bụng bằng phẳng, len vào lớp lông tơ, chạm xuống vùng đất thần bí. Ngón cái và ngón trỏ niết chặt hạt châu bé nhỏ, ba ngón còn lại thông thả đi động, cọ xát, trà lau lên khắp cùng hoa môi, mép huyết của nàng ấy.

A Sừ nghe thấy tiếng nàng ấy hỗn hên thờ đóc, run rẩy gọi tên hắn:

"Vũ Hi... Vũ Hi..."

Rồi lại thấy cơ thể nàng ấy giãn giãn, miệng ngáp từng cơn xen lẫn tiếng khóc nức nở, tiếng rên rỉ ngân nga, khi ngón tay hắn tìm đến vùng cửa động mỏng manh, nắn mê day nghiền, sau đó tiến vào.

"Vũ Hi... đau..."

Nàng ấy hơi nhú mày, hắn liền vội vã đình chỉ hành động, cánh môi ngậm lấy cánh môi nàng, hôn liếm dịu dàng, khe khẽ bảo:

"Cố chịu đựng một chút, A Ca!"

"Chàng... chậm thôi!"

"Ừm!"

Hắn bật tiếng cười, ngón tay lại một lần nữa tiến vào, chỉ là lần này động tác vô cùng, vô cùng nhẹ. Hắn để cho nàng ấy thích ứng từng chút từng chút một, ngón tay mới chậm rãi xoay đẩy, đè ép vách tường mềm, đùa giỡn bôi thịt non.

Hắn khiến cơ thể nàng ấy càng lúc càng nóng bỏng, mồ hôi nhỏ nhai, từ nơi sâu thẳm bỗng xuất tiết ra một dòng nham thạch, vội vàng chảy siết.

"Thoải mái hơn chưa?"

Hắn hỏi nàng ấy, nhìn nàng ấy ngượng ngùng đỏ mặt, bàn tay bên trên nắm bầu ngực càng chặt, ngón tay bên dưới ra vào càng nhanh, khiến động nhỏ của nàng ấy xoắn cuộn co rút, phác thảo ra càng nhiều hoa dịch. Hoa dịch trơn mềm ẩm áp, ướt đầm cả bàn tay hắn, để hắn đưa đẩy vào ra thêm thông thuận, kích thích khoái cảm tựa lũ dâng trào...

Xúc động mê đến vậy... triền miên da diết đến vậy... đắm vào mắt Hạ A Sừ lại như lưỡi dao đòi mạng, giằng xé thét gào, vô cùng đau đớn.

Nàng không muốn nhìn nữa, phải nhắm chặt mắt lại!

Cũng không muốn nghe nữa, phải bịt chặt hai tai!

Thế nhưng cơ thể nàng đã bị điểm huyết cứng đờ, chỉ có thể mở to mí mắt, dựng thẳng hai tai, bắt lực mặc cho những cảnh tượng phía trước liên tiếp hiển hiện!

Chẳng thể phản kháng, cũng chẳng thể trốn chạy can ngăn, chỉ có cơn đau cùng tận cuốn sâu vào lòng, cùng huyết lệ tuôn dài, rục rờ như lửa.

Triệu Vũ Hi... hóa ra... đã đối với nàng như vậy!

Tình cảnh như vậy... Hạ A Sừ bất giác nhớ đến đêm đông xa xưa kia, thâm tâm bỗng dâng lên một nỗi trào phúng giễu cợt! Nàng nghĩ, tình cảnh như vậy, ngay từ đầu không phải đã sớm đoán được rồi sao?!

Lần đầu của Triệu Vũ Hi và Lý Phong Ca thơ mộng nhiệt thành, đó là phu thê hoan hảo, thiên kinh địa nghĩa!

Còn lần đầu của bọn họ... chẳng phải chỉ là sự khống chế của dược liệu?!

Không tình không nguyện, hắn biến thành ma quỷ ác thú liên tục cưỡng đoạt đòi hỏi nàng. Chẳng có chân trọng yêu đương, chẳng có vui mừng khoái cảm, chỉ đơn giản là phát tiết dục vọng, và thống khổ giằng xé vô cùng vô tận, và máu...

Cơ thể nàng khi ấy chẳng chịt thương tích, máu chạy không ngừng, cũng như máu trong đôi mắt nàng bây giờ, bốn bề nhuộm đỏ...

Hạ A Sứ nghĩ, mục đích của Lý Phong Ca... hẳn đã sắp thực hiện được rồi!

Nhìn thân thể hần và nàng ấy dây dưa cuốn quýt, từng chút tiến vào nhau, hòa thành một thể... nghe tiếng thở dốc nặng nề, tiếng da thịt va chạm, tiếng nước cuốn mệnh mạng... cảm nhận được những nồng nhiệt khoái cảm, hạnh phúc thỏa mãn của bọn họ... Nàng vẫn đau, nhưng nhiều hơn là nỗi phẫn hận căm thù, vạn kiếp bất phục!

Hạ A Sứ nghĩ, nàng hẳn là... không thể yêu Triệu Vũ Hi nữa!

Nàng hận hần, càng căm hận chính bản thân mình!

Nếu có thể cứ động lại, rời khỏi nơi này...

"Triệu Vũ Hi... ta sẽ kết liễu bản thân ta, cũng giết chết sinh mạng chàng! Sau đó kiếp kiếp đời đời... không bao giờ... không bao giờ nguyện gặp chàng nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngân - Hồi 1: A Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-1: Tan theo sương khói...

Hai mươi tháng mười, đêm hôm ấy, có một nữ tử nấp trong tú áo thần trí rã rời, vụn vỡ tâm can.. có một đôi phu thê dây dưa quấn quýt, ý mật tình nồng.. cũng có một đôi phu thê khác yêu hận đan cài, vui thân biến lửa...

Hạ A Sứ đã không biết!

Khi cơn gió mùa đông ào ạt ủa về, nàng lựa chọn cơ mình lại, đắm chìm trong nỗi đau đớn sâu khỗ của bản thân, nên đã không hay biết có một người còn trân quý gấp ngàn vạn lần.. một người đang cần vòng ôm an ủi của nàng...

Hạ A Sứ không biết tòa thanh lâu xa hoa bậc nhất kinh thành sẽ đột nhiên bốc cháy như vậy, và có một người.. sẽ vì nàng mà chết...

Khoảnh khắc nàng mê mải kêu khóc oán hận, vì Triệu Vũ Hi làm bao chuyện ngu ngốc ấu trĩ, nàng hoàn toàn không biết đó cũng chính là khoảnh khắc thân nhân duy nhất trút xuống hơi thở cuối cùng.

Nàng đã không biết Phạm Thủy Tiên sẽ chết thảm như vậy!

A tỷ chết rồi!

A tỷ của nàng, người duy nhất trên thế gian này thực sự quan tâm thương xót nàng, gia đình của nàng.. Thủy Tiên tỷ... đã không còn nữa!

Khi huyết đạo tự khai giải, Hạ A Sứ thoát ra được khỏi hỷ phòng ma quỷ kia, chạy đến nơi, tràn vào mắt chỉ còn một sắc đỏ rừng rực.

Lửa cháy bùng cả góc trời, có những người khóc lóc bi thương, có những người nhẹ nhõm thờ phào, duy chỉ không có đôi mắt thanh lãnh mà đượm buồn, đáng hình mảnh mai cùng đơn bạc của tỷ ấy!

Người ta nói rằng ngay trước khi Vọng Nguyệt lâu của tỷ ấy sụp đổ, vẫn nghe được tiếng đàn tỳ lương khắc khoải, cùng tiếng múa kiếm vung đao văng vẳng từ nơi đó.

Thủy Tiên và Hoắc Nghiệp Thành một đời yêu hận, đến lúc cuối cùng có thể cùng nhau gảy một khúc, múa một điệu, phu xướng phụ tùy... bọn họ rốt cục chết bên nhau như vậy, xem như là cái kết viên mãn.

Nhưng vì sao A Sứ một chút cũng không thỏa mãn?!

Nàng thấy biển lửa cuộn cuộn nhấn chìm tòa hoa lâu, nhấn chìm a tỷ, dường như cũng nhấn chìm chính bản thân nàng! Máu đỏ của lửa, của máu chảy thành sông, hay là máu của muôn vạn ân hận đau xót?!

"A tỷ..."

Nàng nấc lên từng tiếng, từng tiếng triền miên nghẹn uất, như đại như điên:

"A tỷ... A tỷyyyyy..."

Nàng đã từng hứa với tỷ... hứa sẽ cứu tỷ khỏi tay tên tướng quân chó má Hoắc Nghiệp Thành... hứa sẽ giải thoát tỷ khỏi chốn hồng trần nhiều nhưong...

Nàng đã hứa sẽ giúp tỷ tự do... cho tỷ một mái nhà...

Nàng đã hứa rằng sau này... sau này... bọn họ nhất định phải hạnh phúc...

"A tỷ... muội đã hứa tất cả... nhưng ba năm qua rồi... muội... vẫn không làm được!"

Không hề làm được!

A Sứu khóc thê thảm, nước mắt chảy dài, lồng ngực đập phập phồng, ngân lên những âm thanh tuyệt vọng thốn thức:

"A... tỷ..."

A tỷ của muội...

Nàng ngã gục xuống, bàn tay không ngừng cào lên mặt đất, đào xới từng lớp tro tàn... Đất nóng đỏ, tay bỏng rát, máu ứa ra từ những đầu ngón tay... máu chảy tràn trên tay... nhuộm đỏ cả đôi bàn tay này... máu của a tỷ...

"Tỷ... Muội... xin lỗi..."

Là muội... chính muội đã giết chết tỷ tỷ mình...

"Muội luôn hứa với tỷ nhưng lại không làm! Muội ích kỉ xấu xa, cố chấp ngu dại..."

Muội lẽ ra nên tìm mọi cách cứu tỷ thoát khỏi nơi bẩn thỉu đó!

A tỷ... là muội đã hại chết tỷ rồi!

Mười hai năm trước một lần, tỷ bắt muội tránh xa Triệu Vũ Hi, muội lại oán trách không nghe. Muội chạy theo hấn ta, bỏ mặc tỷ một mình trải qua bao phong ba sóng gió, suốt chút nữa hương tiêu ngọc vẫn nơi đất khách quê người...

Ba năm trước lại một lần, tỷ khuyên muội chỉ nên lợi dụng hấn ta như công cụ, muội lại bất chấp như thiêu thân lao đầu vào lửa, quên hết mục đích ban đầu...

Muội luôn vì hấn mà bỏ hết tôn nghiêm liêm sỉ, bỏ đi thế giới của chính mình, bỏ lại cả thân nhân gia đình, những người vì muội mà thực lòng lo lắng!

Muội đã luôn luôn bỏ rơi tỷ như thế... để đến bây giờ...

"Đến bây giờ... tỷ mất rồi..."

A tỷ... tỷ của muội...

Tỷ đã mất rồi, muội nên sống thế nào? Nên chết thế nào đây?!

A tỷ...

Thủy Tiên...

Thủy Tiên...

Thủy Tiên...

A Sứu cứ không ngừng hét gọi, gọi mãi khóc mãi, đến khi cổ họng khàn đặc và thân thể kiệt quệ ngã xuống, cũng không một thanh âm nào đáp trả lại, chỉ có tiếng gỗ cháy bùng bùng, khói cuộn cuộn thổi, và hai hàng nước mắt lăn dài, nóng như lửa, đỏ rực như máu...

Lâu thật lâu sau, sắc lửa cũng dần dần lụi tắt, tòa thanh lâu xa hoa lộng lẫy nhất Đông kinh biến thành bãi đổ nát hoang phế, mà hồng nhan khuynh quốc khuynh thành ngày đó, rốt cục chỉ còn lại một nắm tàn tro.

Con gió thổi qua, tro cuốn khắp trời, trao lượn tung bay, xa xôi dần, mờ mịt dần, cuối cùng chìm dần vào ánh tà dương màu mực.

A Sứu không níu giữ được, nàng chợt nghĩ tỷ ra đi như vậy, hòa theo gió chạy cùng mưa, liệu có phải là đã tự do, loại hào phóng tự do tỷ tỷ vẫn luôn kiếm tìm khao khát?!

"A tỷ... nếu như vậy... tỷ sẽ hạnh phúc chứ?!"

"Hạnh phúc?! Tiệp nhân, người còn dám nhắc đến hai từ ấy?! Người còn dám vác mặt đến đây ư?!"

Tiếng gầm the thé bỗng từ đâu vang lên. Hạ A Sứ giật mình ngẩng đầu, chợt thấy một nữ tử bước ra từ đồng hoang tàn, dáng hình tưởng như xa lạ, lại có điểm quen biết.

"Y Mộng... cô nương?!"

A Sứ suy nghĩ một lúc mới nhớ ra được cái tên này, chỉ là Y Mộng trước mắt một chút cũng không giống với Y Mộng tùy tiện ưu mỹ trong kí ức của nàng: tóc tai quần áo ả hiện giờ đều cháy xém tan tành, người ngom ám khói đen thùi lùi, má phải còn dính vết bỏng to bằng nửa bàn tay.

Dung nhan thế là bị hủy, đối với kĩ nữ mà nói, đây hẳn là nỗi khổ lớn nhất thế gian. Vậy mà kì lạ, ả một chút cũng chẳng quan tâm bản thân, chỉ rê từng bước về phía nàng, khăn khăn hỏi:

"Tiện nhân! Sao ngươi... dám đến đây?!"

"Y Mộng... ngươi... ngươi..."

A Sứ lấp bắp ngó ả: chân đi khắp khiêng, bước một bước, máu tí tách nhuộm đỏ con đường. ả ta giống như ma quỷ vừa từ địa ngục thoát lên, khắp mình đều tràn ngập thương tích, cùng một nỗi bi thương, đau đớn và căm phẫn cùng tận.

"Ngươi còn mặt mũi gặp Thủy Tiên ư?! Là ngươi... ngươi hại tỷ ấy... là ngươi hại chết tỷ ấy mà!"

"Phải.. là ta.. là ta..."

A Sứ lại khóc nức nở, bước đến đỡ lấy vai ả, khăn giọng nói:

"Tội lỗi tất cả đều là ta... cho nên ngươi... trước hết hãy chữa trị cho ngươi đã!"

"Câm miệng!"

Y Mộng bỗng đẩy mạnh nàng ra, vừa phui phui tay như thể chạm phải thứ đồ ghê tởm nhất trên đời, vừa khinh miệt mắng:

"Đừng đóng kịch trước mặt ta! Chẳng phải để vui lòng gã cầu nam đó, đến mạng tỷ tỷ mình ngươi cũng bán đi ư! Giờ còn đến đây bày trò khóc lóc làm gì?!"

"Hửm?! Ý.. ý ngươi là gì?!"

"Ý ta là gì?! Tận lúc này rồi ngươi vẫn còn giả vờ giả vịt sao?!"

Y Mộng tròn mắt, nghiêng răng nói:

"Hoắc Nghiệp Thành chết cháy thành tro, phái chủ chiến Nam triều tan đàn xẻ nghé! Đồng Minh bị tình nghi phóng hỏa giết người, quan lộ tan tành, cuốn chân tù ngục... quả là nhất tiễn hạ song điêu, vừa lấy lòng Mạc đế, vừa tiêu diệt đối thủ, niêm nhiên cuồn lấy cái chức Thị lang Hình bộ... Hạ A Sứ, ngươi nói xem tại sao cầu nam nhân của ngươi lại thông minh như vậy? Và tại sao ngươi... tại sao... sao lại tàn nhẫn đến vậy..."

Y Mộng càng nói, tiếng rống hét mắng chửi càng hòa dần thành thanh âm run rẩy nghẹn đắng, rốt cục cơ thể ả ta không trụ nổi nữa, ngã khụy xuống giữa biển tro tàn. Nước mắt ả lăn dài lăn dài, vạch ra trên khuôn mặt lấm lem bụi đất hai đường vừa kì dị, cũng vừa bi thương.

Ả bật khóc nức nở:

"Sao lại như vậy? Hạ A Sứ... làm sao ngươi có thể tàn nhẫn với Thủy Tiên như vậy?!"

"Ngươi... có ý gì?!"

A Sứ mở bừng mắt, nghe thế nào cũng không hiểu nổi lời của ả ta.

Cái gì là chiến tranh Nam Bắc triều? Cái gì là Thị lang Hình bộ?

Nhất tiễn hạ song điêu là gì? Sao đột nhiên lại liên quan đến Triệu Vũ Hi?

Và nàng... nàng tàn nhẫn với Thủy Tiên tỷ, không phải ám chi việc nàng đã bỏ rơi tỷ ấy ư?

Hay lẽ nào đằng sau còn có một âm mưu, bí mật gì nàng không hay biết?!

Lẽ nào... lẽ nào...

A Sứ càng nghĩ càng mơ hồ rối rắm, cuối cùng ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt, run rẩy bảo:

"Nói cho ta! Rốt cục đã xảy ra những chuyện gì... làm ơn... nói cho ta!"

"Người không biết?!"

"NÓI CHO TA!!!"

Y Mộng nhìn biểu tình A Sứ như sắp phát điên, đột nhiên bỗng bật cười thật to, sang sảng đáp:

"Hạ A Sứ, nếu chưa biết... nếu người thật chưa biết... thử tưởng tượng những ngày tháng dần vật đau đớn của người về sau, ta thực thấy thỏa lòng hả dạ! Nữ tử điên cuồng ngu muội như người... và nam nhân không bằng cảm thụ như hần... ông trời mà có mắt, thì kết cục của các người phải tàn khốc thế thảm đến mức nào?!"

"ĐỪNG VÒNG VO NỮA! MAU NÓI! NÓI CHO TAAAAA..."

A Sứ bỗng gầm lên, Y Mộng có chút giật mình, bèn lạnh lùng bảo:

"Triệu Vũ Hi vốn là Giám quân Ninh Sóc, lần này tự tiện mò về kinh thành là vi phạm vào hai từ hiếu nghĩa, nhưng chưa có chỉ dụ triệu hồi của hoàng thượng, người nói xem hần có thể ở lại được bao lâu?! Thị lang Hình bộ là bậc quan tam phẩm, vốn được cất nhắc cho Đồng Minh đại nhân, hạng người như Triệu Vũ Hi, có mơ cũng không với tới được! Nhưng thật may, hần có một ông bố vợ uy danh đỉnh đỉnh chống lưng dọn đường! Và may hơn nữa... hần có người..."

Y Mộng dừng lại một hồi, cười nhạt tiếp:

"Không phải người đã nói tất cả bí mật của Thủy Tiên với hần ư?! Nếu không làm sao hần biết tỷ ấy là cô quận chúa Trường An? Sao biết được duyên nợ của tỷ với Đồng đại nhân, để rồi bày mưu đặt kế, lợi dụng họ, hãm hại họ? Đẩy Đồng đại nhân đến bí lối cùng đường, rốt cục vô tình phóng ra hỏa hoạn..."

"Y Mộng... lời người... là thật?!"

"Thế nào? Không tin ta?!"

Y Mộng khẽ nhún nhún vai, vô vị đáp:

"Thế thì cứ đợi xem! Xem cái chức Thị lang Hình bộ kia sẽ về tay kẻ nào! Chỉ có điều người đợi được, nhưng còn Phạm Thủy Tiên... tỷ ấy đã vui thân biến lửa, hóa thành tro tàn, vạn kiếp chẳng siêu sinh... Tỷ ấy đã vĩnh viễn... vĩnh viễn chẳng đợi được nữa rồi!"

Và công tử của ta... hần cũng không đợi nổi nữa!

Hoắc Nghiệp Thành và Phạm Thủy Tiên đều chết, tuyệt liên ngàn năm không còn, bệnh của công tử không chữa được, chàng... rồi cũng phải chết thôi!

Thế giới của ta vì chàng mà sinh! Chàng chết rồi, thế giới ấy sẽ vì chàng mà diệt! Sau đó ta phải sống thế nào, tồn tại tiếp như thế nào chứ?!

Y Mộng cứ lăm bầm mãi câu ấy! Càng nói, những hận thù căm giận, chế giễu khinh khi càng trôi theo làn gió, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng và bi thương vô tận vô cùng, ả ta bỗng quay đầu, lê từng bước dài, rẽ qua đám người, mỗi một rời đi.

Ả ta đã đi xa, để lại một Hạ A Sứ bật cười, cười khùng khục, cười đến mức cả người run rẩy và tiếng ho sặc sụa làm cổ họng nàng đau đớn tắc nghẹt, thì nước mắt một lần nữa bỗng tuôn rơi, từng giọt từng giọt lăn dài trên bờ má...

"A tỷ..."

Nước mắt nàng là máu, ngón tay đầy máu, khắp mình nàng cũng tràn ngập máu đỏ. Máu đỏ như ngọn lửa đã thiêu chết a tỷ, chảy trôi trong huyết quản, sôi sục cả tâm can. Nóng bỏng như vậy, đối lập với trái tim đã tan vỡ nguội lạnh, càng tạo thành nỗi đau khôn cùng tận, hóa thành tràng cười cuồng điên thê thảm, ám ảnh vang vọng khắp cả đất trời...

"HA... HAHA... HAHAHA... AAAAAAAAAAAAAA..."

Tiếng cười tựa như trâu rống hổ gầm, càng cực đáng sợ, càng cực bi thương. Người vây quanh nghe đến lạc phách kinh hồn, vội vàng tản ra xa, không quên xì xầm bàn tán:

"Nàng ta điên rồi!"

"Chắc chắn điên rồi!"

Hạ A Sứ quả thực đã điên rồi!

Nàng bấy giờ như một cái xác vô hồn, tìm chung quanh được lưỡi mác dài, bèn kéo rê trên đất, bước từng bước, loạng choạng hướng về phía nam.

Tóc áo nàng lật phật tung bay, tiếng cười khùng khục nặng nề, hòa cùng tiếng kim loại cứa lên nền đá tạo thành một bản hợp âm hãi hùng kinh tởm...

Tựa như tiếng la hét của quỷ ma vừa thoát lên từ mười tám tầng địa ngục?

Hoặc cũng có thể là hồi chuông cảnh báo từ thần sắp đến câu hồn đoạt mệnh người! Bởi vì hướng đi của nàng bây giờ... nam thành... Triệu gia... hay cũng chính là đi tìm nam nhân đó!

Nàng phải giết hắn!

Nắng chiều dần tắt, mưa lạnh sương giăng, giống hệt cái đêm mười ba năm trước trên sườn núi Lâm, nhưng tại sao ngày đó nàng lại không giết hắn?!

"Triệu Vũ Hi... tại sao năm đó ta không mặc cho ngươi chết?! Tại sao lại cứu ngươi... hết lần này đến lần khác cứu ngươi... để rồi ngươi đối với a tỷ ta như vậy?!"

"Sửu... Sửu Nhi..."

Triệu Vũ Hi bây giờ đang cùng Lý Phong Ca và Triệu lão gia nói chuyện trong đình, vừa nghe thấy thanh âm nàng thì tảng đăm kinh hồn, vội vã nói:

"Ý ta là Hạ cô nương, thân thể cô... mất của cô... sao lại..."

"Tại sao năm đó ta lại cứu ngươi?! Sao lại ngu ngốc như vậy?!"

A Sửu gằn giọng rít, cánh tay nâng cao, lưỡi mào sắc nhọn chìa thẳng vào ngực kẻ trước mắt:

"Triệu Vũ Hi... sao ngươi có thể đối với a tỷ ta như vậy? TẠI SAO HẠI CHẾT TỶ? TẠI SAO?? TẠI SAOOOOOOO?!"

Lưỡi mào lướt qua vai, trong đường cơ kễ tóc Triệu Vũ Hi né được.

"NGƯỜI CÓ BIẾT ĐỐI VỚI TA, TỶ ẤY QUAN TRỌNG THẾ NÀO KHÔNG?!"

A Sửu lại gầm lên, vung đao phóng tới, mỗi lần mỗi lần đều vô cùng tàn độc quyết đoán, như thể hận không thể đem hắn băm thành trăm ngàn mảnh.

"NGƯỜI CÓ BIẾT KHÔNGGGGGG???"

Đâm chém loạn xạ điên cuồng, không hề theo chiêu thức, nhưng lại khiến cho đối thủ không cách nào dự đoán phòng bị. Triệu Vũ Hi sợ sẩy trúng một gươm, máu từ cánh tay tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ cả ngực áo hắn...

Máu đỏ chảy dài, in vào mắt A Sửu lại giống như màu của lửa, của nụ cười đáng hình tỳ, tiếng đàn réo rắt mong lung của tỷ... từng chút từng chút một... bị thương chậm rãi như vậy... vui hóa thành tàn tro...

Tỷ tỷ của nàng... gia đình duy nhất của nàng... trái tim nàng tất cả bỗng chìm trong màu đỏ... Huyết lệ một lần nữa tuôn dài, tiếng rống của nàng vừa nghẹn ngào, vừa tràn ngập thống hận:

"TA PHẢI GIẾT... PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!!!!!!!!!!!!..."

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngã - Hồi 1: A Sửu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-2: Tan theo sương khói

"TA PHẢI GIẾT... PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!!!!!!!!!!!!..."

"Sửu Nhi, bình tĩnh... bình tĩnh đã!"

Triệu Vũ Hi ôm cánh tay lùi ra sau, hồn hèn nói:

"Ta sẽ giải thích với nàng... sau này ta sẽ..."

"NGƯỜI RÕ RÀNG ĐÃ HỨA VỚI TA... HỨA SẼ CỨU TỶ... NHƯNG RỒI LẠI CHÍNH NGƯỜI HẮM HẠI TỶ... NGƯỜI ĐỐI VỚI TỶ NHƯ VẬY... TRIỆU VŨ HI, TA PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!!!!!!!!!!!!..."

Tiếng rống của A Sửu như tiếng của ác quỷ yêu ma, cùng với oán khí uất hận ngập trời khiến cho người xung quanh kinh sợ bàng hoàng, nhất thời chưa kịp phản ứng. Cũng chính lúc ấy, mũi đao của nàng cũng như bão tố cuồng phong giáng xuống, khiến Triệu Vũ Hi trốn không thoát chạy không xong, ngã nhào xuống một góc đình.

Hắn chặt vật ngang đầu, thấy lưỡi mác lạnh lẽo chìa ngang cản cổ, và nữ tử từng ngàn y trăm thuận mình sớm sớm chiều chiều, từ khi nào đã nhìn mình bằng ánh mắt ghê tởm căm thù, lạnh lùng nói:

"Sai lầm lớn nhất cuộc đời ta... là đã cứu người hai mạng... yêu người! Nhưng từ hôm nay... ta sẽ không sai... vĩnh viễn không sai nữa!!!"

Dứt lời, lưỡi mác tiến tới, xé tan vật áo, cửa rách da thịt.

Lưỡi mác đâm dần vào tâm, từng chút từng chút, cứ thế sẽ cướp đi sinh mạng hắn!

Triệu Vũ Hi sẽ chết dưới tay Hạ A Sứ!

Chết như thế... khi phụ thân còn an yên... chấp niệm chưa hoàn thành... nếu cứ chết như vậy, vào thời khắc cuối cùng, hắn đột nhiên nhận ra mình cũng chẳng còn quá bất cam hay luyến tiếc. Chỉ là Sứ Nhi... Sứ Nhi của hắn...

"Xin lỗi..."

"Người..."

"Thực... xin lỗi..."

Thanh âm Triệu Vũ Hi thoáng ngân trong gió, mỏng mảnh mơ hồ, nghe vào tai A Sứ lại như tiếng sấm giữa trời quang. Sấm dội thấu tận chân tâm, đánh tan trái tim thành ngàn vạn mảnh.

Mỗi mảnh mỗi mảnh bỗng hóa thành những bức họa xa xưa cũ kỹ, tung bay đầy trời, hiển hiện trước mắt bọn họ.

Suối núi Lâm hoang vu lạnh giá, mùa đông năm ấy có hai thân ảnh cuốn chặt vào nhau, tiếp cho nhau hơi ấm, truyền cho nhau sinh mệnh...

Nơi phố huyện nhỏ hẹp, thiếu niên đi trước, tiểu nữ theo sau, cái cọ không ngừng, nhưng lại vô lự vô tư, hồn nhiên thoải mái...

Hay là vào một mùa khác, khi cánh hoa đào cuối cùng tàn héo, nam nhân nắm chặt tay nàng, dịu dàng ước hẹn:

"Mùa xuân năm nay qua rồi! Đợi đến năm sau... những năm sau... chúng ta nhất định sẽ trở về suối đào ngàn năm, cùng nhau ngắm muôn hoa đua nở..."

Hay là ở một nơi khác, trên ngọn đồi bạt ngàn gió nắng, dưới bầu trời trong trẻo cao xanh, hắn ngồi bên nàng, ngập ngừng bảo:

"Hạ A Sứ... hãy bước vào trái tim ta đi... Dù rằng nơi đó vô cùng tối tăm... vô cùng xấu xí..."

Hóa ra nàng vẫn nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 1: A Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chặng đợi ngắm hoa bay

Gió nổi mây mờ, ánh tà dương le lói qua tầng không, hắt xuống nhân gian thứ màu sắc âm u nhợt nhạt. Thế là mùa đông năm ấy đã đang tràn về, lạnh lẽo như vậy.

Hạ A Sứ ngã người nằm xuống chống tre, hướng đôi mắt lơ lờ bao khắp sân viện.

Nơi này không phải Đào cư!

Ngày đó nàng truy sát Triệu Vũ Hi vốn kinh động rất nhiều người, lại không bị báo lên quan, phần vì nếu điều tra rõ ràng, chuyện hắn bày mưu hại người cũng sẽ phơi bày. Lại phần khác, công cuộc tranh chiếc mũ ô sai tam phẩm đang vào giai đoạn nước sôi lửa bỏng, Triệu Vũ Hi phải giữ vững thanh danh, nên mới ngấm bô hòn lăm ngọt.

Nhưng dù vậy, hắn cũng chẳng để Hạ A Sứ quá an yên thanh thản. Sức khỏe nàng vừa dậy, liền bị đuổi khỏi Đào cư, giam lỏng trong một hậu viện không tên, là nơi xa xôi hẻo lánh nhất Triệu phủ.

Tiểu viện từ nhiều năm trước khi có vị thiếp thất nọ tự tử, liền dính lời đồn ma ám, bị bỏ phế bỏ hoang. Bởi vậy cảnh tượng trước mắt nàng giờ đây, là một bãi tha ma hoang tàn trần trụi. Quá lâu không được tu sửa, tường gạch bong chóc vữa vụn, mái ngói thùng lỗ chỗ, cỏ dại rêu nấm cũng càng mọc tràn lan.

Trong không khí luôn vắng vắng mùi ẩm mốc, màng nhện giăng nhiều như mắc cửi, và còn có thanh âm của chuột bọ đánh nhau chí chóe, tiếng ruồi muỗi

vò vè, hay tiếng quạ quang quác gọi bầy.

Là âm thanh của thê lương chết chóc, hay chính là một mảnh phế tích trong số mệnh mọn hèn của thị thiếp nọ?

Nàng ta chết như thế nào?!

Vào một ngày đông?!

Giống như mùa đông đang lũ lượt vây quanh: gió cuộn cuộn thốc tận đáy lòng, mưa vùn vùn tái tâm can... cũng như mùa đông đang bủa giăng trái tim nàng?!

Hạ A Sầu nghĩ, nàng ta hẳn phải chịu nhiều khổ sở lắm, mới buộc phải chọn cái chết thảm khốc như vậy!

Còn nàng?

Những giày vò đau đớn của nàng... liệu có một ngày sức cùng lực kiệt, dương tận khí tan? Liệu rằng có ngày... Hạ A Sầu lựa chọn như thế?!

Nàng càng nghĩ càng bật cười lặng lẽ, rúc người sâu xuống chõng tre. Cái chõng đã cũ kỹ mòn vẹt, chỉ vừa chạm vào liền kêu lên cọt kệt, dường như trở thành thanh âm sống động duy nhất trong buổi chiều hoàng hôn.

Sống động đẹp đẽ hơn cả tâm hồn nàng..

"Cô nương.."

Cõi lòng còn chìm trong lãnh đạm âm u, bỗng bị đánh thức bởi tiếng nữ nhân lạnh nhạt.

Là Tiểu Thúy!

A Sầu không quay đầu cũng nhận ra được! Nô tỳ ấy được sai đến hầu hạ nàng, hoặc cũng có thể là giám sát trông coi?! Dù sao cũng chẳng quan trọng, nàng để mặc ả ta vừa phủ tấm chăn mỏng xuống người mình, vừa cảm râm oán trách:

"Bệnh của cô nương vẫn chưa trị dứt, phải cẩn thận tĩnh dưỡng chứ! Lại cứ thích ra gió hứng sương, chẳng may cảm lạnh ra đấy thì biết làm sao?!"

Chẳng sao cả!

A Sầu chậm chạp hướng mắt, ngơ ngẩn ngăm ráng chiều phía xa xa.

Từng trong trẻo tinh khôi, cũng từng rực rỡ nhiệt thành, vậy mà ánh sáng trước mắt nàng lúc này, chỉ là một đường chân trời mỏng mảnh âm u, khi tỏ khi mờ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị màn đêm nuốt trọn!

Tuyệt vọng đến vậy...

A Sầu lại bật cười, càng chìm dần trong suy tư của chính mình, cũng không đáp lại mấy lời lải nhải của ả ta. Ả thấy mình hết lần này đến lần khác bị bỏ, có chút bức bối, bèn xoay mạnh mặt nàng về phía ả, gần giọng quát:

"Cô nương có nghe ta nói không đấy?!"

Gò má truyền đến cảm giác tê rát, thành công thu hút chú ý của A Sầu. Bấy giờ Tiểu Thúy mới có chút thả lỏng, bèn khẽ ho khan, lạnh lùng tiếp:

"Hồi cô nương mới tỉnh, thiếu gia đến thăm có từng dặn ta không cần bạc đãi cô! Cô xem cô hành thích ngài, còn suýt hại chết đại phu nhân ngài yêu thương nhất, vậy mà ngài vẫn bao dung... ngài như vậy, làm sao có thể là kẻ vong ân phụ nghĩa táng tận lương tâm như lời cô nói chứ?! Mà dù cho cô nói thật, cô thử ban tay ra mà nghe đi..."

Tiểu Thúy bỗng dừng lại, xoay mặt A Sầu phóng qua bờ tường, hướng về trung tâm Triệu phủ kia. Nơi ấy đình viện nguy nga, kết hoa treo đèn. Dù hậu viên của A Sầu xa xôi vô cùng, cũng có thể nghe được lò mờ tiếng ca hát reo hò, ăn uống chúc tụng.

"Hôm nay..."

Tiểu Thúy liếc về mặt đờ đẫn của A Sầu, hít sâu một hơi nghiêng răng tiếp:

"Hôm nay... là ngày phủ ta mở tiệc! Thiếu gia đã được thăng chức Thị lang Bộ Hình, haha là một chuyện lớn! Mấy đời Triệu gia cũng chưa ai làm tới chức đó nữa kìa..."

"Quả.. nhiên..."

A Sầu bỗng thốt một câu, Tiểu Thúy vừa nghe thì trợn mắt kinh ngạc.

Phải biết hơn tháng trước từ lúc hôn mê tỉnh dậy, ngoại trừ ngày đầu lằm bằm mãi những lời vô nghĩa điên khùng, còn sau đó Hạ A Sầu bắt đầu ngâm

họng cắn răng, Tiểu Thúy không bao giờ nghe được thanh âm của nàng nữa.

Nàng rõ ràng vẫn ăn, vẫn uống, ngủ nghỉ như thường, chỉ khác một điều: ánh mắt nhìn thế gian bỗng mờ mịt lơ đãng, dáng hình càng vật vờ tàn tạ.

Triệu Vũ Hi không đến thăm, A Sầu cũng chẳng buồn tìm hân đòi giết đòi chém hay kêu than thù hận. Nàng chỉ lặng im, lặng im đến mức dọa người kinh hoàng, dường như đã biến thành cái xác di động, bị rút cạn toàn bộ linh hồn cảm xúc.

Hầu hạ người như thế, Tiểu Thúy thấy vô cùng áp lực. Tựa hồ cô nương đó có thể lặn ra chết bất cứ lúc nào, cho nên ả mới phải ngày ngày tìm chuyện chọc người, hết dẫu dằng quan tâm đến mắng nhiếc giễu cợt.

Ả chỉ mong Hạ A Sầu có thể vực dậy tâm tình, sống cho ra sống!

Bởi vậy có trời mới biết hiện tại ả mừng đến mức nào!

"Cô nương cuối cùng cũng chịu nói chuyện rồi sao?!"

Ả trong lòng tươi cười, lời thoát ra lại bội phần căm ghét khinh khi:

"Giờ thì xem, thiếu gia ta đã là tam phẩm thiên triều do chính tay hoàng thượng ngự bút! Nghe nói ngoài vàng bạc châu báu, ngài còn được thưởng cho hai cao thủ đại nội... Cô nương, ta bảo cô này... Cho dù mối hận của cô là thật, với cái bản lĩnh đó, trước kia còn khó, huống hồ bây giờ bên cạnh thiếu gia có thêm hộ vệ phi phàm, lại còn cả tá gia nhân! Há há... cô mà còn nuôi cái vọng tưởng ngu ngốc đó, đừng nói đến gần, cách thiếu gia cả chục trượng, nghìn phần nghìn vẫn là chết mất xác thôi..."

Tiểu Thúy nói đến đây, thấy mặt A Sầu càng dần ra, bèn nắm vai nàng mạnh hơn, vừa không ngừng rung lắc vừa gắt giọng:

"Hạ cô nương, ngài ấy tha cô một lần chứ chẳng tha mãi, cô cứ cố chấp, là phải chết.. chết chắc thôi! Cô không bao giờ có thể giết thiếu gia đâu... không trả thù được... hay là buông bỏ?!"

"Buông... bỏ?"

"Ừm!"

Tiểu Thúy gắt mạnh đầu, lại tiếp:

"Ta đã đi cầu Triệu lão gia, ông bảo chỉ cần cô nương bằng lòng quên đi thù hận, rời khỏi Đông kinh, lời hứa ba năm trước ông vẫn giữ! Sẽ cấp cho cô tiền bạc, về quê mua ruộng vườn sinh sống, kiếm một người tử tế hiền lương... cô không cần phải vất vả chờ chết ở nơi này, chẳng phải tốt hơn à?! Đây... này... cô có nghe ta nói không đấy?!"

Tiểu Thúy nghiêng răng, gầm gầm quát:

"Nói cho cô biết, ta chán phải chết ở đây hầu hạ cái loại như cô rồi! Điên điên khùng khùng nó vừa phải thôi! Cô như vậy, không thấy hổ thẹn với tỷ tỷ trên trời của cô à?!"

Hổ thẹn với a tỷ ư?

Hạ A Sầu khẽ bật cười, trong khoảnh khắc lại như thấy bóng lưng mảnh mai yếu đuối, tiếng đàn réo rắt ngân nga của tỷ tỷ.

Thực rõ ràng, mỗi giờ mỗi khắc đều búa vây trái tim nàng! Thực bi thương, từng ngày từng đêm cào xé lòng nàng thành vạn mảnh, đến mức thân thể không còn chỗ nào lành lặn, chẳng thể chấp vả, cũng chẳng thể níu giữ nữa rồi!

"Cô nương? Đây... này..."

Tiểu Thúy lại lay gọi, Hạ A Sầu bèn ngẩng đầu nhìn ả ta, đều đều đáp:

"Ồ Đào cư, dưới gốc cây cao to tươi tốt nhất, mấy năm trước, ta từng chôn một vò rượu!"

"Há?"

"Hôm nay thiếu gia người thiết tiệc thăng quan mã! Người giúp ta lấy rượu về, uống mừng hân ta!"

"Cô... cô nương nói vậy... là nghĩ thông rồi sao?!"

Tiểu Thúy mở bừng mắt, khoe môi không kiềm chế được kéo một nụ cười đến tận mang tai, ôm chầm lấy nàng nghẹn ngào bảo:

"Nghĩ vậy là tốt! Nghĩ vậy là tốt! Được! Được... cô đợi chút... ta lập tức đi lấy rượu... ta uống với cô!"

"Cảm ơn!"

A Sứu bỗng nhiên mỉm cười, vỗ vỗ vai ả ta.

Có lẽ ả không biết ả diễn kịch vốn chẳng ra sao! Lời lẽ tàn ác, cử chỉ thô kệch, nhưng cái tâm của ả đã sớm bị người nhìn được!

Ả càng không biết mình đã khiến Hạ A Sứu cảm động biết ơn nhiều như vậy, chỉ tiếc rằng ả vui lắm rồi, khoảnh khắc ả quay lưng rồi khỏi, vệt nắng cuối trời kia cũng vừa lúc lụi tàn, đêm đen nhẹ buông, đã nuốt trọn hoàn toàn dáng hình nữ tử.

Tiểu Thúy đi hồi lâu, quả nhiên mang về một vò rượu, và thêm vài món cơm canh thịt cá. ả vừa nhiệt tình xới com gấp mắt, vừa don đả bảo:

"Hơn tháng rồi toàn ăn rau dưa cháo loãng, mồm miệng nhạt thênh thêch! May thay hôm nay có tiệc, ta rất lười xin xỏ cả buổi, mới đem về cho cô nhiều đồ thế này này! Mau ăn, ăn đi kéo nguội!"

A Sứu cười cười, cũng không tiếp lấy bát từ tay ả mà với sang vò rượu, rót một ly.

Sắc hồng trong trẻo, hương thoảng mệnh mang, rượu này được ủ từ những cánh hoa rực rỡ xinh đẹp nhất, vào lúc lòng người còn nhiệt thành chân thật. Vị rượu nồng ngọt, vốn là để đem đến tuổi đào ngàn năm, địa cửu thiên trường, mà hiện giờ lại chỉ một người thưởng thức.

Cũng không phải là bi thương đau đớn, A Sứu nghĩ, năng lúc này uống cạn vò rượu ấy, chỉ bởi trong lòng chẳng còn luyến lưu.

Kể từ hôm đó, A Sứu không làm cái xác di động như trước kia, thi thoảng nàng sẽ đáp lại Tiểu Thúy một hai câu, thi thoảng lại khẽ cười. Cũng kể từ hôm đó, sức khỏe A Sứu dường như yếu dần, chẳng thể ăn uống được gì, còn thường xuyên nôn ra mật xanh dịch vàng, mỗi lưng đau nhức.

Tiểu Thúy muốn đi tìm Triệu lão gia, cầu xin người tìm đại phu đến khám, nhưng A Sứu lại ngăn cản dừng dung. Nàng bảo nàng đã học y sáu năm, nàng biết đây không phải bệnh.

"Mà là.. oan nghiệt!"

"Hả?!"

"Không cần lo! Đợi thêm một thời gian... thêm thời gian... ta cần suy nghĩ!"

"Hả?!"

Tiểu Thúy trợn mắt, không hiểu được lời của nữ tử phía trước. ả nghĩ A Sứu chắc là bệnh đến hồng đầu rồi, cho nên mặc kệ, ả vẫn len lén đi cầu Triệu lão gia. Nhưng mà còn chưa đợi được đại phu của Triệu lão gia, ngay ngày hôm sau, Hạ A Sứu đã bị giải đến tiểu viện của đại phu nhân, chấm dứt cuộc sống bình bình thần thần.

Đại phu nhân Lý Phong Ca là một trong những nữ nhân may mắn nhất kinh thành. Sinh ra từ gia tộc quyền quý bậc nhất, được Lý tướng coi như trân bảo nâng niu trong lòng bàn tay, đến khi xuất giá cũng gả cho nam nhân hết mực si tình, cung mình như mạng..

Một nữ tử như vậy, khiến Hạ A Sứu có hơi kinh ngạc, khi thấy hiện giờ nàng ấy đang nằm vật vã trên giường, khóc lóc thảm thiết tựa lê hoa yên vũ. Triệu Vũ Hi ngồi bên cạnh nàng ấy, vừa dịu dàng nắm tay nàng ấy, vừa an ủi:

"Không sao... đừng khóc... còn có ta ở đây mà..."

"huu... thiếp... thiếp phải làm sao... Vũ Hi, không sinh được con... thiếp giờ không sinh được con... chúng ta phải làm sao bây giờ?!"

"Đừng sợ! Sẽ ổn... sẽ ổn thôi!"

Hắn khẽ揩 lau đi nước mắt trên má nàng ta, liếc qua thấy Hạ A Sứu đang quỳ bên ngoài, liền lập tức lật mặt, lạnh lùng mắng:

"Hạ A Sứu, tiện nhân này, ngươi dám hại phu nhân ta?!"

"..."

"Nàng nhân hậu hiền lương, ngươi lại tâm địa rắn rết hết lần này lần khác tính kế hại nàng... Sao?! Trợn mắt cái gì? Còn giả vờ giả vịt, tưởng ta chưa biết ư?! Nàng đột này vô tình cảm mạo, nhục phụ ta mời thái y đến khám, không ngờ lại tra được nàng đã nhiễm phải xạ hương rồi..."

"Thiếu... thiếu gia có ý gì?"

Tiểu Thúy thấy Triệu Vũ Hi một bộ dạng muốn đánh người, bèn bất chấp chạy ra che trước A Sứu, run giọng nói:

"Hạ cô nương mưu hại phu nhân ư? Mấy tháng nay nô tỳ giám sát ả cực kì cẩn thận, sao có thể xảy ra chuyện đó chứ! Không bằng không chứng..."

"Xạ hương này là hạ từ mấy tháng trước chứ chẳng phải mới đây, đích thân thái y từ trong cung kiểm định, lại còn oan cho ả à?! ả cũng bị vô sinh, nên mới muốn hại phu nhân ta cùng chung khổ! Hừ, trên đời này ngoài ả, liệu còn ai ác độc thế chứ!"

Dứt lời đứng dậy ghõ chân đá một cước, A Sứu ngã dúi vào góc viện, phun ra một ngụm máu tươi. Khóe mi Triệu Vũ Hi hơi run lên, nhưng vẫn nghiêng chặt rằng, ầm ầm rỗng hết:

"Ngày đó ta đã rộng lượng tha cho ngươi một mạng! Vậy mà ngươi không biết hối cải, giờ còn hại phụ nhân ta... Ngươi... tiện nhân này... Đúng là loại lòng dạ ngoan độc, ăn cháo đá bát..."

"Không cần nhiều lời!"

Một người bỗng bước sang cắt đứt tràng mắng chửi. Lòng mảy lông ta dựng ngược, mặt mũi trang nghiêm thân thể vạm vỡ, chính là phụ thân của Lý Phong Ca, Lý tướng quân uy danh trong truyền thuyết. Lão liếc nhìn A Sứu từ chân lên đầu một lượt, cười lạnh bảo:

"Cứ giao ả cho lão phu, ba mươi sáu loại hình cụ, đảm bảo trị được ả ta sống không bằng chết!"

"Cái... cái gì?!"

Tiểu Thúy tròn trắng mắt, vội ôm chầm lấy chân Triệu Vũ Hi, nghẹn ngào xin xỏ:

"Thiếu gia... không... không phải ả ta đâu! Phụ nhân chung quanh bao người hầu kẻ hạ, ả thì luôn bị nô tỳ giám sát... sao... sao ả có thể?! ả phải chịu đủ khổ rồi... thiếu gia đừng giết ả... đừng giết..."

"CÂM MIỆNG!"

Triệu Vũ Hi lại rống lên, đập cho Tiểu Thúy một cước. ả ta đập đầu vào tường, ngất lịm tại chỗ. Bấy giờ tiểu viện yên tĩnh hơn chút, hấn mới quay qua Lý tướng quân, chấp tay bái:

"Nhạc phụ, trước hết tiểu tể tạ lỗi với ngài! Ngày đó đã hứa sẽ chăm sóc A Ca chu toàn, mà lại để xảy ra cơ sự này, tiểu tể chết vạn lần vẫn thấy hổ thẹn!"

"Ngươi biết thế là tốt!"

"Dạ vâng!"

Triệu Vũ Hi gật đầu, lại tiếp:

"Quan trọng nhất hiện giờ là sức khỏe của A Ca! Tiểu tể nghe nói ở miền trên có một vị thần y cực kì lợi hại, có thể trị khỏi bách bệnh, biết đâu sẽ chữa được cho A Ca không biết chừng! Cho nên định là ngày mai dâng sớ xin phép bề hạ, rồi đích thân đi tìm! Ngặt nỗi người ít thể mòng, thời gian lại cấp bách, chuyện này vẫn mong nhạc phụ đại nhân giúp đỡ một tay!"

Ngừng lại một hơi, liếc sang Hạ A Sứu đang nằm vật trong góc kia, hấn lạnh nói:

"Còn về phần ả ta, vốn là lỗi do tiểu tể quá mềm lòng, giờ sao có thể để nhạc phụ nhuộm máu như được nữa?! Ngài yên tâm, lần này tiểu tể sẽ quyết đoán ra tay, nhất định có thể khiến ngài và A Ca hài lòng, cũng là chặt đứt mấy lời đồn nhảm nhí khi xưa giữa tiểu tể và ả!"

"Tốt nhất là như vậy!"

Lý tướng quân khẽ gật đầu, rồi cũng không quan tâm lễ nghi cấp bậc, trực tiếp bước qua đám người, đến bên giường ôm chặt lấy Lý Phong Ca. Hai cha con họ to nhỏ rầm rì, an ủi sẻ chia, lại cộng thêm một Triệu Vũ Hi lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa đứng bên, liền tạo thành bức tranh gia đình vô cùng hiền hòa cảm động.

Hạ A Sứu nhìn thấy, khẽ cười nhàn nhạt.

Từ đầu đến cuối nàng không nói một câu, cũng chẳng thanh minh phân trần, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng đang đau âm ỉ. Nàng nghĩ trẻ thơ vô tội, cho dù lòng mình đã tận, nhưng vì đứa bé trong bụng, vẫn nên gắng gượng thêm một thời gian!

Tiếc là giờ... chẳng được nữa!

Sau đó Hạ A Sứu bị bắt giam lại.

Nghe nói Lý Phong Ca nhân hậu hiền từ, không nhìn nổi máu me nên đã xin Triệu Vũ Hi đừng dùng hình tra tấn, chỉ bỏ đói bỏ khát nàng. Đến hôm nay đã được ba ngày, liệu còn sống được đến khi nào? Sẽ chết vào lúc nào chứ?

Hạ A Sứu nằm vật vã trên sàn nhà kho mốc meo bẩn thỉu, lò dò hướng mắt qua cái lỗ thông gió. Cái lỗ hình vuông, chỉ to bằng bàn tay đứa bé, mà cũng đủ vẽ ra một bầu trời mùa đông trong trẻo cao xanh.

Gió vẫn cuộn cuộn vẫn vũ, sương vẫn buốt giá bủa vây, nhưng dường như hơi ẩm đã nghe văng vẳng. Chim ngoài kia đang bắt đầu dòi tổ, đám rêu cỏ trên sàn nhà cũng dần nhú mầm non. Hiện giờ là mùa đông, nhưng có lẽ sắp qua rồi!

Mùa xuân đang tràn về, mùa mà vạn vật nảy nở sinh sôi, mùa của triệu đóa đào hoa đua nhau nở...

Một mùa thực tươi đẹp... Hạ A Sứ hơi nâng mắt, ngắm nhìn bàn tay khô quắt gầy rộc sau mấy ngày nhịn đói của mình... nàng nghĩ một mùa rực rỡ đến vậy, thế mà nàng chẳng đợi nổi nữa!

Hạ A Sứ nói với lính canh mình cần mời đại phu đến khám.

Bọn chúng vừa nghe thì cười cợt như điên, nhưng khi biết nàng liên tục buồn nôn, đau lưng nhức mỏi thì lại không cười nổi. Mấy cái này rất giống triệu chứng của thai kì! Nếu vậy... kẻ bị giam giữ là tử tù ắt chết, đặt vào tình cảnh hương khói Triệu gia cô quạnh lẻ bóng, nàng ta rất có thể sẽ được tạm tha!

Nếu sau này nàng còn trở mình thành chủ nhân, bọn chúng hiện giờ đắc tội, chẳng phải là tự mình tìm chết?! Nghĩ thế, mấy tên lính canh lập tức đi báo cho Triệu lão gia đến phân phó.

Chỉ là Triệu lão gia ngày thường hiền từ, giờ một chút cũng chẳng dễ tâm. Ông phải đại phu nhân vừa mới khỏi ốm, dắt theo một đại phu nữa vội vàng tiến lại.

Hạ A Sứ thần nhiên nhìn đại phu bắt mạch, nhìn lão cẩn thận báo cáo lại với phu nhân, rồi lại nhìn phu nhân khéo mày dăm chiêu, hoa dung thất sắc, sâu đáy mắt còn có cái gì như ghen uất căm hận.

Nàng nghĩ phu nhân như vậy, hẳn là đã đến lúc, nàng sắp được gặp lại Thủy Tiên rồi!

Ngày hôm sau, phu nhân tay không ướt nước chân không dính bụi, đẹp đẽ thoát tục tựa thiên tiên quả nhiên một lần nữa lại hạ cố đến nhà kho rách nát của A Sứ.

Phu nhân ngồi trên ghế gỗ xoan đào có trải một lớp nệm nhung hươu, nhẹ nhàng tiếp ly trà hoa cúc từ tay nô tỳ, thổi nguội, thưởng hương, mới chậm rãi uống. Từng cái ghò chân nhấc tay của nàng ấy đều toát lên phong thái khoan thai cao quý, đến thanh âm cũng thật thánh thót an yên, so với Hạ A Sứ đầu bù tóc rối đang rên hừ hừ trong góc nhà kho kia, tựa như trăng sáng trên trời và bùn hôi dưới đất.

Nàng ấy bảo:

"Hạ A Sứ, ngươi có thai rồi!"

Phải, nàng có thai rồi!

Khi nâng chén thuốc đen đặc lên, một hơi uống cạn, nàng bỗng cảm thấy thật nhẹ nhõm thanh thản, nhưng cũng thật hổ thẹn day dứt.

Nàng có lỗi với đứa trẻ trong bụng!

Có một người mẫu thân ốm yếu hèn hạ như vậy, nó đã phải dùng cảm kiên cường đến mức nào... vậy mà nàng lại chẳng bảo vệ nổi nó!

Nàng cũng không trả thù được cho Thủy Tiên!

Không phải vì Triệu Vũ Hi có hộ vệ canh giữ, càng chẳng phải bởi nàng bị giam lại, không có cơ hội ra tay.

Kì thực miệng lưỡi tàn nhẫn cứng cỏi, bên ngoài hận thù thấu xương, nhưng kể từ khoảnh khắc nôn ra một ngụm máu kia, Hạ A Sứ đã dần hiểu rằng nàng chẳng thể nào báo thù cho a tỷ được nữa!

Tâm đã chết, tình cạn kiệt, nhưng trong muôn vạn hồi ức, sinh mạng hắn cũng đã khám phá sâu vào sinh mạng nàng, trở thành giới hạn cuối cùng không thể thay đổi!

Nàng không giết được!

Triệu Vũ Hi, kẻ này đã không thể giết được, vậy thì buông bỏ đi thôi!

Chỉ cầu xin rằng những kiếp về sau...

"Triệu Vũ Hi... kiếp này, kiếp sau, những kiếp sau... vĩnh viễn... vĩnh viễn không mong gặp lại chàng!"

Hạ A Sứ cứ thế mà chết như vậy, vào năm hai mươi ba tuổi, khi gió mùa đông đang dần lui tắt.

Ngoài kia nắng đầu xuân cũng nhẹ phủ xuống, chim chóc riu rít hát ca, chồi non mơn mớn khẽ nhú đầu cành.

Dường như có thể mừng tượng ra được ánh trăng trong treo, dòng suối lấp lánh tựa gương soi, và một biển hoa đào đỏ rực như lửa, hào phóng bao la, cháy bỏng cả góc trời...

Đó chính là thiên trường địa cửu, tiên cảnh bỗng lại... là cảnh vật đẹp nhất trên thế gian này... tiếc rằng, đã chẳng đợi được người về thưởng thức...

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 1: A Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương cuối: Sự thực...

Đêm tối thanh tĩnh, tây viện Triệu gia lại bất ngờ sinh hỏa. Gió mùa đông khô hanh, chỉ một chốc đã thổi lửa bốc cao chục trượng, bùng bùng cháy rực, cuộn cuộn khói đen. Nô bộc gia nhân trong phủ đều sợ đến tái xanh, cuống cuống kêu la mức nước dập lửa.

Trong cảnh tượng hỗn loạn như vậy, một nhóm người mặc hắc y, thân thủ nhanh nhẹn bỗng nhảy qua tường viện, lặng lẽ đột nhập vào nhà kho phía đông.

Thiếu gia đã lệnh cho chúng đi cứu nữ tử giam trong nhà kho kia.

Lý tướng quân bụng ngờ rất sâu, nên thiếu gia phải tạm thời giả bộ lên đường cầu y cho Lý Phong Ca, dụ hổ rời hang, mới mong tránh khỏi tị hiềm. Sự vụ ở nơi này, dù ngài không nở tới mức nào vẫn đành giao lại cho thuộc hạ bọn chúng.

Thủ lĩnh hắc y nhân còn nhớ trước khi rời khỏi, thiếu gia đã thức trắng cả đêm vạch sẵn đường đi nước bước, thời gian phương cách để chúng có thể thuận lợi cứu người. Thiếu gia vô tình lãnh khốc, vậy mà khoảnh khắc ấy lại run run nắm tay chúng, không ngừng lặp đi lặp lại:

"Phải cứu được nàng! Nhất định... nhất định phải giữ an toàn cho nàng!"

"Dạ!"

"À, còn phải tìm đại phu... vết thương ta đá... còn có mấy ngày chịu đói chịu lạnh... chữa tốt cho nàng... nàng phải thật khỏe mạnh, hiểu chứ?!"

"Thuộc hạ đã rồi!"

Đám hắc y nhân bấy giờ gật đầu quyết đoán. Thiếu gia bí mật huấn luyện bọn chúng đã gần chín năm, thường dùng vào mấy chuyện theo dõi, nội gián, ám sát, giết người... không việc nào là không máu me ghê gớm, nguy hiểm kẻ cận!

Đây là lần đầu tiên chúng được giao cho nhiệm vụ đơn giản như vậy, cũng là lần đầu tiên.. chúng chưa ra tay đã thất bại thê thảm, bởi vì nữ tử trong nhà kho kia trước đó nửa ngày đã uống thuốc độc, hương tiêu ngọc vẫn.

Hạ A Sứ đã chết!

Chết rồi!

Triệu Vũ Hi cầu y hơn nửa tháng, ngày trở về mùa xuân đã vừa sang. Hoa đào nở rộ, rực rỡ kiều sa, hần bèn ngắt một nhánh, thầm nhớ tới nữ tử kia, là một người yêu hoa như mạng.

Nàng lúc này, sức khỏe đã ổn rồi chứ?!

Hần tự hỏi, tính toán đợi sau khi mình chống chế võ về cha con họ Lý thực tốt, sẽ lập tức đi tìm nàng.

Bấy giờ, hần sẽ giải thích tất cả!

Vì sao khi đó đã xác định trọn đời trọn kiếp cùng A Sứ, lại vẫn phát lời thề độc ba năm không nạp thiếp với Lý Phong Ca...

Vì sao lại chưa từng cho A Sứ danh phận đường hoàng, để mặc nàng đi theo mình, bị người đời khinh ghét chê cười, nhục nhục tui tui...

Vì sao hần kết hôn với Lý Phong Ca trước mắt nàng, hạ thuốc tránh thai nàng, xa lánh tổn thương nàng...

Và cả cái chết của Thủy Tiên, cả lúc hần vu oan nàng hại người, đá nàng một quyền, giam nàng chịu đói...

Tất cả những uất ức nàng chưa từng tỏ, những đau khổ tổn thương ấy, hần sẽ nói hết... nói hết...

Ảnh hưởng đến đại sự thì có sao?! Khiến Lý tướng quân nghi ngại đề phòng cũng có sao!

Hần kìm nén đủ rồi!

Nàng cũng chịu đựng đủ rồi!

Hần yêu nàng!

Hắn yêu nàng!

Hắn muốn nhắc bên tai nàng ngàn vạn lần câu hắn yêu nàng, rằng mọi điều hắn làm, tuy là vì chấp niệm của hắn nhưng cũng vì tương lai của bọn họ!

Nhưng mà...

"Nàng ấy đã chết rồi!"

Giọng hắc y nhân vo ve như tiếng muỗi, nghe vào tai hắn lại biến thành hồi chuông đòi mạng. Hắn lắc lắc đầu, thờ hào hên:

"Người vừa nói gì?! Ai chết? Ai chết???"

"Dạ thiếu gia... là nữ tử người từng lệnh cho chúng thuộc hạ đi cứu... Hạ cô nương, Hạ A Sứ..."

"Sứ Nhi làm sao? Nàng sao chứ?! Ta phái các người đi cứu nàng... A Sứ... A Sứ của ta đâu?!"

"Nàng đã..."

"Cậm miệng!!!"

Trông mặt hắn bỗng trắng trợn, cổ họng càng run rẩy từng cơn, vội vã hướng mắt ra khắp chung quanh, không ngừng hét gọi:

"Sứ Nhi... Sứ Nhi... nàng đâu rồi! Mau trả lời ta... mau ra đây đi..."

"Bọn chúng lừa ta... tất cả đều lừa ta... ta không tin!!!"

"Ta chỉ tin nàng... Sứ Nhi..."

"Sứ Nhi... Sứ Nhiiiiiii..."

Không một ai đáp lại!

Cũng không sao!

Triệu Vũ Hi tin tưởng! Hơn cả sinh mạng chính bản thân mình, hắn càng tin vào tình yêu của Hạ A Sứ!

Một nữ tử vì hắn mà mười một tuổi rồi bỏ cô hương, không danh không phận đi theo hắn bao nhiêu năm... nữ tử có thể đạp lên khinh thường mắng mỏ của người đời... sẵn sàng cùng hắn nhảy vào lửa bóng dầu sôi... Nàng kiên cường như vậy... mạnh mẽ nhiệt thành... yêu hắn quá nhiều như vậy... làm sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi hắn?!

Nàng chắc hắn chỉ đang oán trách hắn một chút, đợi sau khi hắn trừ khử cha con họ Lý đi rồi, giải thích tất cả với nàng, nàng sẽ lại trở về thôi!

Nhất định... nhất định là như vậy!

Triệu Vũ Hi gạt gạt đầu, tự nói với chính mình! Sau đó hắn làm như không có việc gì, lại trở về tiếp tục đóng kịch ở Triệu gia.

"Thần y" hắn cầu đến rốt cục cũng chẳng thể chữa được chứng vô sinh cho Lý Phong Ca. Chuyện này là đương nhiên, độc này chính tay hắn chọn lựa, vận chuyển từ tận nhà Minh về đây, sao có thể nói trị là trị dứt?!

Lý Phong Ca thương tâm, hắn ở bên an ủi động viên nàng ta, việc gì cần làm đều làm, cuộc sống vô cùng thanh thoi bình đạm.

Cho đến một ngày, mùa hè dần sang, nắng nóng và mưa ẩm khiến một bãi tha ma nào đó bùng phát mầm bệnh, hoàng thượng hạ chỉ đốt lửa thiêu rụi, dù sao đó chỉ là bãi tha ma của tội phạm, người chết cũng chết rồi, còn giữ lại cái xác nguyên vẹn làm gì nữa!

Thế mà, có kẻ lại chẳng hiểu lý lẽ đó!

Ả chạy đến dưới chân hắn, quỳ lạy như điên, khóc nghẹn ngào:

"Thiếu gia, ngài đi cứu nàng. xin ngài.. mau đi cứu nàng đi!"

Bấy giờ hắn đang ngồi cạnh Lý Phong Ca, cũng không hiểu sự tình gì, bèn nhạt bảo:

"Tiểu Thúy, người đứng lên đi! Có gì thì từ từ nói..."

"Bọn họ sắp phóng hỏa rồi! Phóng hỏa rồi! Thiếu gia cứu nàng đi, không nhanh sợ không kịp nữa..."

"Bãi tha ma đó là nguồn phát bệnh dịch, để đảm bảo an toàn cho dân chúng kinh thành..."

"Nàng chết rồi! Hạ A Sứ đã chết rồi!"

Tiểu Thúy bỗng gân cổ hét lên, nhìn hấn vừa hèn mọn đau đớn, vừa có cái gì như giận dữ thống hận:

"Nàng vì ngài mà hi sinh ngu ngốc một đời, cả mạng cũng chẳng còn... Đến giờ, nàng chỉ còn lại một cỗ thi thể... Chỉ còn duy nhất cỗ thi thể này... Thiếu gia lẽ nào không thương xót nổi một lần sao?!"

Bàn tay gấu trong áo của Triệu Vũ Hi nghiền thật chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt, bật cả máu tươi. Có cái gì sôi sục trong tim, mà lời bật khỏi môi lại là tiếng thở dài nhàn nhạt:

"Thánh chỉ đã hạ, hoàng lệnh khó trái..."

"Hoàng lệnh... khó trái?!"

Tiểu Thúy trợn mắt, gần như không thể tin nhìn hấn. Còn muốn mở miệng nói thêm nữa, thì tiếng chuông đồng đã ngân lên vang vọng. Ắ ta hoảng hốt quay đầu, thấy từ phía bên kia thành, lửa đã đốt, người đã thiêu, sắc đỏ rực rỡ cả khoảng trời.

"Không kịp... không kịp nữa..."

Nước mắt ả ta bỗng tuôn rơi, vừa không ngừng lắc đầu thờ dài, vừa thì thảo bất lực:

"Hạ cô nương... xin lỗi... không còn kịp nữa..."

Ắ ta không bảo vệ được thi thể nàng!

Nàng là người đầu tiên trên đời này mỉm cười thực lòng, đối đãi thực tâm với ả. Cũng là người duy nhất muốn cùng một nô tỳ hèn kém như ả kết bái kim lang (xem chương 4)...

Nàng từng gọi ả "Tiểu Thúy muội muội" thực dịu dàng yêu thương...

Vậy mà hôm nay, ả lại chẳng làm được gì cho nàng!

"Hạ cô nương... xin lỗi... thực xin lỗi..."

Dứt lời, ả bỗng lúi từ đầu ra một lưỡi dao dài sắc, đâm vào cánh tay mình. Máu đỏ tuôn trào, nhưng ả lại nhoen cười, ngó sang Triệu Vũ Hi, nhẹ bằng bằng bảo:

"Hồi đó thiếu gia ném cho ta một mẩu bánh mì trong ngày đông tháng giá, ta từng thế phải làm tỳ làm nô báo đáp ngài! Nhưng hôm nay... hôm nay... một đao này coi như ta trả mạng cho ngài! Triệu Vũ Hi, ngài không xứng là chủ nhân của ta, ta và ngài từ giờ trở đi... ân đoạn nghĩa tuyệt!"

"Tiểu Thúy, người... người..."

"Ngài là kẻ tàn nhẫn nhất, cũng ngu ngốc đáng thương nhất ta từng gặp!"

Tiểu Thúy ngừng lại một hồi, ánh mắt phóng xa, ngơ ngẩn ngắm những dải khói đen bốc lên cuộn cuộn, từng đám từng đám, che khuất cả khoảng trời.

Tâm tối như vậy, ả ta lại nghĩ đến cuộc đời phía trước của Triệu Vũ Hi, bỗng cảm thấy hạ dạ thỏa lòng, bèn cười tiếp:

"Xương cốt không còn, hồn phách cũng sẽ tiêu tan! Ngài đã bức chết Hạ A Sứ, nay lại tuyệt của nàng ta kiếp kiếp đời đời, khiến nàng ta vĩnh viễn chẳng siêu sinh... Triệu Vũ Hi, ngài đối với nàng ta như vậy, cầm thú cũng chẳng bằng!"

"Tiểu Thúy... người..."

"Sau này ngài nhất định... nhất định sẽ hối hận!"

Câu nói của ả là một lời khẳng định, cũng không đợi Triệu Vũ Hi kịp phản kháng tức giận, ả vừa giữ chặt cánh tay cầm máu vết thương, vừa vội vã rời khỏi.

"Ta không hối hận!"

Triệu Vũ Hi nghẹn cổ ngó theo ả, khăn giọng hét lớn:

"Không hối hận!"

Sao ta phải hối hận?!

Mọi thứ ta làm đều vì tương lai của ta và nàng!

Ta cũng không giết nàng!

A Sứ vẫn chưa chết!

Nàng làm sao có thể chết dễ dàng như vậy!

Nàng đã từng hứa với ta sẽ ở bên ta trọn kiếp trọn đời, chỉ cần ta không từ bỏ, nàng cũng tuyệt đối không buông tay. Bọn ta sẽ cùng chăn gà nuôi vịt, uống rượu ngắm hoa... Bọn ta sẽ đến tuổi đào ngàn năm, cùng nhau ngắm muôn hoa rộ nở...

Cùng bước vào tiên cảnh, bọn ta sẽ trở thành tiên nhân, tình chính là thiên trường địa cửu...

Bọn ta hứa với nhau nhiều như vậy, vẫn chưa một điều nào thành hiện thực, sao nàng có thể chết?

Chấp niệm của ta sắp hoàn thành, nàng đã đợi ta mười ba năm, giờ chỉ cần đợi thêm một chút... một chút nữa thôi...

Nàng yêu ta nhiều như vậy, sao có thể cứ thế mà chết?!

Không!

Nàng sẽ không!

Hạ A Sứ tuyệt đối còn sống, nàng hẳn là vẫn đang sống ở một nơi nào đó!

Nàng sẽ không... sẽ không...

Sẽ... không...

"KHÔNGGGGGG..."

Triệu Vũ Hi bỗng nhiên gầm lớn, đột ngột thấy có cái gì vừa đứt phụt trong tâm, không thể níu kéo, chẳng cách gấn hàn.

Ngon lửa đỏ đang nhảy múa trước mắt, thiêu đốt thân xác Hạ A Sứ, cũng đốt sạch tất cả phòng tuyến cuối cùng, khiến hắn không thể tiếp tục giả khờ giả ngu, lừa mình dối người, bắt hắn đối mặt với sự thực...

Sự thực tàn nhẫn rằng... Hạ A Sứ đã không còn trên đời nữa...

Nàng chỉ còn lại một cỗ thi thể... một cỗ thi thể...

"KHÔNGGGGGGGGG..."

Nước mắt Triệu vũ Hi bỗng tuôn như mưa, cũng mặc kệ Lý Phong Ca hay tai mắt của Lý tướng quân đang dõi theo mình, hắn nhảy vọt lên ngựa, thúc chạy như điên, vừa chạy vừa không ngừng khóc hét:

"ĐỪNG... ĐỪNG ĐỐT NỮA!!!"

"DỪNG LẠI ĐI!!!"

"ĐỪNG ĐỐT... ĐỪNG ĐÓTTTT..."

"SỪU NHIIIIII..."

"SỪU NHIIIIIIIIII..."

Thanh âm hắn vang vọng cả vùng, vậy mà lại chẳng dập được lửa một chút.

Lửa cháy bùng bùng, nóng rực mênh mông, hồng nhan cận kề sớm tối ngày nào, mới đó đã thiêu thành nắm tàn tro mỏng mảnh. Để rồi con gió thổi mạnh qua, tro cuốn tung trời, chậm rãi bay xa, dù có hối hận níu giữ thế nào, đã mãi chẳng lưu lại được nữa.

Sau khi Hạ A Sứ chết, như đã hoàn toàn tan biến khỏi thế giới này! Quần áo tư trang, đồ vật nàng từng dùng, hay thậm chí cả vò rượu hoa nàng cùng hắn chôn cất năm nào, dường như đã giống như chính nàng, hóa ra tro tàn, tan thành khói sương!

Nàng không dành lại chút gì vật nào cho hắn, thậm chí hắn cũng chẳng kiếm nổi một ngôi mộ để tưởng nhớ lẽ lấy!

"Nàng hẳn là rất hận!"

Sứ Nhi... nàng hận hắn lắm... đúng không?

Nếu vậy sao không biến thành cô hồn dã quỷ ám hắn?! Sao không chạy vào giấc mơ của hắn, tra tấn hành hạ hắn cho thỏa nỗi lòng?!

Tại sao nàng lại ra đi lặng lẽ bình thân như vậy... tựa như đang nói với hân rằng kiếp kiếp đời đời chẳng cầu gặp lại nhau?

Sửu Nhi... tại sao... tại sao chứ?!

Hân úp mặt vào hai lòng bàn tay, nấc nghẹn nghẹn:

"Phải rồi..."

Đều tại hân!

Là hân sợ hãi... hân lưỡng lự... là chấp niệm ngu xuẩn điên cuồng... hân đã bỏ mặc nàng bị hỏa thiêu! Không còn thân xác, tro cốt tiêu tan, linh hồn nàng cũng biến mất khỏi thế gian này, đâu còn siêu sinh để cùng tương ngộ?!

"Là ta đã hại nàng như vậy... Sửu Nhi... là ta... là ta đã hại nàng!"

"Ta hối hận rồi... Sửu Nhi... xin lỗi..."

"Thực xin lỗi..."

"Sửu Nhi... Sửu Nhi..."

Hân lại khóc nức, khe khẽ cất gọi tên nàng, dù hân biết rằng đã chẳng còn người đáp lời!

Khắp nhân gian này... đã vĩnh viễn... vĩnh viễn chẳng còn lại gì nữa...

Triệu Vũ Hi những ngày ấy thảm thiết thê lương như thế, Lý Phong Ca cứ tưởng hân sẽ chìm trong sầu khổ lâu lắm, và tình yêu dành cho Hạ A Sửu hân cũng cực kì sâu đậm. Nhưng không ngờ mới sau vài ngày, nụ cười của hân đã lại nở bên môi!

Hân lại bắt đầu dâng sớ vào triều, ngày ngày yết vua, thi thoảng cùng đám quan viên thân thiết thương rượu đối thơ, thi thoảng còn dẫn Lý Phong Ca đi đạp thanh hồng gió, tâm trạng lúc nào cũng phi thường hào sảng.

Lý Phong Ca không bao giờ còn thấy hân rơi lệ!

Vậy mà... Hạ A Sửu lại yêu hân mười ba năm, nỗ lực hi sinh thật nhiều... Lý Phong Ca đột nhiên chỉ muốn thờ dài, cảm thấy thực không đáng! Cũng may là.. hân sẽ không đối xử với nàng ta như thế!

Nàng ta nghĩ mà mỉm cười nhẹ nhõm!

Cũng từ sau đó, nàng ta thấy nhiệt huyết quan trường của Triệu Vũ Hi bỗng càng bùng cháy sáng, tựa như đã tiến vào giai đoạn cường thịnh sung mãn nhất cuộc đời.

Mọi sự đều đặt chữ lợi lên đầu, không quản nhân tâm, chẳng màng danh tiết! Chỉ cần đạt được mục đích hân có thể dùng mọi thủ đoạn bỉ ổi hèn hạ nhất, xu nịnh bề trên chà đạp kẻ dưới, thậm chí là vu oan giá họa, phóng hỏa giết người...

Trở thành một tên gian thần đáng khinh, càng đáng sợ như vậy, Triệu Vũ Hi đã đoạt lấy quyền lực, từng bước đi lên.

Hân bắt đầu có được sự tin tưởng tín nhiệm của Lý tướng quân, cũng ngày càng được lão ta giao cho nhiều trọng trách quan trọng, trở thành cánh tay đắc lực dưới phe cánh lão.

Năm thứ sáu sau cái chết của Hạ A Sửu, Triệu Vũ Hi dưới sự giúp đỡ của Lý tướng quân, thành công gán cho thủ lĩnh phe đối đầu với mình, là Hình bộ thượng thư Trần Vệ tội cấu kết triều Nam, mưu hại hoàng vị.

Cả nhà Trần Vệ sáu mươi ba mạng người phải ngũ mã phanh thây, bêu đầu thị chúng, mùi máu và tiếng khóc oan văng vẳng thôn ngõ, ba đêm ba ngày.

Vậy mà Triệu Vũ Hi chỉ mỉm cười bình thường, lại dâng lên hoàng thượng một nhất đẳng mỹ nữ, khiến lòng quân vui vẻ thoải mái, thuận lợi tiếp lấy chức vị bỏ trống, trở thành Hình bộ Thượng thư đời tiếp theo, bậc quan nhị phẩm.

Hai năm sau đó, Triệu Vũ Hi tiếp tục lập lại chiêu bài cũ, chỉ khác con cá trên thớt lúc này chẳng ai xa lạ, mà chính là vị tướng quân từng diu dắt chống lưng chốn quan trường cho hân bao năm nay, vị nhạc phụ đại nhân hân luôn "kính yêu tôn quý".

Lý Phong Ca lúc nghe tin Triệu Vũ Hi đích thân mang hai trăm binh đi tróc nã Lý tướng phủ, kinh hoàng sợ hãi gần như muốn ngất. Nhưng cũng cùng lúc ấy, có những cảnh tượng từ rất xưa rất xưa, giống như bức tranh phủ bụi bỗng được lau quét, từng chút bỗng tái hiện trước mắt nàng.

Đó là bàn tay run rẩy giấu trong tà áo... là đáy mắt bất lực bị thương khi Hạ A Sửu đâm dao vào ngực hân... hay tiếng khóc nức nỏ, tiếng rống loạn điên dần biến thành tràng cười thê thảm của hân.. khi thấy tro cốt nàng ấy tung bay theo gió, cuốn tận trời xa...

Hóa ra... không khóc không phải là không khổ, mà là đã quá mức đau đớn khổ sở, đến mức mọi tế bào trên người đều cạn khô tê liệt, chẳng rơi nổi một giọt nước mắt nào!

Nếu vậy... Lý Phong Ca khẽ nhìn xuống chiếc khăn thêu hình đèn hoa đăng đỏ đang trong tay mình, đã thêu cả năm trời, ngón tay cũng chẳng chịt vết kim đâm... nhưng giờ đã là vậy, vật này... chẳng cần làm nữa rồi!

Quả nhiên vụ án của Lý tướng quân điều tra qua loa trong nửa tháng, tội trạng liền định xuống, cả nhà đều bị xử trảm.

Phe cánh dưới tay lão, kẻ bị Triệu Vũ Hi dùng lời ngon tiếng ngọt, mua chuộc dụ dỗ, người lại đe dọa uy hiếp, cứng đầu quá thì thẳng tay trừ khử. Hắn không khoan nhượng, cũng không nhân từ với bất cứ kẻ nào, kẻ cả vị phu nhân đầu gối tay ấp, má áp môi kẻ với mình suốt nhiều năm.

Lý Phong Ca khi biết chỉ cười nhạt thên, nàng ta đã đoán trước được kết quả này, và có lẽ kết quả này... cũng chính là điều Triệu Vũ Hi luôn mong muốn!

Ngày Lý Phong Ca bị giam vào tư ngục của họ Triệu, chịu đủ mọi loại hành hạ tra tấn biến thái tàn bạo, ngày mà nàng đau đớn gầy vò đến mức chỉ cầu mong được chết đi, cánh cửa nhà lao bỗng nhiên bật mở, và nam nhân ấy khẽ bước từng bước tiến về phía nàng.

Ráng chiều mờ lung lắt qua khung cửa sổ, trải từng vệt xuống khuôn mặt hắn. Đôi mắt đen láy hẹp dài, sống mũi vững chãi và khóe môi cương nghị, hần dường như vẫn là công tử phong lưu tuấn tú cùng nàng ta đối đèn hoa đăng vào đêm hội năm nào.

Hắn vẫn quen thuộc như vậy, nhưng đột nhiên cũng vô cùng lạ lẫm xa xôi.

Nàng ta ngẩn nhìn hắn thật lâu, thật lâu mới hỏn hên hỏi:

"Người làm những chuyện này... là để trả thù cho Hạ cô nương sao?!"

"Câm miệng! Người không có tư cách nhắc đến nàng!"

"Nếu ta không có... thì là ai?!"

Lý Phong Ca liếc liếc Triệu Vũ Hi, khinh thường nói:

"Lê nào... là người?! Người đã tận tay bỏ thuốc nàng ấy, khiến nàng ấy vô sinh, suýt thì mất mạng? Người đã hãm hại tỷ tỷ nàng ấy, khiến nàng ấy phát loạn phát điên..."

"Câm miệng!"

Triệu Vũ Hi bỗng hét ầm lên, đá cho nàng ta một đạp. Đạp này rất mạnh, có điều thân thể nàng ta cũng đã tàn tạ, chẳng còn cảm thấy quá mức đau đớn nữa.

Nàng ta bỗng bật cười, lại nói:

"Người bắt đầu thù hận từ lúc nào? Là sau đó... hay là khi biết ta mang thuốc độc cho Hạ cô nương?! Người cho rằng ta giết nàng ấy, sao không nhằm thẳng vào ta? Người lại hãm hại cả dòng tộc nhà ta..."

"Không phải!"

"Hả?!"

"Ta bắt đầu thù hận... đã từ rất lâu... rất lâu rồi!"

Đôi mắt Triệu Vũ Hi đỏ bừng, ngón tay vịn xoắn vào nhau, như kìm nén một nỗi niềm điên cuồng đau đớn nào đó. Rồi hắn liếc nhìn Lý Phong Ca chăm chú, lạnh lẽo bảo:

"Từ khoảnh khắc Sứ Nhi vì giải được mà trao trình tiết cho ta, ta đã nhận định nàng là trọn kiếp trọn đời! Ta yêu nàng... nhưng ta chỉ là một ngu phẩm nhỏ nhoi, không thể ra mặt từ hôn người, càng không thể trực tiếp chống lại người cha khôn kiếp của người đó! Lão yêu con như mạng, với người ngoài lại cực kì tàn tệ độc ác, biết ta tổn thương con lão, sao có thể để yên cho ta và A Sứ! Bởi vậy mà..."

Triệu Vũ Hi nhắm mắt hồi tưởng, ngày đó hắn đã lệnh cho ám vệ phục kích, đúng lúc Lý phu nhân dâng hương lễ Phật thì giả làm toán cướp giết chết bà ta.

Bà ta đi rồi, Lý Phong Ca phải để tang nẫu thân ba năm, không thể xuất giá!

Bấy giờ Triệu Vũ Hi đã hai mươi hai tuổi, tuy hào hoa tuấn tú nhưng cũng là quá tuổi lập thân. Nếu như lẽ thường, Lý gia ắt phải chủ động bỏ đi đính ước, thả hắn tự do...

Như lẽ thường, hắn đã có thể cưới được Sứ Nhi, đường đường hoàng hoàng cùng nàng tương ái tương thân, răng long đầu bạc...

Nếu như lẽ thường... bọn họ đã có thể hạnh phúc!!!

"Nhưng mà cha ngươi... chính lão... là lão nhất định không buông! Lão dùng phụ thân uy hiếp ta, dùng mệnh của Sứ Nhi và cả Triệu gia để ép ta phát ra lời thề độc! Lý Phong Ca, ngươi có biết lúc ấy ta đã hận ngươi đến mức nào? Hận đến mức nào không?! Chỉ vì một vẻ sần bì của ngươi, Sứ Nhi của ta liền chịu bao năm không phận không danh, bị người đời chê cười mỉa mai..."

Triệu Vũ Hi vừa nói, vừa lẳng lặng nhớ lại những ngày xa xưa ấy. Hạ A Sứ chưa hề nói ra, cũng chẳng bao giờ kêu than oán trách, nhưng mọi uất ức tủi nhục của nàng, cái nhăn mày nhíu mày đều in vào tâm hần, khiến lòng hần vô cùng day dứt hổ thẹn.

Hắn yêu nàng như vậy, không kìm chế được mà muốn nàng, nhưng vẫn buộc phải cho nàng uống thuốc tránh thai!

Nếu không thì sao?

Chuyện nàng mặt dày mày dạn theo đuổi hắn truyền khắp Đông kinh, lão già họ Lý sớm đã để tâm. Nếu lão biết nàng mang con của hắn, thì sẽ thế nào?!

Hắn bây giờ chỉ chấp chừng quan lộ, lão lại là đại tướng nhất phẩm thiên triều, nắm trong tay cả vạn binh quân... Hắn như con kiến lão có thể đạp chết bất cứ lúc nào, đến mạng mình còn không giữ nổi, làm sao bảo vệ được nàng ấy?!

Hắn buộc phải cho nàng dùng thuốc, chỉ không ngờ lại khiến nàng vô sinh, còn suýt mất mạng..

Hắn không ngờ được...

Chỉ là... không ngờ được...

Nghĩ đến đây, lồng ngực Triệu Vũ Hi bỗng điên cuồng run rẩy, có thứ gì sôi sục dâng trào từ cuồng hống, hóa thành một vốc máu đen ngòm, chảy tràn trên tay hắn.

Đáy mắt hắn bỗng hơi tối, hắn là sức khỏe đã đang dần đi xuống, nhưng mà hắn vẫn phải sống lâu thật lâu, mới có thể chịu thêm nhiều cô độc đón đau, thêm càng nhiều trừng phạt mà?!

Hắn không thể chết lúc này!

Triệu Vũ Hi hít một hơi sâu, lấy tay vuốt ngực, lại chợt nghe nữ tử đối diện ghen ngào nói:

"Ta không biết... đã không biết phụ thân ta làm ra chuyện như vậy..."

"Những điều ngươi chưa biết... còn nhiều lắm!"

Hắn cười nhạt, lạnh lùng rít:

"Nếu không phải lão nhúng tay, sao ta lại bị điều đi Ninh Sóc? Ta là quan Hình bộ, Hình bộ tư pháp thì liên quan gì đến an dân trị thủy?! Vậy mà không chỉ điều ta đi, lão còn chẳng cho ta đường về! Ngươi có hiểu tại sao không?"

Lão chính là uy hiếp nhắc nhở, rằng lão có thể xoay vận mệnh ta trong lòng bàn tay... Rằng trong ba năm ngươi chịu tang, nếu ta không nhận nhục giữ mình, sẽ vĩnh viễn bị giam lại cái nơi cần cổ đá sỏi... Và rằng đến cuối cùng, nếu ta nghe lời ngoan ngoãn, và nếu ngươi còn hứng thú với ta nữa, thì lão... duy nhất lão... mới có thể giải thoát cho ta..."

Rốt cục thì... lão già đó cũng thực sự giải thoát cho Triệu Vũ Hi, đổi bằng một đám cưới rực rỡ linh đình của hắn và tiểu thư Lý phủ.

Hắn biết Sứ Nhi nhất định sẽ thương tâm hiểu lầm, nhưng còn có cách nào?!

Phụ thân bắt ngờ lâm bệnh, lòng hần loạn như ma!

Hắn phải ở bên cạnh ông, chăm sóc ông, phải tìm cho ông những đại phu giỏi nhất, phương thuốc tốt nhất!

Ông không thể chết!

Trước khi chấp niệm của hắn hoàn thành, trước khi ông yêu thương hắn, rồi hắn giết ông, ông không được chết!

Cho nên... hắn buộc phải trở về Đông kinh! Huống hồ chỉ có về Đông kinh, trưởng thành mạnh mẽ hơn, hắn mới có thể trở mình chống lại kìm kẹp của Lý lão già kia, mới có thể bảo vệ Sứ Nhi, cho nàng danh phận đường hoàng, để nàng hạnh phúc!

Hắn đã quyết định như thế, thà đau một lúc hơn khổ lâu dài!

Chức vị Thị lang bộ Hình bây giờ giống như cơ hội trời cho, nếu hắn không nắm lấy, sẽ phải chờ thêm rất nhiều năm nữa! Hắn và Sứ Nhi chờ được, nhưng còn phụ thân?!

Sau đợt bệnh này, sức khỏe của ông đã dần suy yếu, đại phu nói chỉ còn sống thêm được vài ba năm. Phụ thân không chờ được... hần... hần còn có cách nào?!

Đề tiện cũng được, hèn hạ chẳng sao! Hần chỉ biết hần nhất định phải cướp lấy chức vị kia, nên mới tiết lộ cho Đồng Minh vị cố quận chúa y thương nhớ bao năm vẫn còn sống trên đời, chính là kĩ nữ Thủy Tiên trong lầu Vọng Nguyệt.

Hần thiết kế cho bọn họ gặp mặt, khiến Hoắc Nghiệp Thành điên cuồng ghen tuông, còn Đồng Minh khi biết tấn bi kịch của Thủy Tiên đều do một tay kẻ kia gây lên, thì điên cuồng thù hận.

Bọn họ đầu đá đối chọi nhau vì một kĩ nữ như vậy, cái danh thanh quan mười năm của Đồng Minh sớm chẳng còn, Triệu Vũ Hi biết rằng đại sự của mình liền như tới.

Hần chỉ không ngờ... một lần nữa lại không ngờ... đã vô tình liên lụy Thủy Tiên... càng không ngờ rằng Đồng Minh điềm tĩnh nhu hòa ngày thường, lại có thể thẳng tay phóng lên một mối lửa.

Ngọn lửa cháy sáng rực rỡ, thiêu chết Hoắc Nghiệp Thành và nàng ta, cũng thiêu luôn tình yêu cuối cùng Sứ Nhi dành cho hần...

Hần vĩnh viễn không quên được ánh mắt nàng nhìn hần khi ấy: huyết lệ đỏ tươi, hận thù cùng cực... Nàng đau đớn như vậy, dần vật tự trách đến như vậy, mà hần, ngoài cầu xin nàng chờ đợi, lại chẳng làm được bất cứ điều gì!

Bởi vì lão già họ Lý vẫn luôn theo sát bọn họ! Hần còn chưa đủ sức bảo vệ nàng, nếu giải thích cho nàng, khiến lão nghi ngờ, nàng sẽ chết, mà hần cùng phụ thân cũng không thoát nổi!

Cho nên hần đành giam lỏng nàng trong hậu viên, lạnh nhạt bạc đãi nàng, để sự tồn tại của nàng mờ nhạt đến mức thấp nhất, chờ thời cơ tốt sẽ đưa nàng rời đi. Hần nghĩ chỉ cần bọn họ tránh được tai mắt của họ Lý kia, dù sau này đường đi nước bước càng hiểm trở chông gai, cũng chẳng sao, hần nhất định phải nói rõ với nàng!

Vậy nhưng mà, ông trời thực tàn nhẫn!

Chuyện Lý Phong Ca bị hạ được vô sinh bắt ngờ lộ ra ngoài, còn kéo theo cả Lý cáo già đích thân ra tay. Lão đã chỉ mặt điểm tên Sứ Nhi, dù không có không bằng, nàng ắt phải chịu tội.

Nếu vậy, hần ra mặt minh oan cho nàng làm gì, tìm người thế thân cũng ích gì chứ? Sẽ chỉ khiến lòng ngờ của lão ta càng nặng, cái chết đến với nàng càng nhanh.

Cách duy nhất là nước đẩy thuyền xuôi, thuận theo lão, khiến lão tưởng rằng so với lão, chính hần càng căm hận thấu xương, rồi an tâm giao nàng cho hần định đoạt. Khi đó hần sẽ thay đảo đổi mặn... bằng mọi giá... mọi giá... nhất định sẽ cứu nàng!

Hần sẽ cứu nàng, rồi giải thích, rồi hóa giải hiểu lầm, rồi hai người họ sẽ lại yêu nhau! Rồi sẽ...

"Người sai lầm rồi!"

Lý Phong Ca bỗng đột ngột cắt ngang, rên rỉ tiếp:

"Người làm sao có thể cứu nàng... khi chính là nàng lựa chọn ra đi?!"

"Ý người là gì?!"

"Hạ A Sứ đã từng có thai!"

Lý Phong Ca nhẹ nói một câu, thương thức vẻ mặt mờ mịt kinh hoàng của người kia, rồi lại tiếp:

"Không rõ cách nào, hần là vì đại phu tuyên án bệnh cho nàng là lang băm đi! Ta chỉ biết cái ngày nàng bị người đá một cước, giam vào nhà kho, thai nhi kia đã được gần hai tháng! Nếu thực muốn sống... nếu còn tin tưởng... hần nàng nên giấu nhem chuyện xuống, kiên nhẫn chờ đợi người... nhưng mà người biết không... nàng lại chủ động ngầm báo cho ta! Bát thuốc độc kia cầm lên, nàng uống thực quyết đoán bình thân..."

"Không!!!"

Triệu Vũ Hi bỗng rống lên, chạy đến bóp lấy cổ Lý Phong Ca, căm giận hết:

"Nàng sao có thể! Nàng sao tự vẫn?! Sao nỡ bỏ lại ta?! Rõ ràng là người... là các người hết lần này đến lần khác..."

"Thật thế ư?!"

Lý Phong Ca khẽ nhướn hàng mi, bật nở nụ cười. Dường như nàng ta đã thấy trước được trong cuộc chiến này, nàng ta là người bị hình cụ tra tấn, kim xích gông cùm, nhưng kẻ đau đớn khổ sở hơn gấp ngàn vạn lần, sẽ là nam nhân trước mặt.

Nàng ta hỏi:

"Người cứ tỏ ra mình là kẻ bị hại, nhưng mà... đêm hội hoa đăng năm ấy, ai là kẻ chủ động tiếp cận tiểu thư Lý phủ?! Là người vì lợi vì danh mà bất chấp thủ đoạn, lợi dụng ta trước! Triệu Vũ Hi, là chấp niệm của người, sự ngu xuẩn tàn nhẫn của người đã đẩy các người đến bước đường này!"

"Câm miệng! CÂM MIỆNGGGGGG!!!"

Triệu Vũ Hi hét âm lên, bàn tay bóp cổ Lý Phong Ca càng thêm chặt. Mặt mũi nàng ta đỏ bừng, lồng ngực bắt đầu vì thiếu khí mà rất đau, nhưng vẫn gắng gượng từng câu nói:

"Ồ đời... có rất nhiều con đường! Người luôn có thể lựa chọn! Ngày ấy chọn đứng bán đứng lòng mình mà cầu hôn ta... Lựa chọn nói cho ta chân tướng, biết đâu ta sẽ xin phụ thân tha người đi... Hoặc chọn thành thật với Hạ cô nương, cả hai sẽ cộng khổ đồng cam, cùng lui cùng tiến..?"

Vốn có thể lựa chọn một cuộc đời khác, không còn quyền khuynh triều dã, phú quý vinh hoa, nhưng sẽ được bình thân an nhiên, nắm tay người yêu đến răng long đầu bạc...

Vốn có thể lựa chọn thật nhiều như vậy, thế nhưng vì cái gọi là một đời chấp niệm, Triệu Vũ Hi cứ luôn bỏ qua, luôn sai lầm! Để đến bây giờ...

"Hạ A Sứ chết rồi! Chết vì bát thuốc độc của ta... nhưng là do người ép buộc! Tán bi kịch này... cũng là người khởi đầu! Vậy thì Triệu Vũ Hi... ngoài chính bản thân mình... người còn có thể oán trách ai được nữa?!"

"KHÔNG!! KHÔNG PHẢI THẾ!!!"

"KHÔNG PHẢI THẾ!!!"

"KHÔNG PHÁI!!!!!!!"

"KHÔNG PHÁI!!!!!!!"

Triệu Vũ Hi bỗng điên cuồng gầm rống, từng tiếng từng tiếng vang vọng không gian, giống như tiếng gào khóc của oan hồn oán linh, hoặc có thể là thanh âm của vô vọng... tuyệt vọng... Tròng mắt hấn cũng long lên sòng sọc, cả người co giật, lồng ngực dâng trào, phun lên một ngụm máu tươi.

Trong buổi chiều hoàng hôn, máu khê tung bay, nhuộm cả khoảng trời, ma mị rợn rợn, cũng u buồn thê lương như những đóa hoa đào đỏ...

Nhìn hấn như vậy, Lý Phong Ca nghĩ dù nàng không thể tận tay báo thù cho dòng tộc, bất quá so với cái chết, hấn bây giờ mới càng là thảm thương.

Thực khiến lòng dạ hả hê! Chỉ là...

Chỉ là... khoảnh khắc cuối cùng trước khi bị hấn bóp chết đi, Lý Phong Ca đột nhiên muốn hỏi:

Nếu ngày ấy Hạ A Sứ vô tội, vậy kẻ nào đã hại nàng vô sinh? Hay những quan tâm săn sóc bao năm kia, có điểm nào là thực?

Hoặc giả vị công tử tuần tú phong lưu, dưới ánh hoa đăng vui tươi xinh đẹp đó, khi lần đầu gặp gỡ, hấn cùng nàng giải câu đối đèn đã từng có chút... dù chỉ một chút.. động tâm?!

Hay là... thôi đi!

Không chỉ mình hấn... nàng cũng đã sai!

Yêu người như thế, nàng đã quá sai rồi!

Chỉ cầu mong rằng... sẽ giống như Hạ cô nương... kiếp này... kiếp sau... kiếp sau nữa... vĩnh viễn... vĩnh viễn không cần gặp lại...

Sau khi Lý Phong Ca chết, Triệu Vũ Hi bỗng bệnh đổ như núi, thân thể kiệt sức, thần trí u mê. Hấn luôn phải nằm liệt trên giường, khi tỉnh thì nước mắt chảy dài, mặt mũi bi thương, lúc hôn mê, đến ba ngày một tuần cũng chẳng thể ăn cơm uống nước.

Tình trạng nguy kịch như thế, nếu tác giả là mẹ đẻ lương thiện, hấn nên để hấn được chết, rồi đi theo tìm kiếm linh hồn Hạ A Sứ.

Hấn là nên cho bọn họ trùng phùng vào kiếp sau? Hoặc trở thành một cặp phu thê cô hồn dã quỷ?!

Vậy mà hấn vẫn phải sống, và người ra đi, lại là vị Triệu lão gia im hơi lặng tiếng bao nhiêu năm trời!

Triệu Vũ Hi nhớ đến, ngày đại phu nói với hấn ông không gắng gượng nổi nữa, hấn đã kinh hoàng chẳng nói được nửa câu!

Kì thực hấn biết suốt bấy lâu nay cầu đủ thần y, dùng mọi loại thuốc, có thể kéo mệnh ông đến đây cũng là kì tích rồi!

Hấn đã biết như vậy... thế mà vẫn không kìm được... không cách nào kìm được lồng ngực đón đau...

Hắn đến Đông viện tìm gặp ông!

Triệu lão gia bấy giờ đang nửa nằm nửa ngồi trên chõng tre. Tư chi của ông thả xuôi, bại liệt cả người không cử động được, duy chỉ đôi mắt còn một chút linh hoạt, vừa lẳng lẳng ngắm bích đào tung bay đầy trời, vừa nở nụ cười nhạt nhòa, nghe không ra xúc cảm.

Triệu Vũ Hi ngơ ngẩn nhìn, nhất thời cổ họng như nghẹn đắng lại, một câu không thể thốt ra, bàn chân cũng chần chừ chẳng dám bước.

Hắn không muốn phá hỏng bức tranh đẹp để an yên đó, hoặc cũng có thể muốn lưu dáng hình người trước mắt càng nhiều thêm, bởi hắn biết chỉ một lát... một lát nữa...

"Đã đến rồi... sao còn không lại đây?!"

Lão gia bỗng cất giọng khàn khàn, ngẩng đầu khẽ gọi hắn ta.

Không tránh được!

Hắn hít một hơi dài, cứng ngắc tiến sang, chừng cách ông gần một trượng liền dừng lại, kìm giọng nói:

"Phụ thân... người thế nào?!"

"Ừm!"

Lão gia đáp một từ này, rồi cũng không nói thêm gì, tiếp tục thả hồn vào cảnh vật chung quanh. Triệu Vũ Hi dờ dẩn nhìn ông, lồng ngực đột nhiên thất lại như bị ai bóp nát, người ngòm cũng bắt đầu run rẩy từng cơn.

Thực kì lạ!

Hắn hiện giờ đã làm tới chức Thượng thư, bậc quan nhị phẩm, quyền uy to lớn, được quan lại dân chúng khắp nơi nể sợ, đến đương kim hoàng thượng cũng không nỡ khinh nhờn.

Là một trong những người cao quý vọng trọng nhất cả đất nước này, ngay cả tập đoàn đảng phái của Lý đại tướng quân cũng chẳng khiến hắn chùn chân... vậy mà hết lần này đến lần khác... lại luôn vì sắc mặt phụ thân mà e ngại.

Càng kì lạ là, hắn đã mong chờ ngày này lâu như vậy!

Bỏ bao tâm sức, nỗ lực một đời, hắn rốt cục đã làm rạng danh gia tộc, trở thành đứa con có thể khiến phụ thân tự hào... Hắn rốt cục cũng có thể vào thời khắc ông hạnh phúc nhất, rút dao đâm ông một nhát, để ông phải ném trái đau đớn nhất thế gian...

Cuối cùng thì, Triệu Vũ Hi cũng sắp thực hiện được chấp niệm lâu nay!

Nhưng tại sao lòng lại đau? Tâm cũng đau? Toàn bộ cơ thể đều đau đớn bi thương, rã rời mệt mỏi?!

"Phụ thân!"

Hắn không muốn bị chi phối bởi cảm xúc tệ hại như vậy, liền khẽ mở miệng, đều đều nói:

"Sức khỏe của người... ra sao rồi?!"

Triệu lão gia bấy giờ quay lại nhìn hắn chằm chằm, rất lâu mới thở dài bảo:

"Triệu Vũ Hi... trên cõi đời này.. người là kẻ... ta căm hận nhất!"

"Phụ thân?!"

Hắn tròn trừng mắt, không ngờ Triệu lão gia lại vào đề trực tiếp như vậy.

"Năm đó ta và thê tử cầm sát hải hòa, tình nghĩa nồng đậm.. nhưng mẹ ngươi lại nhảy ra phá đám! Từ lúc ả sinh ra ngươi, gia môn ta liền không một ngày yên ổn... ngươi chỉ nhớ ả nhu nhược mềm yếu, nào biết phía sau mặt nạ, ả đã bao lần hãm hại phụ nhân ta?! Đến cuối cùng ra đi, ả vẫn còn thành công khơi trong ngươi lòng hận... nói ra thì.. ngươi cũng thật giống ả... rất một loại độc ác vô tình... khiến người ta không thể dung thứ..."

Bàn tay giấu trong áo của Triệu Vũ Hi khẽ run lên, cắn răng nửa lời cũng không đáp.

Bọn họ tuy đấu đá nhiều năm, nhưng trước mặt thiên hạ lại luôn làm một bộ phụ tử tử hiếu. Chỉ mong đợi đến hôm nay... hiện tại... Triệu lão gia đã sắp dầu cạn đèn tắt, mới có thể hai mặt một lời... thành thành thật thật...

Có điều thành thật đến mức này, vẫn là khiến hắn khó lòng tiếp nhận!

Hắn không ngờ rằng cố gắng nỗ lực lâu như vậy, phụ thân đối với hắn... vẫn chẳng chút động tâm!

Phụ thân lại cười to, lạnh lùng tiếp:

"Người hại thể tử ta một xác hai mạng, sau này lại bày mưu hại chết Gia Minh của ta... người khiến ta tan cửa nát nhà... người có biết ta hận người đến mức nào không chứ?! Vậy mà... vậy mà... ta vẫn không thể tận tay giết người... bởi vì người là kẻ duy nhất để nối dõi hương hỏa..."

Triệu lão gia nói đến đoạn này, lồng ngực bỗng hơi nghẹn ứ, bức ra thành tràng ho điên cuồng. Mỗi tiếng mỗi tiếng đều nặng như trĩ, dường như có thể lò mò thấy khăn tay ông cầm phủ một cục máu đen.

Khuôn mặt ông đã tái nhợt đi, thở hắt hắt từng hơi, nhưng vẫn cố chấp mở miệng:

"Ta không giết được người... cũng không sao... ta muốn làm người sống không bằng chết! Vũ Hi, người người yêu nhất đã chẳng còn... người vui chứ?!"

"Ông... ý ông là gì?!"

"Hạ A Sứ là đứa trẻ chân thành lương thiện, ta vốn cũng không muốn cuốn ả vào vòng tranh đấu này... nhưng ả lại không nghe khuyên giải... hơn nữa, ả còn là điểm yếu trí mạng của người..."

"Ông đã làm gì Sứ Nhi?!"

Triệu Vũ Hi bỗng cuồng loạn bước lên, kinh sợ hét:

"Lẽ nào chính ông... chính ông..."

"Đúng là ta!"

Triệu lão gia lại khẽ ho khan, khi ông đã tận, giờ có lẽ là ranh giới cuối cùng. Nhưng nhìn đứa con trước mặt này, lại vẫn không đành lòng, lại cố bật cười, gắng gượng tiếp:

"Ngày đó A Sứ gặp ta trở về... người hoảng quá hóa loạn vội vã đi tìm nô tỳ võ công cao am hiểu độc dược... người muốn bảo vệ ả... lại không ngờ đó chính là cơ hội để ta cài người vào Đào cư..."

"Nô tỳ đó là nội gián của ông?! Phương thuốc tránh thai là ả ta hiến lên! Ta vốn kiểm nghiệm không có vấn đề, chẳng ngờ lại hại Sứ Nhi vô sinh, còn suýt mất mạng... Ta luôn không ngừng tự trách mình... nhưng hóa ra trách lầm rồi... hóa ra... lại là ông... là ông hãm hại?!"

"Không nhờ thế, sao có thể bức Hạ A Sứ đến tâm can khí kiệt?! Hôm đó ả truy sát không thành... người đau lòng như vậy... ta thực hả hê!"

Lão gia nói đến đây, thở hào hển vài hơi, mới chậm chạp tiếp:

"Nhưng mà vẫn chưa đủ! Ta biết người chỉ lợi dụng Lý Phong Ca làm bàn đạp danh lợi, vì không muốn dây dưa sâu nặng, sau này khó bề thẳng tay thanh trừ, người còn quyết đoán khiến ả vô sinh... Haha.. người làm chuyện xấu, ta đây cũng không ngại phơi bày... Chính ta đã bí mật truyền tin cho Lý tướng quân.. còn thêm mắm dặm muối rằng Hạ A Sứ từng nhiều lần hãm hại con lão... lão ta lãnh khốc gian tà, lại thương con như thế.. kiểu gì chẳng có cách ép người đứt mọi đường lùi, tự tay đẩy Sứ Nhi của người đến mức vong mạng..."

"Ông... ông... hóa ra đều là ông?!"

Triệu Vũ Hi mở bừng mắt, run run chỉ vào Triệu lão gia, lắp bắp rên rì:

"Sao ông có thể hại nàng? Nàng có tội tình gì?! Sao lại có thể... có thể... tàn nhẫn với ta đến vậy?!"

"Nhân nào quả ấy! Người giết con ta, ta khiến người chẳng sinh được hài tử! Người hại vợ ta, ta liền bắt người người yêu cùng chết!"

"Ông... Ông..."

Nước mắt Vũ Hi bỗng ào ạt như lũ, quỳ sụp xuống chân Triệu lão gia, điên cuồng khóc nghẹn:

"Cớ gì... cớ gì... không giết luôn ta đi?! Ông hận ta như vậy... kì thực ta vẫn luôn đợi... đợi ông giết ta mà..."

Tiếng nấc của Triệu Vũ Hi thấm thiết tựa mưa xuân lất phất, đậm nhạt từng chút, lại thấm đẫm nhân tâm. Rồi chốc chốc, nó chợt biến thành dã thú điên loạn, khé mắt hắn bỗng đỏ ngầu, mặt mũi trắng dã ra, từng tiếng từng tiếng hét quần quai:

"Nhưng ông lại làm thế với Sứ Nhi... Phụ thân... TA... HẬNNNNN..."

"TA HẬN ÔNGGGGG..."

"TA HẬNNNNNNNNNN..."

"HẶNNNNNNNNNNNNNN..."

"Thế... là tốt!"

Trong tiếng gào rống thê thảm của hấn, thanh âm Triệu lão gia bỗng hóa thành con gió khẽ lướt, càng thêm yếu ớt mỏng manh.

Đào hoa đỏ rực bấy giờ tung bay đầy trời, bát ngát bao la, đã nhẹ nhàng vây lấy hai người. Là màu của máu, của lửa, màu của uất hận tột cùng, cũng là kết cục tất yếu trong mối duyên oan nghiệt của họ.

Ông và hấn... nhất định phải một mất một còn, không đội trời chung!!!

Dù rằng...

Triệu lão gia bỗng hơi cúi đầu, ngắm nhìn thân ảnh nam nhân vật vờ dưới chân mình.

Một cánh hoa chậm chậm rơi xuống, đáp lên gò má hấn, trông như huyết lệ. Hấn hấn là đang vô cùng căm thù tức giận!

Hấn như vậy, đối tượng giày vò không phải chính bản thân mà là người cha khốn kiếp này... khóe môi ông bỗng hơi hơi mỉm cười, đáy mắt bình yên nhắm lại, lặng lẽ chảy xuống một giọt lệ trắng trong.

Ông nghĩ, ở đời, đôi khi có những nỗi đau khó lòng bù đắp, cũng có những trách nhiệm buộc phải gánh vác, chẳng thể trốn tránh đổi thay...

Cho nên có thể nào, ông vẫn phải căm hận Triệu Vũ Hi!

Dù rằng...

Dù rằng... ngày tháng dần trôi... hấn cũng đã thành... đứa con ông tiếc thương nhất...

Chấp niệm của Triệu Vũ Hi rốt cục cũng chẳng hoàn thành!

Ngày hôm ấy Triệu lão gia nói đủ lời tà ác, khiến hấn căm hận tột cùng, thấu tủy thấu xương, vậy mà vào thời khắc cuối cùng, hấn cũng không đánh một đao đâm xuống!

Hấn nhớ đến lời nữ tử kia từng nói nhiều năm trước, là bởi vì yêu thương quá nhiều, đến mức chính bản thân hấn cũng không nhận ra được!

Nên kì thực... chấp niệm chẳng phải chấp niệm... thử hấn muốn chưa từng là sinh mạng của ông... mà chỉ cầu.. một cái liếc mắt...

Tiếc rằng... tiếc rằng một đời đã lỡ, không thể vãn hồi!

Khi mùa xuân đến, đào hoa nở rồi... lại không còn người ngắm hoa bên mình... cũng vĩnh viễn chẳng còn cảm nhận được ấm áp!

_____ HẾT HỒI 1 _____

Đã ngược nhau đến mức này, mọi người hiểu mà, HE là không có khả năng! Cho nên ta quyết định dừng hồi 1 tại đây, thỏa mãn mấy nàng cuồng SE, cũng là thỏa mãn sở thích biến thái của mình^^

Nhưng như ta từng hứa, đến cuối cùng nam nữ chính vẫn sẽ hạnh phúc bên nhau! Phần ngọt ngào này, mời đọc hồi 3 biết thêm chi tiết^^ Còn tìm hồi 3 ở đâu ấy à, seach "Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 3: Vô Tình", hoặc đơn giản hơn vào tường nhà ta mà tìm, bài bai~~

Bạn đang đọc truyện *Hạ Thủy Vô Ngán - Hồi 1: A Sưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.